-73

[illegible]	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	੧੮
[illegible]	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	੧੯
	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	੨੦
[illegible]ਟੀ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ						X	X	X	X	X	੨੧
[illegible]	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	੨੨
[illegible]	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	੨੩
[illegible]	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਅ	ਪ	੨੪
[illegible]	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	੨੫
[illegible]	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	੨੬
	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	੨੭
[illegible]	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	੨੮
[illegible]	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	੨੯
[illegible]	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	੩੦
											੩੧

Abba Lall
D. S. School
Chakkunad

ਸੰਨ ੧੯੭ ਮਹੀਨਾ

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ

੧	੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	X	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਅ	੦	X	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ
ਗ	ਗੈ	ਗ	[illegible]	X	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ		੦	X	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ
ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	X	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਅ		X	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ
ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	X	ਗ	ਗੈ	ਗੈ	ਗ			X	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	X	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਅ	੦	X	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ
ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	X	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦		X	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	X	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ		੦	X	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	X	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ		੦	X	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ
ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	X	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	੦	X	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ
ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	X	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	੦	X	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ
੨੦	੨੧	੧੯	੨੦		੨੦	੧੯	੧੯	੨੦		੦		੧੬	੧੯	੨੦	੨੦

ਗੈ

Lachhiysingh
Ghadial
Teh. Chakwal
Distt Jhelum

੧੮

੧੯

੨੦

੨੧

੨੨

੨੩

੨੪

੨੫

੨੬

੨੭

੨੮

੨੯

੩੦

੩੧

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਾ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਤ ਰਾਮ ਕੇ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੇਤ ਸੁਗਮ ਟੀਕਾ ਸੰਪਰਦਾਈ

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਜਫਰਨਾਮਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ

ਜਿਸਦਾ

ਟੀਕਾ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਮੁਦਰਸ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਸਕੂਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

[illegible] ਅਮਰ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਵਲਦ ਭਾਈ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੇ ਛਪਾ।

ਹਸਬ ਫਰਮਾਇਸ਼ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ... ਅਮਰ ਪ੍ਰੈਸ ਅ. ਸਰ

تعداد جلد ۳٥٠ | بار اول | قیمت فی جلد ۴ /

...ਆਪਨ

...ਜੈਰਾ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ

...ਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੈ
...ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚੋ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਗ
...ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਤੇ ਉਸਸ
...ਦਹਲੀ ਨੇ ਸੁਣ ਕਰ ਵਿਚੋ ਰਾਜੇ ਮੈ
...ਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਏਹ ਤੋ ਤੀਸਰਾ ਪੈ
...ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
...ਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਲਿਖਾ ਜੇ ਆਪ
...ਲਦਾ ਸਰਹੰਦੀ ਨੇਕੇ ਵਿਚੋ ਤਸਰੀ
...ਆਊਗਾ ਆਪ ਕੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੋ
...ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਦਗਾ ਨਹੀ ਕਰੂਗ
...ਆਪ ਕੀ ਕਰੂਗਾ । ਇਧਰ ਤੇ ਪਰ
ਵਾਨਾ ਭੇਜਾ ਉਧਰ ਫੌਜ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਪ
ਕੜ ਕੇ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਲੈ ਆਓ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ
ਲਿਖੇ ਮੂਜਬ ਆਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਸੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਰਸਤੇ ਵਿ
ਚ ਚਮਕੌਰ ਸਾਹਿਬ ਬਾਦਸਾਹੀ ਫੌਜ ਬੇਓੜਕ ਨੇ ਆਣ ਘੇਰਾ
ਪਾਇਆ । ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਦੋ ਸਾਹਿ
ਬ ਜਾਦੇ ਥੇ ਬੜੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਦੋਨੋ ਸਾਹਿਬ ਜਾਦੇ ਸਹੀਦ ਹੋਏ
ਬਾਦਸਾਹੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਭੀ ਭਾਜ ਪਈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਕਤਸਰ ਜੀ ਵਿਚੋ
ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚੇ ਫੇਰ ਦੀਨੇ ਕੇ ਜਾਕੇ ਏਹ ਹਿਕਾਇਤੇ ਲਿ
ਖਕੇ ਭੇਜੀ ਬਾਦਸਾਹ ਦਹਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜੋ ਤੁਮ ਤੋ ਇਕਰਾਰ ਮੂਜਬ ਆਨਾ ਥਾ
ਪਰ ਤੁਮ ਨਹੀ ਆਏ ਹੋ ਕਸਮ ਪੂਰੀ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਹੁਕਮ ਸਤਿ

ਉਸਕਾ ਹੁਕਮ ਸਚਾ

ਜਫਰਨਾਮਹ

ਫਤਹ ਦੀ ਚਿਠੀ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਾਕ

ਸੋਭਾਵਨ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਕਾ ਉਚਰਾ ਹੂਆ

ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਸਵਾਂ ਜੀ ਕਲਗੀਧਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਮਾਲੇ ਕਰਾਮਾਤੁ ਕਾਯਮ ਕਰੀਮਾ।

ਜੀ ਪੂਰਨ ਹੈ ਕਰਾਮਾਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਚਲਤ ਨਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ

ਜਾ ਬਖਸੁ ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹਾ ਕੋ ਰਹੀਮਾ।੧॥

ਖੁਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਖਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਦਇਆ ਦੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ

ਅਮਾਂ ਬਖਸ਼ੁ ਬਖਸ਼ਿੰਦੇ ਓ ਦਸਤਗੀਰਾ।

ਅਮਨ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਓਹ ਹਾਥ ਕੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈ

ਰਜਾ ਬਖਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਦਿਲਪਜੀਰਾ।੨॥

ਖੁਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਜੈਸਾ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇ।

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਖੂਬੀ ਦਿਹੋ ਰਹਨਮੂੰ।

ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਪਾਤਸਾਹ ਭਲਿਆਈ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਣੇਵਾਲਾ

ਕਿ ਬੇਗੂਨੁ ਬੇਚੂਨੁ ਚੂੰ ਬੇ ਨਮੂੰ।੩॥

ਜੋ ਰੰਗਾਂ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਚਿਹਨ ਬਿਰਹਤ ਹੈ ਬਿਨ ਨਮੂਨੇ ਥੀ ਹੈ।

ਨ ਸਾਜੋ ਨ ਬਾਜੋ ਨ ਫਉਜੋ ਨ ਫਰਸਾ।
ਨ ਸਾਜੋ ਹੋਵੇ ਨ ਬਾਜੋ ਹੋਵੇ ਨ ਫੌਜ ਹੋਵੇ ਨਾ ਗਲੀਚੇ ਹੋਵੇ।।
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸੰਦ ਏ ਐਸ ਅਰਸਾ।। ੪।।
ਜੇ ਚਾਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਖਸ ਦੇਵੇ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੇਵ ਲੋਕ ਦੀ।।
ਜਹਾਂ ਪਾਕ ਜ਼ਬਰ ਅਸਤੁ ਜਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ।।
ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਤ੍ਰਾਂਚੋਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ
ਅਤਾ ਮੇ ਦਿਹਦ ਹਮਚੁ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ।। ੫।।
ਦਾਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਗਟ ਸਾਖਿਆਤ ਕੀ।।
ਅਤਾ ਬਖਸ਼ੋ ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ।
ਦਾਤ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।।
ਰਹੀਮ ਅਸਤ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਦਿਆਰ।। ੬।।
ਦਯਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਯਾਰ ਅਸਤੁ ਆਜ਼ਮ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਜੋ ਮਾਲਿਕ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ਹੈ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡਾ ਹੈ।
ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹੀਮਾ।। ੭।।
ਜੋ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਯਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ ਅਸਤੁ ਆਜਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼।
ਮਾਲਕ ਬੁਧਿ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।।
ਗਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤੋ ਗਨੀਮੁਲ ਗੁਦਾਜ਼।। ੮।।
ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਸਟਾਂ ਦੇ ਗਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।।
ਸਰੀਅਤਿ ਪਰਸਤੋ ਫਜ਼ੀਲਤ ਮਆਬ।
ਧਰਮ ਦੇ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਘਰ
ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸੇ ਨਬੀਉਲ ਕਿਤਾਬ।। ੯।।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਨਬੀ ਹੈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕੇ ਬਣਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਕਿ ਦਾਨਸ ਪਯੋਹ ਅਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰਾ।
ਜੋ ਬੁਧ ਕੇ ਢੂੰਡਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਬੁਧ ਦਾ ਹੈ।।

ਹਕੀਕਤਿ ਸਨਾਸ ਅਸਤੁ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ॥੧੦॥
ਹਕੀਕਤ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜ਼ਹੂਰਮੇਂ।
ਸਨਾਸਿੰਦ ਏ ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਖੁਦਾਇ।
ਪਛਾਨਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆ ਜਾਨਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ।
ਕੁਸ਼ਾਇੰਦ ਏ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕੁਸ਼ਾਇ॥੧੧॥
ਖੋਲਣੇਵਾਲਾ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਖੋਲਣੇਵਾਲਾ।
ਗੁਜ਼ਾਰਿੰਦ ਏ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕਬੀਰ।
ਤੋਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਕੰਮ ਦੁਨੀਆਂ ਵਡੀ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪ ਵਡਾ ਹੈ।
ਸਨਾਸਿੰਦ ਏ ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਅਮੀਰ॥੧੨॥
ਪਛਾਨਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਪਾਤਸਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਹੈ।

ਦਾਸਤਾਨ

ਵਾਰਤਾ

ਮਰਾ ਐਤਬਾਰੇ ਬਰ ਈਂ ਕਸਮ ਨੇਸਤ।
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਰੋਸਾ ਊਪਰ ਇਸ ਸੁਗੰਦ ਤੇਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਕਿ ਏਜ਼ਦ ਗਵਾਹ ਅਸਤੁ ਯਜ਼ਦਾਂ ਯਕੇ ਸਤ॥੧੩॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕੁ ਹੈ
ਨ ਕਤਰਹ ਮਰਾ ਐਤਬਾਰੇ ਬਰੋ ਸਤ।
ਨਹੀਂ ਜ਼ਰਾ ਭੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਰੋਸਾ ਊਪਰ ਉਸ ਦੇ ਹੈ।
ਕਿ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਵ ਦੀਵਾਨ ਹਮਹ ਕਿਜ਼ਬ ਗੋ ਸਤ॥੧੪॥
ਕਿ ਜੋ ਤੇਰੇ ਖਜਾਨਚੀ ਅਤੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਤਮਾਮ ਝੂਠ ਬੋਲਣੇਵਾਲੇ ਹੈ।
ਕਸੇ ਕੌਲਿ ਕੁਰਆਂ ਕੁਨਦ ਐਤਬਾਰ।
ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਦਾ ਕਰੇ ਭਰੋਸਾ।
ਹਮਾਂ ਰੋਜ਼ ਆਖ਼ਿਰ ਸ਼ਵਦ ਮਰਦ ਖ਼ੁਆਰ॥੧੫॥
ਉਸੀ ਦਿਨ ਸੇ ਅੰਤ ਤਕ ਭੀ ਹੋਵੇ ਆਦਮੀ ਖੁਆਰ।
ਹੁਮਾਂ ਰਾ ਕਸੇ ਸਾਯਹ ਆਯਦ ਬਜ਼ੇਰ।
ਹੁਮਾਂ ਪੰਛੀ ਕਾ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਉਪਰ ਪਰਛਾਵਾਂ ਆਵੇ। -(ਅਰਥਾਤ) ਅਕਲ

ਬਰੋ ਦਸਤ ਦਾਰਦ ਨ ਜ਼ਾਗੇ ਦਿਲੇਰ ॥੧੬॥
ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਹਥ ਨਹੀ ਰਖਦਾ ਹੈ ਕਾਂਉਂ ਦਲੇਰ ਹੋਕੇ ॥
ਕਸੇ ਪੁਸ਼ਤ ਅਫ਼ਤਦ ਪਸੇ ਸ਼ੇਰ ਨਰ ॥
ਜੇ ਕੋਈ ਆਸਰੇ ਆਵੇ ਪਿਛੇ ਸਿੰਘ ਨਰ ਦੇ ॥ (ਅਰਥਾਤ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਿ
ਨ ਗੀਰਦ ਬੁਜ਼ੋ ਮੇਸ਼ ਆਹੂ ਗੁਜ਼ਰ ॥੧੭॥ ਤੈ ਅਸੀ ਤਾਂ ਉਸ
ਨਹੀ ਪਕੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਕਰੀ ਅਤੇ ਭੇਡ ਅਤੇ ਹਿਰਨ ਲੰਘ ਕੇ ॥ ਅੰਗੂ
ਕਸਮ ਮੁਸਹਫ਼ੇ ਖ਼ੁਫ਼ੀਯਹ ਗਰ ਈਂ ਖ਼ੁਰਮ ॥
ਸੁਗੰਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਛਿਪਕੇ ਜੇ ਕਰ ਮੈ ਖਾਵਾਂ ॥
ਨ ਫ਼ੌਜੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ੇ ਕਿ ਸੁਮ ਅਫ਼ਗਨਮ ॥੧੮॥
ਨਾ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਸੇ ਇਜ਼ਜ਼ੇ ਹਿਰੂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਸੁਮ ਅਰੋਸਿਟਦਾ ਮੈ ॥
ਗੁਰਸਨਹ ਚਿਕਾਰੇ ਕੁਨੈਦ ਚਿਹਲ ਨਰ ॥
ਭੁਖੇ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਣ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ
ਕਿ ਦਹ ਲਕ ਬਰ ਆਯਦ ਬਰੋ ਬੇਖ਼ਬਰ ॥੧੯॥
ਜੋ ਦਸ ਲਖ ਉਪਰ ਆਵੇ ਉਨਾ ਦੇ ਬੇਖਬਰੀ ॥
ਕਿ ਪੈਮਾਂ ਸ਼ਿਕਨ ਬੇਦਰੰਗ ਆਮਦੰਦ ॥
ਜੋ ਸੁਗੰਦ ਤੋੜਕੇ ਬਿਨਾ ਢਿਲ ਛੇਤੀ ਆਏ ॥
ਮਿਯਾਂ ਤੇਗ਼ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ ਆਮਦੰਦ ॥੨੦॥
ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਆਏ ॥
ਬਲਾਚਾਰਗੀ ਦਰ ਮਿਯਾਂ ਆਮਦੀਮ ॥
ਸਾਬਲਾਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਅਸੀ ਭੀ ਆਏ ॥
ਬ ਤਦਬੀਰ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ ਆਮਦਮ ॥੨੧॥
ਸਾਥ ਤਦਬੀਰ ਦੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਆਏ ਆਸੀ ॥
ਚੁ ਕਾਰ ਅਜ਼ ਹਮਹ ਹੀਲਤੇ ਦਰ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ॥
ਜਦੋ ਕੰਮ ਤਮਾਮ ਹੀਲਿਆਂ ਸੇ ਲੰਘਿਆ (ਅਰਥਾਤ) ਸੁਮ ਦ੍ਵਾਮ ਵਤੇ ਭੇਦ
ਹਲਾਲਸਤ ਬੁਰਦਨ ਬ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਦਸਤ ॥੨੨॥
ਦਰੁਸਤ ਹੈ ਲੈ ਜਾਣਾ ਊਪਰ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਹਾਥ ॥

ਚਿ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਂ ਮਨ ਕੁਨਮ ਐਤਬਾਰ॥
ਕਿਆ ਸੌਂਹ ਕੁਰਾਨਦੀਦਾ ਕਰਾਂਮੈ ਭਰੋਸਾ॥
ਵਗਾਰਨਹ ਤੁਰੋਈਮਨ ਬੀ ਰਹਿ ਚਿਕਾਰ॥੨੩॥
ਅਤੇਜੇਕਰ ਨਹੀ ਤਾਂਤੂੰਕਹੁਖਾਂ ਮੇਰਾਇਸਰਾਹ ਵਿਚਕੀਕੰਮਸੀ॥
ਨਦਾਨਮ ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਰੋਬਾਹੀ ਪੇਚ॥
ਨਹੀਜਾਣਦਾਮੈ ਜੋਇਹੁਆਦਮੀ ਲੂੰਬੜੀਜੇਹੇਦਾਉਘਾਤ ਲਾਉਦੇ ਹੈ
ਮਗਰ ਹਰਿਗਿਜ਼ ਈਂ ਰਹ ਨਿਆਰਦ ਬਹੇਚ॥੨੪॥
ਜੇਕਰਮੈ ਜਾਣਦਾ ਕਦੀ ਤੇਰੇ ਦਾਉ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉਦਾ॥
ਹਰਾਂਕਸਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ ਆਯਦਸ॥
ਜੋਆਦਮੀ ਬਚਨਕੁਰਾਂਨਦੇ ਨਾਲ ਆਵੇ॥
ਨਜੇਬਸਤਨੇ ਕੁਸਤਨੇ ਬਾਯਦਸ॥੨੫॥
ਨਾ ਉਸਨੂੰ ਬੰਨਣਾ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੀਏ॥
ਬਰੰਗੇ ਮਗਸ ਸਿਆਹ ਪੋਸ਼ ਆਮਦੀਦਾ॥
ਜਾਬਰੰਗਮਖੀਆਂਦੇ ਕਾਲੇਕਪੜੇ ਪਹਨਕੇਆਈ ਤੇਰੀ ਫੌਜ॥
ਬਯਕ ਬਾਰਗੀ ਦਰਖਰੋਸ਼ ਆਮਦੀਦਾ॥੨੬॥
ਜਾਬਇਕੇਬਾਰਗੀ ਵਿਚਸੋਰਦੇਆਈ॥
ਹਰਾਂਕਸ ਜ਼ਿ ਦੇਵਾਰ ਆਮਦ ਬਰੂ॥
ਜੋਆਦਮੀ ਕੰਧਸੇ ਆਇਆ ਬਾਹਰ॥
ਬਖੁਰਦਨ ਯਕੇ ਤੀਰ ਸ਼ੁਦ ਗਾਰਕਿ ਖੂੰ॥੨੭॥
ਜਾਖਾਦੇਇਕਤੀਰਕੇਹੋਇਆ ਡੁਬਾਹੋਯਾ ਲਹੂ ਵਿਚ॥
ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਯਾਮਦ ਕਸੇ ਜ਼ੋ ਦਿਵਾਰ॥
ਜੋ ਬਾਹਰਨਾਆਇਆ ਆਦਮੀ ਕੰਧਸੇ॥
ਨਖੁਰਦੰਦ ਤੀਰੋ ਨਗਸ਼ਤੰਦ ਖੁਆਰ॥੨੮॥
ਨਾ ਖਾਦਾ ਤੀਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੋਇਆ ਖੁਆਰ॥
ਚੁ ਦੀਦਮ ਕਿ ਨਾਹਰ ਬਿਯਾਮਦ ਬਜੰਗ॥
ਜਦ ਡਿਠਾ ਮੈਨੇ ਜੋ ਨਾਹਰਖਾਨ ਤੁਰਕ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ॥

ਫਿ ਰਸੀਦਨ ਯਕੇ ਤੀਰ ਤਨ ਬੇਦਰੰਗ॥ ੨੯॥
ਸ ਚਖਟੇ ਇਕ ਤੀਰ ਕੇਸੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਬੇਖਬਰ ਹੋਇਆ।
ਹਮਾ ਆਖਰ ਗੁਰੇਜੀਦ ਬਜਾਏ ਮੁਸਾਫ।
ਤੀਰਿ ਇਕਨੂੰ ਭਜੇ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰਦਾਰ ਜੰਗਾ ਜੁਧਕੀ ਜੇੜ੍ਹੇ ਨਾਹਰ ਖਦੇ ਸਾਬੀਏ
ਬਸੇ ਖਾਨਹ ਖੁਰਦੰਦ ਬੇਰੂੰ ਗਜਾਫ॥ ੩੦॥
ਬਹੁਤ ਖਾਣੇਵਾਲੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਗਪਾ ਮਾਰਨੇਵਾਲੇ ਸੇ
ਕਿ ਅਫਗਾਨ ਦੀਗਰ ਬਿਯਾਮਦ ਬਜੰਗ।
ਜੋ ਪਠਾਣ ਦੂਸਰਾ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗਦੇ।
ਚੁਸੇਲੇ ਦਵਾਂ ਹਮਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥ ੩੧॥
ਜੈਸੇ ਹੜ੍ਹ ਪਾਣੀਦਾ ਜੈਸੇ ਕਮਾਣ ਸੇ ਤੀਰ ਜੈਸੇ ਬੰਦੂਕ ਸੇ ਗੋਲੀ ਆਵਦੀ ਹੈ
ਬਸੇ ਹਮਲਹ ਕਰਦੰਦ ਬਾਮਰਦਾਨਗੀ॥
ਬਹੁਤ ਹੱਲੇ ਕੀਏ ਸਾਥ ਸੂਰਮਤਕੇ
ਹਮਾ ਅਜ਼ ਹੋਸ਼ਗੀ ਹਮ ਜ਼ਿ ਦੇਵਾਨਗੀ॥ ੩੨॥
ਭੀ ਅਕਲ ਸੇ ਭੀ ਦੇਵਾਨਗੀ ਨਾਲ॥
ਬਸੇ ਹਮਲਹ ਕਰਦਹ ਬਸੇ ਜ਼ਖਮ ਖੁਰਦਾ।
ਬਹੁਤ ਹਲੇ ਕੀਤੇ ਬਹੁਤ ਸਟਾਂ ਖਾਦੀਆਂ।
ਦੁਕਸਰਾ ਬਜਾਂ ਕੁਸ਼ਤ ਜਾਂ ਹਮ ਸਪੁਰਦਾ॥ ੩੩॥
ਜੋ ਆਦਮੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਉਸ ਜਾਨਾਂ ਸਾਤੇ ਗਿਰਾਇਆ। (ਅਥਤ)
ਕਿ ਆਂ ਖ੍ਵਾਜਹ ਮਰਦੂਦ ਸਾਯਹ ਦਿਵਾਰ॥ (ਦੋਸਤਿਬਜ ਦੇ ਮਾਰੇਗ ਹੋ।)
ਜੋ ਉਹ ਖ੍ਵਾਜਹ ਕਾਇਰ ਪਿਛੇ ਕੰਧਦੇ॥
ਬਮੈਦਾਂ ਨਿਯਾਮਦ ਬਮਰਦਾਨਹ ਵਾਰ॥ ੩੪॥
ਬੀਚ ਮੈਦਾਨ ਕੇ ਨਾ ਆਇਆ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਤਰਹਾ।
ਦਰੇਗਾ ਅਗਰ ਰੂਇ ਦੀਦੇ ਮਨੇ॥
ਅਫਸੋਸ ਜੇ ਕਰ ਮੂੰਹ ਉਸਦਾ ਦੇਖ ਲੇਤਾ ਮੈਂ॥
ਬਯਕ ਤੀਰ ਲਾਚਾਰ ਬਖਸ਼ੀਦਮੇ॥ ੩੫॥
ਇਕ ਤੀਰ ਜਰੂਰ ਉਸਕੋ ਦਿੰਦਾ ਹਮ-

ਹਮ ਆਖ਼ਰ ਬਸੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ॥
ਭੀ ਓੜਕ   ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਸੇ॥
ਦੁਸੂਏ ਬਸੇ ਕੁਸ਼ਤਹ ਸ਼ੁਦ ਬੇਦਰੰਗ॥੩੬॥
ਦੋਨੋਂ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ ਗਏ ਛੇਤੀ ਨਾਲ
ਬਸੇ ਬਾਨ ਬਾਰੀਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ॥
ਬਹੁਤ ਬਾਣਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ
ਜ਼ਿਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹਮ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗ॥੩੭॥
ਧਰਤੀ ਹੋਈ ਐਸੀ ਜੈਸੀ ਫੂਲ ਲਾਲੇ ਦਾ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥
ਸਰੋ ਪਾਇ ਅੰਬੋਹ ਚੰਦਾਂ ਸ਼ੁਦਹ॥
ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਇਤਨਾ ਹੋ ਗਿਆ
ਕਿ ਮੈਦਾਂ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਗੋਇ ਚੌਗਾਂ ਸ਼ੁਦਹ॥੩੮॥
ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੁੱਦੋ ਅਤੇ ਖੂੰਡੀਆਂ ਦਾ ਹੋਇਆ॥
ਤਰੰਕਾਰ ਤੀਰੋ ਤਰੰਕੇ ਕਮਾਂ॥
ਕੜਾਕੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤੜਾਕੇ ਕਮਾਣਾਂ ਦੇ ਹੋਏ
ਬਰਾਮਦ ਯਕੇ ਹਾਇ ਹੂ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ॥੩੯॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਇਕ ਹਾਇ ਹੂ ਜਹਾਨ ਸੇ॥
ਦਿਗਰ ਸ਼ੋਰਸ਼ੇ ਕੈਬਰੇ ਕੀਨਹ ਕੋਸ਼॥
ਦੂਸਰਾ ਸ਼ੋਰ ਤੀਰਾਂ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆਂ (ਬੀਰਨੇ
ਜ਼ਿ ਮਰਦਾਨਹ ਮਰਦਾਂ ਬਰੂੰ ਰਫ਼ਤ ਹੋਸ਼॥੪੦॥
ਸੂਰਮਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੋਸ਼॥
ਹਮ ਆਖ਼ਰ ਚਿ ਮਰਦੀ ਕੁਨਦ ਕਾਰਜ਼ਾਰ॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਿਆ ਸੂਰਮਤ ਕਰਨ ਮੈਦਾਨ ਜੰਗ ਦਿ ਚ॥
ਕਿ ਬਰ ਚਿਹਲ ਤਨ ਆਇਦਸ਼ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ॥੪੧॥
ਜੋ ਉਪਰ ਚਾਲੀਆਂ ਦੇ ਆਵੇ ਬਹੁਤ ਬੇਓੜਕ (ਅਰਥਾਤ ਫੌਜਾਂ
ਚਿਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਚੂੰ ਸ਼ੁਦਹ ਬੁਰਕਹ ਪੋਸ਼॥
ਦੀਵਾ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਬੁਰਕਾ ਪੋਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ

ਸਬੇ ਸਹਬਰ ਆਮਦ ਬਹਮ ਚਿਲਵਹ ਜੇਸ੍॥੪੨॥
ਰਾਤ੍ਰ ਦਾ ਬਾਦਸਾਹ ਆਯਾ ਸਾਬਤ ਤਮਾਮ ਜੋਲੈ ਦੇ॥

ਹਰਾਂਕਸ ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ ਆਯਦਸ੍॥
ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਨਾਲ ਆਵੇ॥

ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਬਰ ਓ ਰਹਿਨੁਮਾ ਆਯਦਸ੍॥੪੩॥
ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਅਗੇ ਉਸਦੇ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਲਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਨ ਪੇਚੀਦ ਮੂਏ ਨ ਰੰਜੀਦ ਤਨ॥
ਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਯਾ ਵਾਲ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਨਾ ਦੁਖ ਹੋਯਾ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ॥

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਖ਼ੁਦ ਆਵੁਰਦ ਦੁਸਮਨ ਸਿਕੰਨ॥੪੪॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਆਯਾ ਦੁਸਟਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਕੇ॥

ਨ ਦਾਨਮ ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਪੈਮਾਂ ਸਿਕੰਨ॥
ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਜੋ ਐਹ ਆਦਮੀ ਬਚਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਦਉਲਤ ਪਰਸਤ ਅਸਤ ਈਮਾਂ ਫ਼ਿਕੰਨ॥੪੫॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਤੂੰ ਧਨ ਦਾ ਇਕਠਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸਿਟਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ

ਨ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਨ ਅਉਜ਼ਾਇ ਦੀਂ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਤੂੰ ਧਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਨਾ ਤੂੰ ਦੀਨਦਾਰ ਹੈ॥

ਨ ਸਾਹਿਬ ਸਨਾਸੀਨ ਮਹੰਮਦ ਯਕੀਂ॥੪੬॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਨਾ ਤੂੰ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈਂ ਨ ਤੇਰੀ ਮਹੰਮਦ ਪਰ ਪਰਤੀਤ ਹੈ॥

ਹਰਾਂਕਸ ਕਿ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨਦ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਪੁਰਸ ਧਰਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਨ ਪੈਮਾਂ ਖ਼ੁਦਸ਼ ਪੇਸ਼ ਪਸਤੀ ਕੁਨਦ॥੪੭॥
ਨਹੀਂ ਬਚਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

(ਤੈਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ॥)

ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਰਾ ਜ਼ੱਰਹ ਐਤਬਾਰ ਨੇਸਤ॥
ਜੋ ਇਸ ਆਦਮ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਭੀ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਕਿ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਨ ਅਸਤੁ ਯਜ਼ਦਾ ਯਕੇਸਤ॥੪੮॥
ਕਿਆ ਸੁਗੰਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਹੈ॥

ਚੂ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਂ ਸਦ ਕੁਨਦ ਇਖ਼ਤਿਆਰ।
ਇਕ ਕਿਆ ਸੁਗੰਧ ਕੁਰਾਨਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸੈ ਸੁਗੰਦ ਭੀ ਕਰੇਂ।
ਮਰਾ ਕਤਰਹ ਨਿਯਾਜ਼ਦ ਅਜ਼ੋ ਐਤਬਾਰ।੪੯
ਹਮਾਰੇ ਤਾਈ ਬੇਤਬਾਰੀ ਨਹੀ ਆਉਂਦਾ ਉਸ ਉਪਰ ਭਰੋਸਾ।
ਅਗਰ ਚੇ ਤੁਰਾ ਐਤਬਾਰ ਆਮਦੇ।
ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ (ਅ:) ਤੂੰ ਤਾਂ ਫਰੇਬੀ ਹੈਂ।
ਕਮਰ ਬਸਤ ਹੇ ਪੇਸ਼ਵਾ ਆਮਦੇ।੫੦॥
ਕਮਰ ਬੰਨਕੇ ਤੂੰ ਅਗੇ ਸਾਡੇ ਆਜਾਂਦਾ (ਅ:) ਜੇ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਗਾ ਨ ਹੁੰਦਾ।
ਕਿ ਫਰਜ਼ ਅਸਤ ਬਰ ਸਰ ਤੁਰਾਂ ਈ ਸੁਖਨ।
[illegible]) ਜੋ ਭਾਰ ਹੈ ਉਪਰ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ ਜੋ ਤੈਂ ਸੁਗੰਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।।
ਕਿ ਕਉਲੇ ਖ਼ੁਦਾ ਅਸਤ ਵ ਕਸਮ ਅਸਤ ਮਨਾ।੫੧
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਰਾਨਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਗੰਦ ਹੈ ਮੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਤੂੰ ਨੇ।
ਅਗਰ ਹਜ਼ਰਤੇ ਖ਼ੁਦ ਸਿਤਾਦਹ ਸ਼ਵਦ।
[illegible]) ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਆਪ ਖੜਾ ਹੋਵੇਂ (ਅ:) ਜੀਉਂਦਾ ਹੋਵੇਂ।
ਬ ਜਾਨੋ ਦਿਲੇ ਕਾਰ ਵਾਜ਼ਿਹ ਸ਼ਵਦ।੫੨॥
ਸਾਥ ਜਾਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕੰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।।
ਸ਼ੁਮਾਰਾ ਚੁ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਸਤ ਕਾਰੇ ਕੁਨੀ।
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੋਂਦ ਭਾਰ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇਂ ਤੂੰ।
ਬਮੂਜਬ ਨਵਿਸਤਹ ਸ਼ੁਮਾਰੇ ਕੁਨੀ।੫੩॥
ਮੂਜੋਬ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਤੂੰ ਕੰਮ ਕਰੇਂ।।
ਨਵਿਸਤਹ ਰਸੀਦੋ ਬਗੁਫਤਹ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਭੀ ਆਨ ਪਹੁੰਚਾ ਅਤੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ।
ਬਿਬਾਯਦ ਕਿ ਕਾਰਈ ਬਰਾਹਤ ਰਸਾਨੀ।੫੪॥
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਾਥ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰ।
ਹਮੂੰ ਮਰਦ ਬਾਯਦ ਸ਼ਵਦ ਸੁਖਨਵਰ।
ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਵੇ ਸੁਖਨ ਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ।।

ਨਸਿਕਮੇ ਦਿਗਰ ਦਰ ਦਹਾਨੇ ਦਿਗਰ।੫੫॥
ਐਸਾ ਨਹੀ ਜੋ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੋਰ ਅਤੇ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੇ ਹੋਰ
ਕਿ ਕਾਜ਼ੀ ਮਰਾ ਗੁਫਤਹ ਬੇਰੂੰ ਨਿਯਮ।
ਜੋ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬਾਹਰ ਨਹੀ ਹਾਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਥੋਂ॥
ਅਗਰ ਰਾਸਤੀ ਖ਼ੁਦ ਬਿਯਾਰੀ ਕਦਮ।੫੬॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚ ਚਾਹੇ ਆਪ ਲਿਆਉ ਕਦਮ॥
ਤੁਰਾ ਗਰ ਬਬਾਯਦ ਬਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ।
ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੇਕਰ ਚਾਹੀਏ ਜੁਰੀਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ
ਬਨਿਜ਼ਦੇ ਸੁਮਾਰਾ ਰਸਾਨਮ ਹੁਮਾਂ।੫੭॥
ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਭੇਜਾਂ ਮੈ ਓਹੀ ਸੁਰੀਦ -
ਕਿ ਤਸਰੀਫ਼ ਦਰ ਕਸਬਹ ਕਾਂਗੜ੍ਹ ਕੁਨਦ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਆਵਣਾ ਵਿਚ ਗਾਉ ਧਉੜ੍ਹੇ ਕਾਂਗੜ੍ਹ ਦੇ ਕਰੇਂ (ਹੇ ਔਰੰਗੇ)
ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਹਮ ਸ਼ਵਦ।੫੮॥
ਉਸ ਥੀਂ ਪਿਛੋਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਆਪਸ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਸਾਡੀ ਹੋਵੇਗੀ॥
ਨਜ਼ਰਹ ਦਰ ਈਂ ਰਾਹਿ ਖ਼ਤਰਹ ਤੁਰਾਸਤ।
ਜਰਾ ਨਹੀ ਹੈ ਵਿਚ ਇਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਡਰ ਤੇਰੇ ਤਾਈ॥
ਹਮਹ ਕੌਮ ਬੈਰਾੜ ਹੁਕਮੇ ਮਰਾਸਤ।੫੯॥
ਤਮਾਮ ਕੌਮ ਬੈਰਾੜਾਂ ਦੀ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ॥
ਬਿਯਾ ਤਾ ਬ ਮਨ ਖ਼ੁਦ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਕੁਨੇਮ।
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਆਉ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਸੀ ਸਾਮਣੇ ਗਲਾਂ ਕਰੀਏ॥
ਬਰੋਏ ਸ਼ੁਮਾਂ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕੁਨੇਮ।੬੦॥
ਉਤੇ ਮੂੰਹ ਤੇਰੇ ਦੇ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰੀਏ ਅਸੀ॥
ਯਕੇ ਅਸਪ ਸ਼ਾਇਸਤਹ ਏ ਯਕ ਹਜ਼ਾਰ।
ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ ਲਾਇਕ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਏਥੋਂ।
ਬਿਯਾ ਤਾ ਬਗੀਰੀ ਬਮਨ ਈਂ ਦਿਯਾਰ।੬੧॥
ਆਉ ਤਾਂ ਤੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਂ ਏਹ ਵਲਾਇਤ ਬੈਰਾੜਾਂ ਦੀ॥

ਜਹਾਨ ਸਾਹਿਰਾ ਬੰਦਹੇ ਚਾਕਰੇਮਾ॥
ਬਾਦਸਾਹੇਕਾ ਬਾਦਸਾਹ ਤਿਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਨੌਕਰ ਹੈਂ ਅਸੀ॥
ਅਗਰ ਹੁਕਮ ਆਯਦ ਬਜਾਂ ਹਾਜ਼ਰੇਮਾ॥੬੨॥
ਜੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂਮੇ ਸਾਬ ਜਾਨ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵਾਂ
ਅਗਰ ਦਿਹਿ ਬਿਯਾਮਦ ਬਫ਼ਰਮਾਨ ਮਨਾ॥
ਜੇਕਰ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੇਰੇ ਤਾਈ
ਹਜ਼ੂਰਤ ਖ਼ਿਦਾਯਸ਼ਮ ਹਮਹ ਜਾਨੁ ਤਨੁ॥੬੩॥
ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਆਵਾਂਮੇ ਤਮਾਮ ਜਾਨ ਅਤੇ ਤਨ ਦੇ
ਅਗਰ ਤੋ ਬ ਯਜ਼ਦਾਂ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨੀ॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇ॥
ਬਕਾਰੇ ਮਰਾ ਈਂ ਨ ਸੁਸਤੀ ਕੁਨੀ॥੬੪॥
ਫਿਰ ਕੰਮ ਇਸ ਹਮਾਰੇ ਦੇ ਸੁਸਤੀ ਨਾ ਕਰੇ॥
ਖੁਦਾਵੰਦ ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸਨਾਸੀ ਕੁਨੀ॥
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇ॥
ਨ ਗੁਫਤਹ ਕਸਾਂ ਕਸ ਖਰਾਸੀ ਕੁਨੀ॥੬੫॥
ਨਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਛਿਲਣਾ ਕਰੇ॥
ਤੁਮਸਨਦ ਨਸ਼ੀ ਸਰਵਰੇ ਕਾਯਨਾਤ॥
ਤੂੰ ਗਦੀ ਬੈਠਣੇ ਵਾਲਾ ਸਦਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਇਨਸਾਫ਼ ਈਂ ਹਮ ਸਫ਼ਾਤ॥੬੬॥
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਹ ਅਦਾਲਤੋਂ ਭੀ ਇਸ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ॥ ਨੂੰ
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਪਰਵਰੀ॥
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਦਾਲਤੁ ਧਰਮ ਪਾਲਣੇ ਨੂੰ॥
ਕਿ ਹੈਫ਼ ਅਸਤੁ ਸਦ ਹੈਫ਼ ਈਂ ਸਰਵਰੀ॥੬੭॥
ਜੋ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ [illegible] ਸੌ ਵੇਰੀ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਤੇਰੀ ਇਸ ਸਦਾਰੀ ਪਰ
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਅਜਬ ਅਸਤ [illegible] ਸੁਮਾਂ॥
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਹੁਕਮ ਸਰਾ ਤੁਸਾਡੀ ਪਰ॥

ਬਜੁਜ ਰਾਸਤੀ ਸੁਖਨ ਗੁਫਤਨ ਜਿਯਾਂ।੮।।
ਇਵੇਂ ਸਚਬੀ ਬਾਤ ਕਰਣੀ ਘਾਟਾ ਹੈ।
ਮਜ਼ਨ ਤੇਗ ਬਰ ਖੂਨਿ ਕਸ ਬੇ ਦਰੇਗ।
ਮਤ ਮਾਰ ਤਲਵਾਰ ਉਪਰ ਖੂਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਬੀ।
ਤੁਰਾ ਨੀਜ਼ ਖੂਨਿ ਅਸਤ ਬਾ ਚਰਖ ਤੇਗ।੯।।
ਤੇਰਾ ਤਾਈ ਭੀ ਖੂੰਨ ਹੈ ਸਾਥ ਰੋਬਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ।
ਤੂ ਗਾਫਲ ਮਸ਼ੌ ਮਰਦ ਯਜ਼ਦਾਂ ਹਿਰਾਸ।
ਤੂੰ ਭੁਲਨਾ ਮਰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੇ ਡਰ।
ਕਿ ਓ ਬੇ ਨਿਆਜ਼ ਅਸਤੋ ਓ ਬੇ ਸੁਪਾਸ।੧੦।।
ਕਿਉਂਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡੀ ਨਹੀ ਲੈਣਵਾਲਾ ਵਡਿਆਈ ਖੁਸਾਮਦੀ ਸੇਭੀ ਬਿਨਾ ਹੈ।
ਕਿ ਓ ਬੇ ਮੁਹਾਬਸਤ ਸ਼ਾਹਾਨ ਸ਼ਾਹ।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਸੀ ਬੀ ਡਰਦਾ ਨਹੀ ਹੈ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ
ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ਸਚ ਏ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ।੧੧।।
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਕਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ।
ਖੁਦਾਵੰਦ ਏਜ਼ਦ ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਨ।
ਖਾਵੰਦ ਇਕੁ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦਾ।
ਕੁਨਿੰਦ ਅਸਤ ਹਰ ਕਸ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਨ।੧੨।।
ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੀ ਮਕਾਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ।
ਹਮ ਅਜ਼ ਪੀਰ ਮੋਰੇ ਹਮ ਅਜ਼ ਫੀਲ ਤਨ।
ਭੀ ਬੁਢੀ ਕੀੜੀ ਸੇ ਭੀ ਹਾਥੀ ਦੇ ਤਨ ਸੇ (- ਅ: ਸਭੁ ਦੀ ਸਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ)
ਕਿ ਆਜਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼ ਅਸਤੁ ਗਾਫਲ ਸ਼ਿਕਨ।੧੩
ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਕਿ ਓਰਾ ਕੁ ਇਸਮ ਅਸਤੁ ਆਜਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਦ ਨਾਮ ਹੈ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ।
ਕਿ ਓ ਬੇ ਸੁਪਾਸ ਅਸਤੁ ਓ ਬੇ ਨਿਯਾਜ਼।੧੪।।
(ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਪਾਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਪਾਰਸ ਨਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਡੀ ਨਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਓ ਬੇ ਨਿਮੂੰਨ ਅਸਤੁ ਵ ਓ ਬੇ ਚਗੂੰਨ।
ਜੋ ਓਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਐਸਾ ਰੰਗਾਥੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਐਸਾ ਬਿਗੁਨ- ਥੀ ਹੈ।
ਕਿ ਓ ਰਹਿਨੁਮਾ ਅਸਤੁ ਓ ਰਹਿਨ ਮੂੰਨਾ ੧੫॥
ਜੋ ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਸਤਾ ਦਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਓਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਮੂਨੇ ਬਿਨਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਬਰ ਸਰ ਤੁਰਾ ਫਰਜੂ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਨ।
ਜੋ ਉਪਰ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਭਾਰ ਹੈ ਸੌਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਦਾ॥
ਬਗੁਫ਼ਤਹ ਸੁਮਾ ਕਾਰ ਖੂਬੀ ਰਸਾਂ॥੧੬॥
ਕਿਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕੰਮ ਸਾਥ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਪਹੁੰਚਾਊ।
ਕਿ ਬਾਯਦ ਤੁ ਦਾਨਸ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨੀ।
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੂ ਬੁਧ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ॥
ਬਕਾਰੇ ਸੁਮਾ ਚੇਰਹ ਦਸਤੀ ਕੁਨੀ।੧੭॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਤੂੰ ਚਲਾਕੀ ਦਾ ਹਥ ਕਰੇਂ।
ਚਿਹਾ ਸੁਦ ਕਿ ਚੂੰ ਬਚਗਾਂ ਕੁਸਤਹ ਚਾਰ।
ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤੂੰ ਬੇਟੇ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਚਾਰ ਮੇਰੇ।
ਕਿ ਬਾਂਕੀ ਬਿਮਾਂਦ ਅਸਤ ਪੇਚੀਦਹ ਮਾਰ॥੧੮॥
ਕਿਉਂਜੋ ਪਿਛੇ ਹਮ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਰੀ ਸੇ ਸਨਾਗ॥
ਚਿ ਮਰਦੀ ਕਿ ਅਖਗਰ ਖਮੋਸਾਂ ਕੁਨੀ।
ਕਿਆ ਸੂਰਮਤ ਜੋ ਤੂ ਅਗਾ ਦੇ ਚੰਗਿਆੜੇ ਬੁਝਾਉਂਦੇ ਕਰਦਾ॥
ਕਿ ਆਤਿਸ ਦਮਾਂ ਰਾ ਬਦਉਰਾਂ ਕੁਨੀ।੧੯॥
ਬਲਕਿ ਅਗ ਦਬੀ ਤੇਰੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੂੰ
ਚਿ ਖੁਸ ਗੁਫਤ ਫਿਰਦੌਸੀਏ ਖੁਸ ਜੁਬਾਂ।
ਕਿਆ ਅੱਛਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਫਿਰਦੌਸੀ ਭਲੇ ਕਵੀਸਰ ਨੇ।
ਸਿਤਾਬੀ ਬੁਵਦ ਕਾਰ ਆਹਰ ਮਨਾਂ। ੨੦॥
ਛੇਤੀ ਕਰਨੀ ਹੋਵੈ ਕੰਮ ਸੈਤਾਨਾ ਦਾ॥
ਕਿਮਾ ਬਾਰਗਾਹਿ ਹਜਰਤ ਆਯਮ ਸੁਮਾਂ।
ਜੋ ਅਸੀ ਕਚੈਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਆਤੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਗੰਬਰਾਂ।

ਅਜ਼ਾਂ ਰੋਜ਼ ਬਾਸ਼ੀ ਵ ਸਾਹਦ ਸੁਮਾਂ।੨੧॥
ਉਸ ਦਿਨਬੀ ਹੋਵੇ ਤੂੰ ਵਕਫ਼

ਵਗਰਨਹ ਤੂ ਈਂ ਹਮ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਕੁਨਦ।
ਅਰਨਹੀ ਤਾਂਜੇਕਰ ਇਸ ਗਲਨੂੰ ਤੂੰ ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰੇਂਗਾ।

ਤੁਰਾ ਹਮ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਯਜ਼ਦਾਂ ਕੁਨਦ।੨੨॥
ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰੇਗਾ

ਅਗਰ ਕਾਰ ਈਂ ਬਰ ਤੁ ਬਸਤੀ ਕਮਰ।
ਜੇਕਰ ਕੰਮ ਇਸ ਉਪਰ ਤੂੰ ਬੰਨੀ ਕਮਰ

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਾਸ਼ਦ ਤੁਰਾ ਬਹਿਰਵਰ।੨੩॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ: ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਫਲ ਦੇਣੇਵਾਲਾ

ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਨੇਕ ਅਸਤ ਦੀ ਪਰਵਰੀ।
ਜੋ ਏਹੁ ਕੰਮ ਭਲਾ ਹੈ ਧਰਮ ਪਾਲਣੇ ਦਾ

ਚੁ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸੀ ਬਜਾਂ ਬਰਤਰੀ।੨੪॥
ਜੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈ।

ਤੁਰਾ ਮਨ ਨ ਦਾਨਮ ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸ।
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਤੋ ਕਾਰਹਾ ਪੁਰ ਖ਼ਰਾਸ਼।੨੫॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਜੋ ਤੈਥੀ ਕੰਮ ਬੁਰੇ ਹੋਏ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ।

ਸ਼ਨਾਸਦ ਹਮੀ ਤੋ ਨ ਯਜ਼ਦਾਂ ਕਰੀਮ।
ਪਛਾਣੂ ਭਾ ਭੀ ਤੈਥੋਂ ਨਹੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ॥

ਨ ਖ਼ਾਹਦ ਹਮੀ ਤੋ ਬਦੌਲਤ ਅਜ਼ੀਮ।੨੬॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਹੀ ਚਾਹੇਗਾ ਭੀ ਤੈਥੋਂ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ॥

ਅਗਰ ਸਦ ਕੁਰਾਂ ਰਾ ਬਖ਼ੁਰਦੀ ਕਸਮ।
ਜੇਕਰ ਸੌ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਖਾਦੀ ਤੈਂ ਸੁਗੰਦ।

ਮਰਾ ਐਤਬਾਰੇ ਨਈਂ ਜ਼ੱਰਾ ਦਮ।੨੭॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀ ਹੈ ਇਕ ਰਤੀ ਭਰ ਤੇਰੇ ਏਕ ਸੁਆਸ ਦਾ

ਹਜੂਰੇ ਨਿਯਾਯਮ ਨ ਈ ਰਹੇ ਸਵਮ੍ਹਾ॥
ਤੈਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਆਉਂਦੇ ਅਸੀ ਨਾਇਸਰ ਸਤੇਵਲ ਤਕਦੇ ਹੋ॥
ਅਗਰ ਸਹ ਬਖਾਹਦ ਮਨ ਆਂਜਾ ਰਵਮ॥੮੮
ਜੇਕਰ ਬਾਦਸਾਹ ਸਦੇ ਇਧ੍ਰ ਤਾਂ ਅਸੀ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵਾਂਗੇ॥
ਖੁਸਸ ਸਾਹਿ ਸਾਹਾਨ ਅਉਰਿੰਗ ਜੇਬ॥
ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਹੈ ਪਾਤਿਸਾਹੋ ਕਿ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ ਤਖਤ ਨੂੰ ਸੋਭਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਚਾਲਾਕ ਦਸਤ ਅਸਤ ਚਾਬੁਕ ਰਕੇਬ॥੮੯॥
ਜੋ ਚਾਲਾਕ ਹਥਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ॥
ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਰਉਸਨ ਜਮੀਰ॥
ਕਿਆ ਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤੇਰੀ॥
ਖੁਦਾਵੰਦ ਮੁਲਕ ਅਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਅਮੀਰ॥੯੦॥
ਮਾਲਕ ਮੁਲਕਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਹੈ॥
ਬਤਰਤੀਬ ਦਾਨਸ ਬਤਦਬੀਰ ਤੇਗ॥
ਸਾਬ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਈ ਬੁਧ ਦੇ ਸਾਬ ਜੁਗਤੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ॥
ਖੁਦਾਵੰਦ ਦੇਗੋ ਖੁਦਾਵੰਦ ਤੇਗ॥੯੧॥
ਮਾਲਕ ਲੰਗਰ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ॥
ਕਿ ਰਉਸਨ ਜਮੀਰ ਅਸਤੁ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੇਰਾ॥
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦਹੇ ਮੁਲਕੁ ਮਾਲ॥੯੨॥
ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸਿਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਦਾ॥
ਕਿ ਬਖਸਿਸ ਕਬੀਰ ਅਸਤੁ ਦਰ ਜੰਗ ਕੋਹ॥
ਜੋ ਬਖਸਿਸ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵਤ ਅਚਲ ਹੈ॥
ਮਲਾਯਕ ਸਿਫਤ ਚੂੰ ਸੁਰਯਾ ਸਕੋਹ॥੯੩॥
ਦੇਵਤਿਆਂ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਤਾਰੇ ਬੇਦੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤੇਰਾ ਤੇਜ ਹੈ
ਸਹਨ ਸਾਹਿ ਅਉਰਿੰਗ ਜੇਬ ਆਲਮੀ॥
ਬਾਦਸਾਹੋ ਕਿ ਬਾਦਸਾਹ ਤਖਤ ਨੂੰ ਸੋਭਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜਗਤ ਵਿਚ॥

ਕਿ ਦਾਰਾਇ ਦਉਰਿ ਅਸਤੁ ਦੂਰ ਅਸਤੁ ਦੀਂ ॥੯੪॥
(ਤੇਅੰਰੰਗੇ) ਤੂੰ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਦੂਰ ਹੈ. ਤੂੰ ਧਰਮ ਥੀਂ ॥

ਮਨਮ ਕੁਸਤਨਮ ਕੋਹੀਆ ਬੁਤ ਪਰਸਤ ॥
ਮੈਨੇ ਮਾਰਨੇਹੈ ਪਹਾੜੀਏ ਪਥਰ ਪੂਜਣੇ ਵਾਲੇ ॥

ਕਿ ਓ ਬੁਤ ਪਰਸਤੰਦ ਮਨ ਬੁਤ ਸਿਕਸਤ ॥੯੫॥
ਜੋ ਓਹ ਪਥਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹੈ ਮੈ ਪਥਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਹੈ ॥

ਬਬੀਂ ਗਰਦਸੇ ਬੇਵਫ਼ਾ ਈ ਜ਼ਮਾਂ ॥
ਦੇਖ ਤੂੰ ਫਿਰਨੇ ਬੇਵਫਾਈ ਅਕਾਸ ਦੀ ਨੂੰ ॥

ਪਸੇ ਪੁਸਤ ਅਫ਼ਤਦ ਰਸਾਨਦ ਜ਼ਿਯਾਂ ॥੯੬॥
ਪਿਛੇ ਪਿਠ ਦੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਬਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਨੇਕ ਯਜ਼ਦਾਨ ਪਾਕ ॥
ਦੇਖ ਤੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਨੇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੀ ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਯਕ ਬਦਹ ਲਖ਼ ਰਸਾਨਦ ਹਿਲਾਕ ॥
ਜੋ ਇਕ ਸੇ ਸਾਥ ਦਸ ਲਖ ਦੇ ਪਹੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੌਤ ॥

ਚਿ ਦੁਸਮਨ ਕੁਨਦ ਮਿਹਰਬਾਨ ਅਸਤੁ ਦੋਸਤ ॥
ਕਿਆ ਦੁਸਮਨ ਕਰੇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਕਿ ਬਖ਼ਸਿੰਦਗੀ ਕਾਰ ਬਖ਼ਸਿੰਦਹ ਓਸਤ ॥੯੮॥
ਜੋ ਬਖਸੀਸ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਬਖਸੀਸ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ

ਰਹਾਈ ਦਿਹੋ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਦਿਹਦ ॥
ਖਲਾਸੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜ਼ੁਬਾਂ ਰਾ ਬਸਿਫ਼ਤ ਆਸਨਾਈ ਦਿਹਦ ॥੯੯॥
ਜੁਬਾਨ ਕੇ ਤਾਈਂ ਸਾਥ ਭਜਨ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਖ਼ਸਮ ਰਾ ਚੂ ਕੋਰਓ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਕਾਰ ॥
ਦੁਸਮਨਾਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਨਿੰਦ ਅੰਧਿਆਂ ਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਖਤ ਕੰਮ ਦੇ

ਯਤੀਮਾਂ ਬਰੂੰ ਬੁਰਦ ਬੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਖ਼ਾਰ ॥੧੦੦॥
ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ ਬਿਨਾ ਪੀੜ ਕੰਡੇ ਥੀਂ ॥ ਅ: ਤੇਗ ਦਸਮਨ ਖਦੋ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਜ਼ੋ ਰਾਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਚਿਆਈ ਕਰੇ॥
ਰਹੀਮੇ ਬਰੋ ਰਹਮ ਸਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥੧੦੧॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਪਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
ਕਸੇ ਖ਼ਿਦਮਤ ਆਯਦ ਬਸੇ ਦਿਲ ਵ ਜਾਂ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਟਹਿਲ ਵਿਚ ਆਵੇ ਅਤ ਮੈਕਰਕੇ ਚਿਤ ਅਤੇ ਜਾਨ ਸੇ॥
ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸ਼ੀਦ ਬਰਵੈ ਅਮਾਂ॥੧੦੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ ਉਪਰ ਉਸਕੇ ਧਰਮ (ਅ:) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਸ ਦੀ ਰਛਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੁਜਾਂ ਹੀਲਹ ਸਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥
ਕਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਜੋ ਉਸਸੇ ਉਪਾਉ ਸਾਜਨਾ ਕਰੇ॥
ਅਗਰ ਰਹਿਨੁਮਾਂ ਬਰਵੈ ਰਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥੧੦੩॥
ਜੇਕਰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਲਣੇਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਪਰ ਉਸਕੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇ॥
ਅਗਰ ਬਰ ਯਕੇ ਆਯਦ ਦਹੇ ਲਕ ਹਜ਼ਾਰ॥
ਜੇਕਰ ਉਪਰ ਇਕ ਦੇ ਆਵੇ ਦਸ ਲਖ ਚੜ੍ਹ ਕੇ (ਅ:) ਤੈ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਉਪਰ ਦਸ ਲਖ ਫੌਜ ਭੇਜੀ ਸੀ॥
ਨਿਗਹਬਾਨ ਓਰਾ ਸ਼ਵਦ ਕਿਰਦਗਾਰ॥੧੦੪॥
ਰਾਖਾ ਉਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਤੁਰਾ ਗਰ ਨਜ਼ਰ ਹਸਤ ਲਸ਼ਕਰ ਵ ਜ਼ਰ॥
ਤੇਰਾ ਜੇਕਰ ਧਿਆਨ ਹੈ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਉਪ (ਅ:) ਤੈਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਫੌਜ ਅਤੇ ਧਨ ਦਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਮਾਰਾ ਨਿਗਾਹ ਅਸਤੁ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ੁਕਰ॥੧੦੫॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਨਿਗਾਹ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਪਰ
ਕਿ ਓਰਾ ਗਰੂਰ ਅਸਤ ਬਰ ਮੁਲਕ ਮਾਲ॥
ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਉਪਰ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਧਨ ਦੇ॥
ਵ ਮਾਰਾ ਪਨਾਹ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾਂ ਅਕਾਲ॥੧੦੬॥
ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ
ਤੁ ਗਾਫ਼ਲ ਮਸ਼ਉ ਜ਼ੀਂ ਸਿਪੰਜੀ ਸਰਾਇ॥
ਤੂੰ ਗਾਫ਼ਲ ਮਤ ਹੋਇ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਧਰ ਉਪਰ॥

ਕਿ ਆਲਮ ਬਜੁਜਰਦ ਸਰੇ ਜਾ ਬਜਾਇ॥੧੦੭॥
ਜੋ ਜਗਤ ਕੋ ਪੈਦਾਕੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਭੀ ਜਾਗਾ ਜਾਗਾ ਵਿਚ॥
ਜੁਬੀ ਗਾਰ ਦਸਤੇ ਬੇ ਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਂ॥
ਦੇਖ ਤੂੰ ਫਿਰਨਾ ਬੇ ਵਫਾਈ ਜਮਾਨੇ ਦੀ ਦਾ॥
ਕਿ ਬਾਜ਼ ਸਤ ਬਰ ਹਰ ਮਕੀਨੇ ਮਕਾਂ॥੧੦੮॥
ਜੋ ਫਿਰਜਾਤੇ ਉਪ੍ਰ ਸਭ ਮਕਾਨ ਵਾਲਿਆ ਅਤੇ ਮਕਾਂਨਾ ਦੇ॥
ਤੂ ਗਰ ਜਬਰ ਆਜਜ਼ ਖਰਾਸੀ ਮਕੁਨ॥
ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਤਕੜਾ ਹੈ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਛਿਲਣਾ ਮਤ ਕਰ॥
ਕਸਮਰਾ ਬਤੇਸਹ ਤਰਾਸੀ ਮਕੁਨ॥੧੦੯॥
ਸੁਗੰਧ ਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਤੇਸੇ ਦੇ ਛਿਲਣਾ ਮਤ ਕਰ ਤੂੰ॥
ਹਰੋ ਯਾਰ ਬਾਸਦ ਚਿ ਦੁਸਮਨ ਕੁਨਦ॥
ਜਬ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇ ਕਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ॥
ਅਗਰ ਦੁਸਮਨੀ ਰਾ ਬਸਦ ਤਨ ਕੁਨਦ॥੧੧੦॥
ਜੇਕਰ ਦੁਸਮਨੀ ਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਸੌ ਤਨ ਕੇ ਕਰੇ॥
ਖਸਮ ਦੁਸਮਨੀ ਗਰ ਹਜਾਰ ਆਵੁਰਦ॥
ਦੁਸਮਨ ਦੁਸਮਨੀਆਂ ਜੇਕਰ ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਲਿਆਵੇ॥
ਨ ਯਕ ਮੂਇ ਓਰਾ ਅਜਾਰ ਆਵੁਰਦ॥੧੧੧॥
ਨਹੀ ਇਕ ਰੋਮ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਦੁਖ ਲਿਆਵੇ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਮਰਥ੍ਰੀ
ਹਿਕਾਯਤ) ਅਗੰਜੇ ਅਭੰਜੇ ਅਰੂਪੇ ਅਰੇਖ॥ (ਕੋਈ ਲਿਖੀ ਦੁਖ ਦੇਣ ਨਹੀ ਸਕਦਾ)
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗਿਣਤ ਹੈ ਮਨੋ ਖਾਰਜ ਹੈ ਰੂਪਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਰੇਖ ਥੀ ਰਹਿਤ ਹੈ
ਅਗਾਧੇ ਅਬਾਧੇ ਅਭਰਮੇ ਅਲੇਖ॥੧੧੨॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਬੰਧਨ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਭਰਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਲੇਖੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ
ਅਰਾਗੇ ਅਰੂਪੇ ਅਰੇਖੇ ਅਰੰਗ॥
ਕਿਸੀ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀ ਰੇਖਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਰੰਗਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥
ਅਜਨਮੇ ਅਬਰਨੇ ਅਭੂਤੇ ਅਭੰਗ॥੧੧੩॥
ਜਨਮ ਥੀ ਰਹਤ ਹੈ ਚਾਰੋ ਬਰਨਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਸੂਖਮ ਹੈ ਨਾਸ ਹੋਣੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥

ਅਛੇਦੋ ਅਭੇਦੋ ਅਕਰਮੋ ਅਕਾਮਾ।

ਕਟਣੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਜੁਦਾ ਨਹੀ ਹੈ ਕਰਮਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਛਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ।

ਅਖੇਦੋ ਅਭੇਦੋ ਅਭਰਮੋ ਅਭਾਮਾ॥੧੧੪॥

ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਭਰਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥

ਅਲੇਖੋ ਅਭੇਖੋ ਅਲੇਖੋ ਅਭੰਗਾ।

ਰੇਖਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਭੇਖਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਉਸਕਾ ਕੋਈ ਲੇਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਨਾਸ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਹੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾ।੧੧੫॥

ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰੰਗਾ ਰੰਗਾਂ ਤੇ ਮਾਸੇ। ਅਥਵਾ

ਰੰਗਾ ਰੰਗਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥ।

ਦੂਸਰੀ ਰਚਨੀ

ਹਿਕਾਯਤ
ਕਥਾ

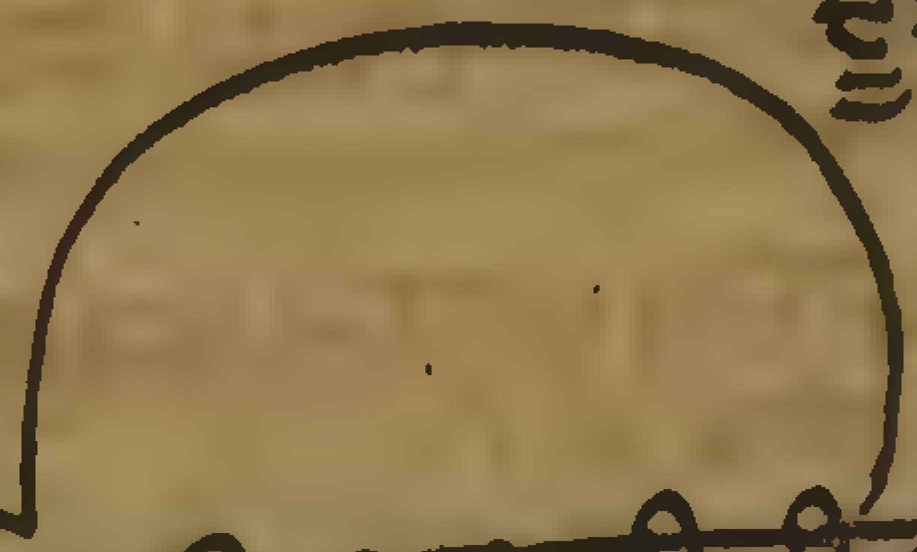

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪ।

ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਰਾਜੇ ਦਲੀਪ ਦੀ।

ਨਿਸ਼ਸਤਹ ਬੂਦਹ ਨਿਜ਼ਦ ਮਾਨੇ ਮਹੀਪ॥੧॥

ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਥਾ ਪਾਸ ਮਾਨਧਾਤਾ ਪ੍ਰਿਥੀਪਤਿ ਕੇ।

ਕਿ ਓਰਾ ਹਮੀ ਬੂਦ ਪਿਸਰੇ ਚਹਾਰ।

ਜੋ ਉਸਕੇ ਐਸੇ ਥੇ ਬੇਟੇ ਚਾਰ ੪

ਕਿ ਦਰ ਰਜ਼ਮ ਦਰ ਬਜ਼ਮ ਆਮੁਖ਼ਤਹ ਕਾਰ॥੨॥

ਜੋ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅਤੇ ਵਿਚ ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਸਿਖੇ ਹੋਏ ਕੰਮ

ਬਦਰ ਜੰਗ ਅੰਦਰ ਹਮਚੋ ਅਜ਼ ਸ਼ੇਰ ਮਸਤ।

ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਸਤ ਦੀ।

ਕਿ ਚਾਬੁਕ ਰਿਕਾਬ ਅਸਤ ਗੁਸਤਾਖ ਦਸਤ॥੩

ਜੋ ਘੋੜੇ ਸਵਾਰ ਚੰਗੇ ਹੈ ਅਤੇ ਹਥ ਦੇ ਚਾਲਾਕ ਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚ।

ਚੁਹਾਰੋ ਸਹੇ ਪੇਸਿ ਪਿਸਰ ਬੁਖਾਂਦਾ।

ਚਾਰੇ ਬੇਟੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਅਗੇ ਬੁਲਾਏ।

ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਕੁਰਸੀਏ ਜਰ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ॥੪॥

ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ਉਪਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਬਠਲਾਏ।

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਦਾਨਾਇ ਦਉਲਤ ਪਰਸਤ।

ਸਾਬ ਪੁਛਿਆ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦੌਲਤ ਕੇ ਪੂਜਣਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ (ਅ:) ਵਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁ-ਛਿਆ।

ਅਜੀ ਅੰਦਰੂੰ ਬਾਦਿਸਾਹੀ ਕਸ ਅਸਤ॥੫॥

ਇਨਾ ਵਿਚੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੀ ਲਾਇਕ ਕੌਣ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦ ਆਂ ਚੁ ਦਾਨਾਇ ਦਾਨਸ ਨਿਹਾਦਾ।

ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ ਜੇਹੜੇ ਸਿਆਣਿਆਂ ਅਕਲ ਰਖਣਿਵਾਲਿਆਂ ਨੇ।

ਬਤਮਕੀਨਿ ਪਾਸਖ ਅਲਾਮ ਬਰ ਕੁਸਾਦਾ॥੬॥

ਸਾਬ ਮਰਤਬੇ ਦੇ ਜੁਬਾਬ ਦਾ ਝੰਡਾ ਖੋਲਿਆ।

ਬਿਗੁਫਤਾ ਕਿ ਖੁਸ ਦੀਨ ਦਾਨਾਇ ਨ ਗਜਾ।

ਕਹਿਆ ਏਸੇ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਅਤੇ ਦਾਨਾ ਤੂੰ ਅਸਚਰਜ ਹੈ।

ਕਿ ਯਜਦਾਂ ਸਨਾਸ ਅਸਤੁ ਆਜਾਦ ਮਰਾਜਾ॥੭॥

ਜੇ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਮਗਜ ਹੈ (ਅ:) ਜੈਸੇ ਸਿੱਪ ਵਿਚੋ ਇਕ ਮੋਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਹ

ਮਰਾ ਕੁਦਰਤੇ ਨੇਸਤ ਈ ਗੁਫਤ ਨੀਸਤ।

ਮੈ ਹੈ ਤਾਈ ਜੋਰ ਨਹੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਕਹਣੇ ਕਾ।

ਸੁਖਨ ਗੁਫਤਨੇ ਬਿਕਰਜਾਂ ਗੁਫਤ ਨੀਸਤ॥੮॥

ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਣੀ ਮੇਰੀ ਅਪਣੇ ਵਿਧ ਦਾ ਪਰਣਾ ਹੈ। (ਅ:) ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ ਕਰਣਾ ਮੇਰੇ ਤੀਜ ਪਦਾ ਪਰੇਬਾ ਹੈ।

ਅਗਰ ਸਾਹਿ ਫਿਰੋਜ ਬਖਤ ਬਿਗੋਯਮ ਜਵਾਬ।

ਜੇ ਕਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕਰੇ ਤਾ ਦੈਂਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਉਤ੍ਰਾ।

ਨੁਮਾਯਮ ਬਤੋ ਹਾਲ ਈਂ ਬਾ ਸਵਾਬ॥੯॥

ਦਿਖਾਲੂ ਮੈਂ ਸਾਬ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਇਸ ਦਾ ਸਾਬ ਖੂਬੀ ਦੇ।

ਹਰਾਕਸੁ ਕਿ ਫਜ਼ਲਯਜ਼ਦਾਨਿ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ।
ਜਿਸਕਿਸੀਨੂੰ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਯਾਰੀ ਦੇਵੈ(ਅ:) ਜਿਸਉਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ

ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਕਾਮ ਭਾਰੀ ਕੁਨਦ।੧੦॥
ਵਿਚ ਕੰਮਜਹਾਨਦੇ ਮਕਸੂਦ ਪੂਰਾਕਰੇ(ਅ:) ਬਾਦਸਾਹ ਬਣਾਵੇਂ।

ਕਿ ਈਂਰਾ ਬਅਕਲ ਆਜ਼ਮਾਈ ਕੁਨੇਮ।
ਜੋ ਇਨਾਕੇਤਾਈ ਸਾਥ ਅਕਲਦੇ ਅਜ਼ਮੂਦਾ ਕਰੇਹਮ

ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਬਕਾਰ ਆਜ਼ਮਾਈ ਕੁਨੇਮ।੧੧॥
ਔਰ ਫੇਰ ਇਸਸੇ ਪੀਛੇ ਵਿਚ ਕੰਮਦੇ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਕਰੇਹਮ।

ਯਕੇ ਰਾ ਦਿਹਦ ਫੀਲ ਦਹ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸਤ।
ਏਕਕੇਤਾਈ ਦਿੰਦਾਹੈ ਹਾਥੀ ਦੱਸਹਜਾਰਮਸਤ ਵਜ਼ੀਰਾਂਦੇਕਹੇਮੂਜਬ।

ਹਮਹ ਮਸਤ ਮਸਤੀ ਓ ਜ਼ੰਜੀਰ ਬਸਤ।੧੨॥
ਸਭ ਮਸਤੀ ਤੇ ਮਸਤ ਅਤੇ ਸੰਗਲਾਂਨਾਲ ਬੰਨੇਹੋਏ।

ਦਿਗਰ ਰਾ ਦਿਹਦ ਅਸਪ ਪਾਂਸਦ ਹਜ਼ਾਰ।
ਦੂਸਰੇਕੇਤਾਈ ਦਿੰਦਾਹੈ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ

ਜ਼ਿ ਜ਼ਰ ਸਾਖ਼ਤਹ ਜ਼ੀਨ ਚੂੰ ਨਉਬਹਾਰ।੧੩॥
ਜ਼ਰੀਸੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਕਾਠੀਆਂ ਮਾਨਿੰਦ ਨਉਬਹਾਰਦੀ।

ਸਿਯਮ ਰਾ ਦਿਹਦ ਸੁਤਰ ਸੇ ਸਦ ਹਜ਼ਾਰ।
ਤੀਸਰੇਕੇਤਾਈ ਦਿੰਦਾਹੈ ਊਠ ਤਿੰਨ ਲਖ।

ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਬਾਰੋ ਹਮਹ ਜ਼ਰ ਨਿਗਾਰ।੧੪॥
ਸਭ ਚਾਂਦੀਦੇ ਭਾਰਨਾਲ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹੇ ਹੋਏ।

ਚੁਆਮ ਰਾ ਦਿਹਦ ਮੁੰਗ ਯਕ ਨੁਖ਼ੁਦ ਨੀਮ।
ਚੌਥੇਤਾਈ ਦਿੰਦਾਹੈ ਇਕਦਾਣਾ ਮੂੰਗੀਦਾ ਅਤੇ ਅਧਾ ਛੋਲਾ।

ਅਜ਼ਾਂ ਮਰਦ ਆਜ਼ਾਦ ਆਕਿਲ ਅਜ਼ੀਮ।੧੫॥
ਓਹੁ ਮਰਦ ਉਤਮ ਅਤੇ ਅਕੱਲ ਵਡੀ ਵਾਲਾਸੀ

ਬਿਆਵੁਰਦ ਪੁਰ ਅਕਲ ਖਾਨਹ ਕਜ਼ਾਂ।
ਲੈਆਇਆ ਪੂਰਣ ਅਕਲਵਾਲਾ ਘਰਵਿਚ ਉਸਨੂੰ।

ਦਿਗਰ ਨੀਮ ਨੁਖ਼ੁਦਸ਼ ਬਿ ਬਸਤਨ ਅਜ਼ਾਂ।੧੬
ਦੂਸਰਾ ਛੋਲਾ ਅਧੇ ਛੋਲੇ ਦੇ ਬਾਬਰ ਲੈਣਿਆ।
ਹਮੀਂ ਖਾਸਤੁ ਕੇ ਤੁਖਮ ਰੇਜ਼ੀ ਕੁਨਦਾ।
ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਜੋ ਬੀਜ ਬੀਜਣਾ ਕਰੀਏ।
ਖਿਰਦ ਆਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਬਰੇਜ਼ੀ ਕੁਨਦਾ।੧੭॥
ਅਕਲ ਦਾ ਅਜ਼ਮੂਦਾ ਅਤੇ ਬੀਜਣਾ ਕਰੀਏ।
ਦਫ਼ਨ ਕਰਦ ਹਰਦੋ ਜ਼ਿਮੀਨ ਅੰਦਰਾਂ।
ਦਬਣੇ ਕੀਤਾ ਹਰਿਦੋ ਕੇ ਤਾਂਈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਵਿਚ।
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਸ਼ੁਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਗਿਰਾਂ।੧੮॥
ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਉਪ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦਾ
ਚੂੰ ਸ਼ਸ਼ ਮਾਹ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤੰਦ ਦਰਾਂ ਦਫ਼ਨ ਦਾਰ।
ਜਦੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਵਿਚ ਦਬਿਆਂ ਨੂੰ।
ਪਦੀਦ ਆਮਦਹ ਸਬਜ਼ਾਹੇ ਨਉਬਹਾਰ।੧੯॥
ਪਰਗਟ ਆਇਆ ਸਬਜ਼ਾ ਨਉਬਹਾਰ ਵਾਲਾ
ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਦਹਿ ਸਾਲ ਤੁਖ਼ਮੇ ਕੁਜ਼ਾਂ।
ਬੀਜਣਾ ਕੀਤਾ ਦਸ ਬਰਸਾਂ ਦਾਣਿਆਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ।
ਬਪਰਵਰਦ ਹਰਦੋ ਰਾ ਬੁਰੀਦਨ ਅਜ਼ਾਂ।੨੦॥
ਪਾਲਿਆ ਉਨਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਵਢਿਆ ਉਨਾਂ ਨੇ।
ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਦਹ ਬੀਸਤ ਬਾਰਸ਼ ਅਜ਼ੋ।
ਬੀਜਿਆ ਦਸ ਵੀਹ ਵਾਰੀ ਉਨਾਂ ਸੇ।
ਬਸੇ ਗਸ਼ਤ ਖਰਵਾਰਹ ਦਾਨਹ ਅਜ਼ੋ।੨੧॥
ਬਹੁਤ ਹੋਏ ਖਲਵਾੜੇ ਦਾਣਿਆ ਦੇ ਉਨਾਂ ਸੇ।
ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਿਯਾਦਹ ਸ਼ੁਦ ਦਉਲਤੇ ਬੇ ਕਰਾਂ।
ਇਤਨੀ ਵਧੇਰੇ ਹੋਈ ਦਉਲਤ ਬੇ ਓੜਕ।
ਕਜ਼ੋ ਦਾਨਹ ਸ਼ੁਦ ਦਾਨਹਾਏ ਅੰਬਾਰਾਂ।੨੨॥
ਜੋ ਉਨਾਂ ਦਾਣਿਆਂ ਸੇ ਹੋਏ ਦਾਣਿਆਂ ਦੇ ਢੇਰ।

ਖਰੀਦਸ਼ ਅਜ਼ਾਂ ਨਕਦ ਦਹ ਹਜ਼ਾਰ ਫ਼ੀਲਾ।
ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨਕਦੀ ਸੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਹਾਥੀ।
ਚੁ ਕੋਹੇ ਰਵਾਂ ਹਮ ਚੁ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲਾ। ੨੩॥
ਜੈਸੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਰੇ ਤੁਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੈਸੇ ਦਰਯਾਇ ਨੀਲ ਦੇ।
ਖਰੀਦਸ਼ ਅਜ਼ੋ ਅਸਪ ਪਾਸਦ ਹਜ਼ਾਰਾ।
ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਰੋਕੜ ਉਸੀ ਸੇ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ।
ਹਮਹ ਜ਼ਰ ਵਜ਼ੀਨੇ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਵਾਰਾ। ੨੪॥
ਸਭ ਸੋਨੇ ਦੀਆ ਕਾਠੀਆ ਵਾਲੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਲਦੇ ਹੋਏ।
ਖਰੀਦੰਦ ਸੇ ਸਦ ਹਜ਼ਾਰੇ ਸੁਤਰਾ।
ਖਰੀਦਿਆ ਤਿਨ ਲਾਖ ਊਠ
ਹਮਹ ਜ਼ਰ ਬਾਰੇ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਪੁਰਾ। ੨੫॥
ਤਮਾਮ ਸੋਨੇ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਲਦੇ ਹੋਏ
ਦਸਾਂ ਦਾਲਨ ਉ ਸ਼ਹਰ ਆਜ਼ਮ ਬਿਬਸਤ।
ਉਸ ਦਾਲ ਦੇ ਦਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੈਹਰ ਵਡਾ ਬਸਾਇਆ।
ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ਾਂ ਸ਼ਹਰ ਦਿਹਲੀ ਸ਼ੁਦ ਅਸਤ। ੨੬
ਜੋ ਨਾਮ ਉਸ ਸ਼ੈਹਰ ਦਾ ਦਿਹਲੀ ਰਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਦਿਗਰ ਦਾਨ ਪਰਾ ਬਸਤ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨਾ।
ਦੂਸਰੇ ਦਾਨੇ ਦਾ ਬਸਾਇਆ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨਾ ਸ਼ੈਹਰ।
ਕਿ ਦੋਸਤ ਪਸੰਦ ਅਸਤ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ਿਕਨਾ। ੨੭॥
ਜੋ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਬਫ਼ਰਜ਼ੰਦ ਦਾਦਹ ਦੇ ਬਰਾਨਮਤ ਸਾਲਾ।
ਭਾਰੇ ... ਬਾਰਾ ਬਰਸ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ - ਖੇਤੀ ਕਰਦੇ ਲੇਦੇ ਦੇਦੇ ਨੂੰ
ਕਸੇ ਹਾਸਤ ਸੇ ਦੌਲਤ ਸੇ ਜ਼ਵਾਲਾ। ੨੮॥
ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਉਸ ਸੇ ਦੌਲਤ ਤੇ ਨਾਭੂਤ ਹੋਣੇ ਵਾਲੀ ਇਸ ਬਿਰ
ਚੁ ਬਿਨਸ਼ਸਤ ਬਰ ਤਖਤ ਮਾਨ ਮਹੀਪਾ।
ਜਦੋਂ ਬੈਠਾ ਉਪਰ ਤਖਤ ਦੇ ਮਾਨਧਾਤਾ ਰਾਜਾ।

ਬਪੁਰਸਿਸ ਦਰਾਮਦ ਸਹੇ ਹਫਤ ਦੀਪਾ। ੨੯॥
ਫਿਰ ਪੁਛਣ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸਾਹੁ ਸਤ ਦੀਪਾਂ ਦਾ।

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਪੇਸੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਬਿਯਾਰ।
ਵਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪੇਹਲਾ ਕਾਗਜ ਲਿਆਓ ਤੁਸੀ।

ਚਿ ਬਖਸੀਦਿਅਮ ਮਨ ਬ ਪਿਸਰਾਂ ਚਹਾਰ। ੩੦॥
ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਸਾਥ ਬੇਟਿਆਂ ਚਾਰੋਂ ਕੋ।

ਦਬੀਰੇ ਕਲੀਮ ਜਨ ਕਲਮ ਬਰ ਗਿਰਫਤ।
ਮੁਨਸੀ ਕਲਮ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਲਮ ਪਕੜੀ।

ਜਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਅਲੀਮ ਬਰ ਗਿਰਫਤ। ੩੧॥
ਉਤਰ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਸੈਂਤਾ ਪਕੜਿਆ। (ਅਥ) ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਬਾਤ ਕੇ ਉਤਰ ਦਾ ਸੂੰਤਾ ਪਕੜਿਆ

ਬਿਗੁਫਤਾ ਚਿ ਬਖਸੀਦਮ ਏ ਸਾਂ ਹਜਾਰ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਇਨ ਕੋ ਅਤੇ ਕਿਤਨੇ ਹਜਾਰ।

ਬਕਾਗਜ ਬਬੀਨੀਤਾਂ ਜੁਬਾਨਸ ਬਿਯਾਰ। ੩੨॥
ਫਿਰ ਕਾਗਜ ਦੇਖੋ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਜੁਬਾਨ ਉਪਰ ਲਿਆਵੋ।

ਬਕਾਗਜ ਬਬੀਨੀਤਾਂ ਬਗੋਯਦ ਜੁਬਾਂ।
ਫਿਰ ਕਾਗਜ ਦੇਖੋ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਕਹੋ ਤੁਸੀ ਜੁਬਾਨੀ।

ਚੁ ਬਖਸੀਦ ਸਦ ਬਖਸ ਹਰ ਕਸ ਅਜਾਂ। ੩੩
ਕਿਆ ਬਖਸੀਸ ਜੋ ਹੋਈ ਬਖਸੀਸ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਸੇ।

ਚੁ ਬਿਸਨੀਦ ਸੁਖਨ ਅਜ ਮਹੀਪਾਨ ਸਾਂ।
ਜਬ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਮੁਨਸੀਆਂ ਨੇ ਮਾਨਧਾਤਾ ਪ੍ਰਿਥੀਪਤ ਨੇ।

ਫਰਿਸਤਹ ਸਿਫਤ ਹੂੰ ਮਲਾਇਕ ਮਕਾਨਾ। ੩੪॥
ਦੇਵਤਿਆਂ ਜੈਸੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਜੈਸੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਨੇ।

ਬਿਯਾਰੀ ਮਰਾ ਪੇਸ ਬਖਸੀਦਹ ਸਾਂ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਲਿਆ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਬਖਸੀਸ ਮੇਰੀ ਕੇਤਾਈ।

ਕਰਾਰੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਜਮਨਾ। ੩੫॥
ਹੇ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਿਥੀ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਜਮਾਨੇ ਵਾਲਾ ਇਤ ਕਹੇ। =

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਮੁਰਦੰਦ ਬਾਜੇ ਮੁਹਿੰਮਾ।
ਪੈਲਾ ਬੇਟਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਈ ਮਰ ਗਏ ਕਈ ਮਹਿੰਮਾ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਏ।
ਕ੍ਰਿਮਾ ਹਮ ਬਸੇ ਫੀਲ ਬਖਸੀਦਹ ਅਮਾ। ੩੬॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਭੀ ਕਈ ਹਾਥੀ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਆਪ।
ਦਿਗਰ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਅਸਪਸ ਚਿ ਕਰਦਾ।
ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪੁਛਿਆ ਘੋੜੇ ਤੈ ਕਿਆ ਕੀਤੇ।
ਕਿ ਬਾਜੇ ਬਬਖਸੀਦ ਬਾਜੇ ਬਿਮੁਰਦਾ। ੩੭॥
ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਜੇ ਮੈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਬਾਜੇ ਮਰ ਗਏ।
ਸਿਯਮ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਸੁਤਰਾਂ ਨੁਮਾਂ।
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਊਠ ਦਿਖਾਲ।
ਕਜਾ ਤੋ ਬਬਖਸੀਦ ਏ ਜਾਨ ਮਾਂ। ੩੮॥
ਕਿਥੇ ਤੈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈ ਐ ਮੇਰੀ ਜਾਨ
ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਬਾਜੇ ਬਕਾਰ ਆਮਦੰਦਾ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਤਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਏ ਹੈਂ।
ਬਬਖਸ ਅੰਦਰੂੰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਆਮਦੰਦਾ। ੩੯॥
ਵਿਚ ਬਖਸੀਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਓੜਕ ਹੀ ਆਏ।
ਚੁਆਮ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖਤਾ।
ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੇ।
ਸਜਾਵਾਰ ਦੇਹੀਮੁ ਸਾਯਾਂਨ ਤਖਤਾ। ੪੦॥
ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮੁਕਟ ਦੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੀ
ਕੁਜਾ ਕਰਦ ਬਖਸਸ ਤੁਮਾਰਾ ਫਹੀਮਾ।
ਕਿਥੇ ਕੀਤੀ ਖਰਚ ਬਖਸੀਸ ਮੇਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਸਮਝਾਉ।
ਯਕੇ ਦਾਨਹ ਮੁੰਗੋ ਦਿਗਰ ਨੁਖਦ ਨੀਮਾ। ੪੧॥
ਇਕ ਦਾਣਾ ਮੂੰਗੀ ਦਾ ਸਾਬਤ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਛੋਲੇ ਦਾ ਅਧਾ ਦਾਣਾ
ਜ਼ਵਦ ਗਰ ਹੁਕਮ ਤਾ ਬਿਯਾਰੇਮ ਪੇਸਾ।
ਆਪ ਕਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਕਰ ਹੁਕਮ ਤਾਂ ਲਿਆਵਾਂ ਮੈ ਅਗੇ ਆਪ ਦੇ।

ਹਮਹ ਫੀਲ ਅਸਪੋ ਅਜ਼ੋ ਸੁਤਰ ਬੇਸ਼ਾ ।੪੨॥
ਤਮਾਮ ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਉਨਾਸੇ ਊਠ ਬਹੁਤਹੀ ਸੁੰਞਾ।
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਫੀਲੇ ਦੋ ਦਹਿ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸਤਾ।
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੇ ਹਾਥੀ ਬਾਰਾ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸਤਾ।
ਪੁਰ ਅਜ਼ ਜ਼ਰ ਬਾਰੇ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਬਸਤਾ ।੪੩॥
ਮੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸੋਨੇ ਦੇ ਫੁਲ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਬੰਨੇ ਹੋਏ।
ਹੁਮਾਂ ਅਸਪ ਪੰਸਦ ਹਜ਼ਾਰ ਆਫ਼ਰੀਦਾ।
ਵੈਸੇਹੀ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ ਲਿਆਇਆ।
ਹੁਮਾਂ ਜ਼ਰ ਜ਼ੀਨ ਬੇਸੁਮਾਰ ਆਵਰੀਦਾ ।੪੪॥
ਵੈਸੇਹੀ ਸੁਨਹਰੀ ਜ਼ੀਨ ਬੇਓੜਕ ਲਿਆਇਆ।
ਹੁਮਾਂ ਖੋਲਦ ਖੁਫਤਾਨ ਬਰਗਾਸਤਵਾਂ।
ਤਮਾਮ ਟੋਪੀਆ ਅਤੇ ਜ਼ਿਰਾ ਸੁਨੈਰੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਹੈ।
ਬਸੇ ਤੀਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਕੀਮਤ ਗਿਰਾਂ ।੪੫॥
ਬਹੁਤ ਤੀਰ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਮੁਲ ਭਾਰੀ ਵਾਲੀਆਂ।
ਬਸੇ ਸ਼ੁਤਰ ਬਗ਼ਦਾਦ ਜ਼ਰ ਬਫ਼ਤ ਬਾਰਾ।
ਬਹੁਤ ਊਠ ਬਗਦਾਦ ਦੇ ਜ਼ਰੀ ਬਾਦਲੇ ਦੇ ਫੁਲ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਹੋਏ।
ਜ਼ਰੇ ਜਾਮਹ ਨੀਮ ਆਸਤੀ ਬੇ ਸੁਮਾਰਾ ।੪੬॥
ਸੁਨੈਰੀ ਕੁੜਤੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਗੇ ਸੁਨੈਰੀ ਬੇਓੜਕ।
ਕਿ ਦਹ ਨੀਲ ਦਹ ਪਦਮ ਦੀਨਾਰ ਜ਼ਰਦਾ।
ਜੋ ਦਸ ਨੀਲ ਅਤੇ ਦਸ ਪਦਮ ਮੋਹਰਾਂ ਪੀਲੀਆਂ-ਕੁੰਦਨ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ।
ਕਜ਼ੋ ਦੀਦਹ ਸ਼ੁਦ ਦੀਦਹੇ ਦੌਲਤ ਸਰਦਾ ।੪੭॥
ਜੋ ਉਸਕੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਹੋਏ ਨੇਤ੍ਰ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦੇ ਠੰਢੇ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ।
ਕਿ ਯਕ ਮੂੰਗਾ ਯਕ ਸ਼ਹਰ ਰੋ ਨਾਮ ਸ਼ੁਦਾ।
ਜੋ ਇਕ ਦਾਣੇ ਮੂੰਗੀ ਸੇ ਇਕ ਸ਼ਹਰ ਦਾ ਮਕਸਦ ਹੋਇਆ।
ਕਿ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨ ਸ਼ਹਰ ਓ ਨਾਮ ਸ਼ੁਦਾ ।੪੮॥
ਜੋ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨ ਸ਼ਹਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰਖਿਆ।

ਕਿ ਨੀਮੇ ਨੁਖ਼ਦਰਾ ਦਿਗਰ ਸਹਰ ਬਸਤਾ।
ਜੋ ਅਧੇ ਛੋਲੈਂਦਾ ਦੂਸਰਾ ਸਹਰ ਬਸਾਇਆ।

ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ੋ ਸਹਰ ਦਹਲੀ ਸੁਦ ਅਸਤਾ।੪੯।
ਜੋ ਨਾਮ ਉਸਕੇ ਸੇ ਸਹਰ ਦਿਹਲੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਖ਼ੁਸ਼ ਆਮਦ ਜ਼ਤਦਬੀਰ ਮਾਨੇ ਮਹੀਪਾ।
ਪਸੰਦ ਆਯਾ ਸਾਥ ਅਕਲ ਦੇ ਮਾਤਪਾਤਾਨੂੰ।

ਖ਼ਿਤਾਬਸ ਬਦੇਦਾਦ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪਾ।੫੦।
ਖ਼ਿਤਾਬ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਰਾਜਾ ਦਲੀਪਕਾ

ਕਿ ਪੈਦਾ ਅਜ਼ੋ ਫ਼ਰਿਰ ਸਾਹਨਸ਼ਾਹੀ।
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਉਸਸੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਾਦਸਾਹੋਂਕੇ ਬਾਦਸਾਹਕਾ

ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਤਖ਼ਤ ਅਸਤ ਤਾਜੇ ਮਹੀ।੫੧।
ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਮੁਕਟ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕੇ ਹੈ।

ਬਜ਼ੇਬਦ ਅਜ਼ੋ ਮਰਦ ਤਾਜੋ ਨਗੀਂ।
ਸੁੰਦ੍ਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਉਸ ਮਰਦ ਸੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਨਗੀਨਾ।

ਬਰੋ ਅਕਲ ਤਦਬੀਰ ਹਜ਼ਾਰ ਆਫ਼ਰੀ।੫੨।
ਊਪਰ ਉਸ ਅਕਲ ਅਤੇ ਤਦਬੀਰ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵੇਰੀ ਸਾਬਾਸ

ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇਅਕਲ ਆਲੂਦਹ ਮਗਜ਼ਾ।
ਤਿਨੋ ਓਹ ਹੈ ਬੇਅਕਲ ਅਤੇ ਗੀਦੇ ਮਗਜ਼ ਵਾਲੇ।

ਨ ਗੁਫ਼ਤਾਰ ਖ਼ੁਸ਼ਤਰ ਨ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਗਜ਼ਾ।੫੩।
ਨਾ ਇਨਾਦੀ ਬੋਲੀ ਭਲੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਇਨਾਦੀ ਚਾਲ ਸੁੰਦ੍ਰ।

ਹਮੀ ਖ਼ਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਬਸਾਹੀ ਦਿਹਮਾ।
ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ।

ਕਿ ਦਉਲਤ ਖ਼ੁਦ ਸੁਰਾਅਗਾਹੀ ਦਿਹਮਾ।੫੪।
ਦਉਲਤ ਆਪਣੀ ਸੇ ਉਸਕੋ ਖ਼ਬਰ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ।

ਬਜ਼ੇਬਦ ਅਜ਼ੋ ਫ਼ਰਿਰ ਸਾਹਨਸਾਹੀ।
ਸੋਭਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਸੇ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਨਸਾਹੀ ਦਾ।

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ ਅਸਤ ਵ ਮਾਲਕ ਮਹੀ।੫੫॥
ਜੋ ਮਾਲਕ ਬੁਧ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਹੈ।
ਖਿਤਾਬਸ ਅਜੋ ਗਸ਼ਤ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪਾ।
ਖਿਤਾਬ ਉਸਕਾ ਉਸਸੇ ਹੋਇਆ ਰਾਜਾ ਦਲੀਪ।
ਖਿਲਾਫਤ ਬਬਖਸ਼ੀਦ ਮਓ ਮਹੀਪਾ।੫੬॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕੀਤੀ ਮਹਾ ਮਹੀਪ ਨੇ।
ਸਿ ਪਿਸਰਾਂ ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦਾ।
ਤਿੰਨ ਬੇਟਿਆਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਢ ਦਿਤਾ।
ਨ ਦਲਸ ਪਰਸਤੇ ਨ ਆਜ਼ਾਦ ਮਰਦਾ।੫੭॥
ਨਾ ਬੁਧੀ ਦੇ ਪੂਜਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਖੁਲਾਸੇ ਮਰਦ।
ਕਿ ਓਰਾ ਬਰੋ ਜ਼ਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ।
ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਉਪਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਬਿਠਾਇਆ।
ਕਲੀਦੇ ਕੁਹਨ ਰੀਜ ਰਾ ਬਰ ਕੁਸ਼ਾਦਾ।੫੮॥
ਕੁੰਜੀਆਂ ਪੁਰਾਤਨੀ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਤਾਂਈ ਖੋਲਕੇ ਦਿਖਾਇਆ।
ਬਦੋ ਦਾਦ ਸ਼ਾਹੀ ਖ਼ੁਦ ਆਜ਼ਾਦ ਗਸ਼ਤਾ।
ਸਾਥ ਉਸਕੇ ਦਿਤੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਆਪ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇਆ।
ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਦਲਕੋ ਰਗ਼ਾਂ ਸੂਦ ਖ਼ੁਦ ਮਸਤਾ।੫੯॥
ਪਾਈ ਗੋਦੜੀ ਗਲ ਮੇਂ ਤੁਰ ਪਿਆ ਤਰਫ ਬਨ ਕੀ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਰੰਗਾ।
ਦਿਹ ਐ ਸੁਖ ਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤੁ ਦਰ ਵਕਤ ਜੰਗਾ।੬੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਵਖਤ ਲੜਾਈ ਦੇ।
ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਬਖਤ ਆਜ਼ਮਾਈ ਕੁਨਮਾ।
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਦਿਹ ਜੋ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਕਰਾਂ ਮੈਂ।
ਜ਼ਿ ਤੇਗੇ ਖ਼ੁਦਸ਼ ਕਾਰ ਵਾਈ ਕੁਨਮਾ।੬੧॥
ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੀ ਸੇ ਕੰਮ ਚਲਾਉਣਾ ਕਰੇਂ ਹਮ। (ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ)

ਦੇਖਣੇ ਜੇੜ੍ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਓਹ ਆਪਣਿਆ ਬੇਟਿਆਂ ਦੀ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਕਲ ਪ੍ਰਤਾਇਕੇ ਪਿਛੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹੈਨ।

ਹਿਕਾਯਤ ਤੀਸਰੀ ਚਲੀ

ਕਥਾ

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤੇ।

ਖੁਦਾਵੰਦ ਦਾਨਸ ਦਿਹੋ ਦਾਦਗਰ।
ਸਾਹਿਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਬੁਧਿਕੇ ਅਤੇ ਨਿਆਉਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ
ਰਜਾਂ ਬਖਸ ਰੋਜੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਹੁਨਰ।੧।।
ਖੁਸੀ ਦੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਸਭ ਹੁਨਰਾਂ ਕੇ ਤਾਂ (ਈ)
ਅਮਾਂ ਬਖਸ ਬਖਸਿੰਦ ਓ ਦਸਤਗੀਰ।
ਆਸਰੇ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਬਖਸੀਸ ਕੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹਥ ਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ
ਕਸਾਇਸ ਕੁਨੇ ਰਹਿ ਨੁਮਾਇਸ ਪਜੀਰ।੨।।
ਭੇਦ ਦੇ ਖੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ਰਾਹ ਦੇ ਦਿਖਲਾਣੇਵਾਲਾ ਦਿਲ ਦੀ ਬਾਤ ਮੰਨਣੇਵਾ (ਲਾ)
ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਨੇਕ ਮਰਦ।
ਬਾਤ ਸੁਣੀਏਂ ਹਮਨੇ ਇਕ ਭਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਦਉਰਿ ਦੁਸਮਨ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦ।੩।
ਜੋ ਜਮੇ ਵੈਰੀਆਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਘਟਾ (ਅ:) ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਘਟੇ (ਮੇ ਰਲਾ ਦਿ)
ਖੁਸਮ ਅਫਕਨੇ ਸਾਹ ਚੀ ਦਿਲ ਫਿਰਾਜ।
ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲਾ ਬਾਦਸਾਹ ਚੀਨਦਾ ਦਿਲ ਖੁਲੇਵਾਲਾ।
ਗਰੀਬੁਲ ਨਿਵਾਜੋ ਗਨੀਮੁਲ ਗੁਦਾਜ।੪।।
ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗਾਲਣੇ ਵਾਲਾ।
ਬਿਰਜ਼ਮੋ ਬ ਬਜ਼ਮੋ ਹਮਹ ਬੰਦ ਬਸਤ।
ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮਜਲਸ ਵਿਚ ਸਭਤ੍ਰਾਂ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ
ਕਿ ਹਿਸੀਯਾਰ ਤੇਗ ਅਸਤ ਹੁਸੀਆਰ ਦਸਤ।੫।।
ਜੋ ਧਨੀ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਸਿਆਰ ਹਥ ਦਾ। (ਅ:) ਹਥਦਾ ਸਚਾ।

ਨਿਵਾਲਹ ਪਿਆਲਹ ਜਿ ਰਜ਼ਮੋ ਬ ਬਜ਼ਮਾ।
ਖਾਵਣੇਸੇ ਅਤੇ ਪੀਵਣੇਸੇ ਅਤੇ ਜੁੱਧਸੇ ਅਤੇ ਮਜਲਸ ਵਿਚ।
ਤੁ ਗੁਫ਼ਤੀ ਕਿ ਦੀਗਰ ਯਕੇ ਬੂਦ ਬ ਬਜ਼ਮਾ ਈ॥
ਤੂੰ ਕਹੇਂਗੇ (ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋਯਾ ਵਿਚ ਮਜਲਸਦੇ।
ਜਿ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ ਹਮਚੁ ਆਮੁਖਤਹ ਸੁਦਾ।
ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਐਸੀ ਚਲਾਉਣੀ ਸਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਤੁ ਗੋਈ ਕਿ ਦਰ ਜਿਕਮ ਅੰਦੋਖਤਹ ਸੁਦਾ। ੭॥
ਤੂੰ ਕਹੇ ਜੋ ਅੰਦਰ ਗਰਭਦੇ ਹੀ ਅਕੱਠੀ ਸਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਚੁ ਮਾਲਸ ਗਿਰਾਨਸ ਮਤਾਅਸ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਜਦ ਮਾਲ ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਨਕਦੀ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਥੀ।
ਕਿ ਮੁਲਕਸ ਬਸੇ ਅਸਤ ਬਖਸਸ ਕਰੀਮਾ। ੮॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੁਲਕ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬਖਸੀਸ ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਆਂ ਜੈਸੀ।
ਅਜੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਬਆਮੁਖਤ ਸੂਰ ਅਸਤਾ।
ਉਸਤੇ ਬਾਦਸਾਹੀ ਸਿਖਿਆ ਹੋਈ ਹੈ (ਅਥ:) ਜਦੋਂ ਓਹ ਬਾਦਸਾਹ ਬਣੇ
ਨਿਸਸਤੰਦ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਜ਼ਿ ਪੇਸ਼ ਪਸਤਾ। ੯॥ ਲਗਾ
ਬੈਠੇ ਵਜੀਰ ਦਿਵਾਨ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ।
ਜ਼ਿ ਤੋ ਪਸ ਕਿਰਾ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦਿਹੇਮਾ।
ਤੇਰੇ ਸੇ ਪਿਛੇ ਕਿਸਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੇਵੇਂ ਹਾਂ।
ਕਿਰਾ ਤਾਜ ਇਕਬਾਲ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹੇਮਾ। ੧੦॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈ ਮੁਕਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਉਪਰ ਸਿਰ ਦੇ ਰਖੇ ਹਾਂ।
ਕਿਰਾ ਮਰਦ ਅਜ਼ ਖਾਨਹ ਬੇਰੂੰ ਕੁਨੇਮਾ।
ਕਿਸ ਆਦਮੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕਰੇ ਹਾਂ।
ਕਿਰਾ ਬਖਤ ਇਕਬਾਲ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹੇਮਾ। ੧੧॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈ ਭਾਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਉਪਰ ਸਿਰ ਦੇ ਰਖੇ ਹਾਂ।
ਬਹੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਦੁ ਚਸ਼ਮੇ ਦੁ ਰਸਮਾ।
ਵਿਚ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਆਯਾ ਅਤੇ ਖੋਲੀਆਂ ਦੋਨੇ ਅਖੀਆਂ।

ਬਗੁਫਤਾ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਰਸਮਾ ॥੧੨॥
ਕਹੀ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਤਰਾਂ॥
ਨ ਪਾਓ ਨ ਦਸਤੋ ਨ ਚਸਮੋ ਜੁਬਾਂ॥
ਨ ਪੈਰ ਨ ਹਥ ਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਨਾ ਰਸਨਾ॥
ਨ ਹੋਸੋ ਨ ਹਿੰਮਤ ਨ ਹੋਸ਼ਤ ਕਸਾਂ ॥੧੩॥
ਨਾ ਹੋਸ ਨਾ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਤ੍ਰੈ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦਾ॥
ਨ ਹਉਲੇ ਨ ਤ੍ਰੁਹਮਤ ਨ ਹੀਲਾ ਨ ਹੋਸਾ॥
ਨਾ ਤ੍ਰਾਹ ਨਾ ਤ੍ਰੁਹਮਤ ਨਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ ਜੁਧ ਮੇਂ ਨਾ ਹੋਸ਼ ਭੁਜੰਗ ਦੀ॥
ਨ ਬੀਨੀ ਨ ਬੀਨਾਯਗੀ ਹਰ ਦੋ ਗੋਸਾ ॥੧੪॥
ਨਾ ਨਾਕ ਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੋਵੈ ਨਾ ਦੋਨੋ ਕੰਨ ਹੋਵੈ॥
ਹਰਾ ਕਸ ਕਿ ਹਸਤ ਆਜ਼ਮਾਯਸ਼ ਬਵਦਾ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਏ ਬਾਤਾਂ ਪਾਈਆ ਜਾਵਣ॥
ਵਜਾਂ ਦਉਰ ਦੀ ਬਾਦਸਾਹਮ ਸਵਦਾ ॥੧੫॥
ਓਹ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਵੈ॥
ਅਜਬ ਮਾਂਦ ਦਾਨਾਇ ਦੌਰ ਭੀ ਜਵਾਬ॥
ਅਸਚਰਜ ਰਹੇ ਬੁਧੀਮਾਨ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਇਸ ਉਤ੍ਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇਸੇ॥
ਸੁਖਨ ਬਾਜ ਦੀਗਰ ਕੁਨਦ ਬਾ ਸਵਾਬ ॥੧੬॥
ਬਾਤ ਫੇਰ ਦੂਸਰੀ ਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਸਾਥ ਭਲਿਆਈ ਦੇ॥
ਬਰੀਗਸ ਦਰਆਮਦ ਦੁਰੰਗਾਸ ਗਰਿਫਤਾ॥
ਵਜੀਰ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ॥
ਜਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਬਰੀਗਸ ਗਰਿਫਤਾ ॥੧੭॥
ਉਤ੍ਰ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਇਕਰੰਗ ਦੇ ਕੀਤਾ ਵਜੀਰਾਂ ਨੇ॥
ਚਪੋ ਰਾਸਤਸ਼ ਕਰਦ ਹਰਯਕ ਜੁਬਾਂ॥
ਖਬੇ ਸਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਚਰਖੀ ਜੁਬਾਨ ਦੀ (ਆ) ਜੇਹਾ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ॥
ਬਰ ਆਵੁਰਦ ਸੁਖਨੇ ਚੂੰ ਤੀਰ ਕਮਾਂ ॥੧੮॥
ਬਾਹਰ ਲਿਆਏ ਬਾਤ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਸੇ ਛੁਟੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਏ ਸਾਹੁ ਹੁਸੀਆਰ ਆਜਾਦ ਮਗਾਜਾ।
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸਾਹ ਹੁਸੀਆਰ ਅਤੇ ਜੁਦੇ ਮਗਜਵਾਲੇ।
ਚਰਾ ਮੇ ਤੋ ਰੋਈ ਦੰਰੀ ਕਾਰ ਨਗਾਜਾ।੧੯।।
ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਕਾਹਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ।
ਕਸੇ ਰਾ ਸਵਦ ਕਾਰ ਈ ਦਰ ਜਮਾਂ।
ਜਿਸਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈ ਹੋਵੈ ਕੰਮ ਏਹ ਅੰਦਰ ਜਮਾਣੇ ਦੇ।
ਵਜਾ ਹਸਤ ਐਬਸਤ ਜਾਹਰ ਜਹਾਂ।੨੦।।
ਓਹੋ ਆਦਮੀ ਐਬਦਾਰ ਜਾਹਰ ਜਹਾਨ ਵਿਖੇ।
ਕਿ ਈ ਹਸਤ ਐਬੋ ਤੁ ਰੋਈ ਹੁਨਰਾ।
ਜੋ ਇਹ ਹੈ ਐਬ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਹੁਨਰ ਹੈ।
ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਸਾਹਾਨ ਹਮਹ ਬਹਿਰ ਬਰਾ।੨੧।।
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸਾਹੋ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਤਮਾਮ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾ।
ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਪੁਸਤੇ ਨ ਦੁਸਨਾਮ ਦਾਦਾ।
ਨਾ ਤੈਨੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਪਿਠ ਦਿਤੀ ਹੈ ਨਾ ਤੈ ਗਾਲੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ।
ਨ ਅੰਗੁਸਤ ਬਰ ਹਰਫ ਦੁਸਮਨ ਨਿਹਾਦਾ।੨੨।।
ਨਹੀ ਉਂਗਲੀ ਉਪਰ ਹਰਫ ਸਤ੍ਰ ਦੇ ਰਖੀ ਹੈ ਤੈਨੇ।
ਨ ਆਰਾਮ ਦੁਸਮਨ ਨ ਅਜਾਰ ਦੋਸਤਾ।
ਨਹੀ ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਦਿਤਾ ਤੈਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦੁਖ ਦਿਤਾ ਤੈਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਜਵਾਬੇ ਗਦਾਰਾ ਉਦੂ ਰਾ ਬਿਪੋਸਤਾ।੨੩।।
ਜਬਾਬ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤੈਨੇ ਨਹੀ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਸਤ੍ਰੂ ਦੇ ਸੀਰ ਉਪ੍ਰ ਚਮੜਾ ਨਹੀ ਛਿਆ
ਨਵੀਸਿੰਦਹਰਾ ਜਾਨ ਹਰਫੇ ਨਿਹਦਾ।
ਮੁਨਸੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਜਾਗਾ ਹਰਫ ਦੀ ਨਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਸੁਖਨ ਰਾ ਬਹਰ ਜਾਇ ਸਰਫੇ ਦਿਹਦਾ।੨੪।।
ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਊਪਰ ਸਭੀ ਜਾਂਗਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਨ ਉਸਤਾਦ ਰਾ ਦਾਦ ਜਾਏ ਸੁਖਨਾ।
ਨਹੀ ਉਸਤਾਦ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿਤੀ ਤੈਨੇ ਜਾਗਾ ਬਾਤ ਦੀ।

ਫਰਾਮੋਸ਼ਗਰੀ ਤੂੰ ਬ ਕਾਰੇ ਕਹਨਾ ।੨੫॥
ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਬੁਰੇ ਦੇ।(ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ
ਬਬਦ ਮਸਲਹਤ ਕਸਨ ਦਾਦਨ ਦਿਗਰ। (ਕੰਮ
ਬੁਰੀ ਸਲਾਹ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦਿੱਤੀ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ
ਬਹਿਸ ਨਾਮਓ ਚੂੰ ਤੁ ਗੋਯਦ ਹਨਰ। ੨੬॥
ਛਡਦੇ ਜੋ ਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਓ ਹ ਐਸੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕੈਂਦਾ ਹੈ।
ਨਬੀਨਦ ਦਿਗਰ ਜਨ ਬਚਸ਼ਮੇ ਖ਼ੁਦਾ।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਦੇ।
ਨ ਬਰ ਕਾਰ ਕਸ ਕਰਦ ਨਜ਼ਰੇ ਬਦਸਾ। ੨੭॥
ਨਹੀ ਉਪਰ ਕੰਮ ਕਿਸੀ ਦੇ ਕੀਤੀ ਨਿਗਾਹ ਬੁਰੀ ਉਸਨੇ।
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਕਸ ਬਰ ਨ ਹਰਫ਼ੇ ਹਰਾਮ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿਸੀ ਉਪਰ ਨਹੀ ਬਾਤ ਹਰਾਮ ਕਾਰੀ ਕੀ।
ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਬਰ ਸ਼ੁਕਰ ਯਜ਼ਦਾਂ ਮੁਦਾਮ।
ਨਿਗਾਹ ਰਖੀ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਦੀਪਕਾਲ। ੨੮
ਨਜ਼ਰ ਰਾਜ਼ਿ ਬਦਕਾਰ ਦੀਗਰ ਬਬਸਤ।
ਨਿਗਾਹ ਕੇ ਤਾਈ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਸੇ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਸ਼ਨਾਸੀ ਤੁ ਤਹਕੀਕ ਓ ਕੋਰ ਹਸਤ। ੨੯॥
ਤੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਜੋ ਓਹ ਸੂਰਮਾ ਹੈ (ਅਥਵਾ) ਅੰਧਾ ਹੈ
ਕਦਮ ਰਾਨਦਾਰਦ ਬਬਦ ਕਾਰ ਕਾਰ।
ਪੈਰ ਕੇ ਤਾਈ ਨਾ ਰਖੇ ਵਿਚ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਨੂੰ
ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਪਸ ਪਾਉ ਪੁਸ਼ਤੇ ਹਜ਼ਾਰ। ੩੦॥
ਨਹੀ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪੈਰ ਕਰੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੇ ਡਰਕੇ।
ਨ ਦਰ ਕਾਰ ਦੁਜ਼ਦੀਨ ਦਿਲ ਖ਼ਿਸਕਨੀ।
ਨਹੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੀ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖਾਵੇ।
ਨ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੁਮਰ ਬਾਜ਼ ਨ ਰਹਜ਼ਨੀ। ੩੧॥
ਨ ਕਲਾਲਖਾਨੇ ਜਾਵੇ ਨਾ ਧਾੜਾ ਮਾਰੇ।(ਅ:) ਵੇਸ਼੍ਯਾ ਕੇ ਪਾਸ ਨ ਜਾਵੇ।

ੲ੪ ਬਦਾਕਸ ਦੂਆਇ ਨ ਗੋਯਦ ਸੁਖਨਾ।
ਸਾਥ ਨਰੀਆਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ਾਂਦੇ ਨਾਕਹੇ ਬਾਤਾ।
ਬਖ਼ਾਹਸ ਖ਼ਰਾਸ਼ੀਨ ਜੋਇੰਦ ਸਖ਼ਨਾ। ੩੨॥
ਸਾਥ ਇੱਛਾ ਛਿਲਣੇਦੇ ਨਾ ਢੂੰਢੇ ਬਾਤ (ਅਥਰੋ) ਕਿਸੀਨੂੰ ਦੁਖਾਵਣੇਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਕਰੇ।
ਬਕਦ ਕਾਰ ਕਸ ਦਰ ਨ ਦਾਂਦੇ ਪਾਇਆ।
ਵਿਚ ਬੁਰੇਕੰਮ ਕਿਸੀਦੇ ਨਾ ਦੇਵੇਂ ਪੈਰ।
ਕਿ ਓ ਪਾਇ ਲੰਗਾਸਤੂ ਗੋਈ ਬਜਾਇ। ੩੩॥
ਜੇ ਓਹ ਪੈਰਾਬੀ ਲੰਙਾਹੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਠੀਕ ਠੀਕ-
ਬਦੂਜਦੀ ਮਤ੍ਵਾਰਨ ਆਲੂਦਾ ਦਸਤਾ।
ਸਾਥ ਚੋਰੀਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਗੰਦੇ ਹਥਾਂਨੂੰ।
ਬ ਖੁਰਸੇ ਹਰਾਮੋ ਕੁਸਾਯ ਦਨਦ ਸਤਾ। ੩੪॥
ਸਾਥ ਖਾਣੇ ਹਰਾਮਦੇ ਖੋਲੇਨਾਂ ਹਥਾਂਨੂੰ।
ਬਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਖ਼ਾਹਿਦ ਨਗੀਰਿਦ ਮਾਲਾ।
ਸਾਥ ਅਪਣੇ ਹਥਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇ ਅਤੇ ਨਾ ਪਕੜੇ ਮਾਲ ਕਿਸੀਦਾ।
ਨ ਰਯਤ ਖ਼ਰਾਸ਼ੀ ਨ ਆਜ਼ਿਜ਼ ਜ਼ਦਾਲਾ। ੩੫॥
ਨਾ ਪਰਜਾਨੂੰ ਛਿਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਗਰੀਬਾਂਨੂੰ ਦੁਖਦੇਵੇ।
ਦਿਗਰ ਜ਼ਨ ਨ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਅੰਦਾਖ਼ਤਨਾ।
ਬਿਗਾਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀਨੂੰ ਨਾ ਆਪਣਾ ਹਥ ਡਾਲਣਾ।
ਰਯਤ ਖ਼ੁਲਾਸਹ ਨ ਬਰ ਤਾਖ਼ਤਨਾ। ੩੬॥
ਪਰਜਾਨੂੰ ਖ਼ੁਸੀ ਵੇਖਕੇ ਨਾ ਉਪਿਰ ਉਸਦੇ ਚੜ੍ਹਤ ਕਰਨੀ।
ਬਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਰਿਸਵਤ ਨ ਆਲੂਦਾ ਕਰਦਾ।
ਆਪਣੇ ਹਥ ਵਢੀ ਨਾਲ ਨਹੀ ਗੰਦੇ ਕੀਤੇ ਜਿਸਨੇ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਦੁਸਮਨ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦਾ। ੩੭
ਜੋ ਸਤ੍ਰੂ ਬਾਦਸਾਹਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦੀਆ ਧੂੜ੍ਹਾ।
ਨ ਜਾਏ ਅਦੂਰਾ ਦਿਹਦ ਵਕਤ ਜੰਗਾ।
ਨਾ ਜਾਗ੍ਹਾ ਸਤ੍ਰੂ ਨੂੰ ਤਾਈ ਦੇਵੇ ਵਖਤ ਜੁੱਧਦੇ।

ਬਖਾਰਸ ਦਿਹਦ ਤੇਗੁ ਤਰਕਸ ਸ ਤੀਰਾ॥੩੮॥
ਬਰਖਾ ਬਰਖਾਵੇ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤਰਕਸ ਸੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ॥
ਨਰਾਮਸੁ ਦਿਹਦ ਅਜ ਪਏ ਵਕਤ ਕਾਰਾ॥
ਨਾ ਆਰਾਮ ਦੇਵੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਤਾਈ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਦੇ (ਅ:) ਵੇਲੇ ਜੁੱਧ ਦੇ॥
ਨ ਜਾਇਸ ਅਦੂਰਾ ਦਿਹਦ ਦਰ ਦਿਯਾਰਾ॥੩੯॥
ਨਹੀ ਜਾਗਾ ਸਤ੍ਰੁ ਕੇ ‒ ਤਾਂਈ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਵਿਲਾਇਤ ਦੇ॥
ਕਿ ਬੇ ਦਸਤ ਓ ਹਸਤ੍ਰੋ ਰੋ ਪੁਰ ਹੁਨਰਾ॥
ਜੋ ਬਿਨਾ ਹਥਾਂ ਸੇ ਓਹ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਹੇ ਤੂੰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਨਰਾਂ ਦਾ ਹੈ॥
ਬ ਆਲੂਦਗੀ ਦਰ ਨ ਬਸਤਨ ਕਮਰਾ॥੪੦॥
ਵਾਸਤੇ ਗੰਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾ ਬੰਨਣੀ ਕਮਰਾ॥
ਨ ਗੋਯਦ ਕਸੇ ਬਦ ਸੁਖਨ ਜ਼ੀ ਜੁਬਾਂ॥
ਨਹੀ ਕਹੇ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਇਸ ਰਸਨਾ ਸੇ॥
ਕਿ ਓ ਬੇ ਜੁਬਾਨ ਅਸਤ ਜਾਹਰ ਜਹਾਂਨਾ॥੪੧॥
ਜੋ ਓਹੁ ਬਿਨਾਂ ਜੁਬਾਨ ਦੇ ਹੈ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟਾ॥
ਸੁਨੀਦਨ ਨ ਬਦ ਸੁਖਨ ਕਸਰਾ ਬਗੋਸਾ॥
ਸੁਣੇ ਨਹੀ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਰਵਣੋਂ ਵਿਖੇ॥
ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇਗੋਸ ਗੋਈ ਬਹੋਸਾ॥੪੨॥
ਜੋ ਓਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਸਰਵਣਾਂ ਥੀ ਤੂੰ ਕਹੇ ਸਾਥ ਹੋਸ਼ ਦੇ॥
ਕਿ ਪਸ ਪਰਦਹ ਚੁਗਲੀ ਸੁਨੀਦਨ ਨ ਕਸਾ॥
ਜੋ ਪਿਛੇ ਪੜਦੇ ਦੇ ਚੁਗਲੀ ਸੁਣੇ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ॥
ਵਜਾਂ ਖੁਦ ਸ਼ਨਾਸੀ ਕਿ ਗੋਈ ਸ਼ਹਸਾ॥੪੩॥
ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਆਪ ਤੂੰ ਪਛਾਣੀ ਜੋ ਕਹੀ ਤੂੰ ਏਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ॥
ਕਸੇ ਕਾਰ ਬਦਰਾ ਨ ਗੀਰਦ ਬਗੋਸਿ॥
ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਖੋਟੇ ਦੀ ਨਹੀ ਸੁਧੀ ਧਰਤਾ ਕੰਨੋ॥
ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇ ਬੀਨੀਏ ਨੇਕ ਖੋਇ॥੪੪॥
ਜੋ ਓਹੁ ਆਦਮੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਕ ਥੀ ਅਤੇ ਭਲੇ ਸੁਭਾਇ ਵਾਲਾ॥

ਨ ਹਰ ਕਿ ਲੇ ਵਿਗਾਰ ਹਸਤ ਬੋਰ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦਾਇਆ।
ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ।

ਕਿ ਹਿੰਮਤ ਵਰਾਂ ਰਾ ਦਰਾਰਦ ਜ਼ਿ ਪਾਇ।।੪੫।।
ਜੋ ਸੂਰਮਿਆਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਲਿਆਵੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਜੁਧ ਵਿਚ ਜਿਤੇ।

ਬਹੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਇਦ ਤਮਾਮ ਵਕਤ ਜੰਗ।
ਵਿਚ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਆਵੇ ਤਮਾਮ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ (ਅ:) ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਕੜਾ ਰਹੇ।

ਕਿ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੁਨਦ ਓ ਬ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।।੪੬।।
ਜੋ ਚਲਾਕੀ ਕਰੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਵਣੇ ਦੇ।

ਕਿ ਦਰ ਕਾਰਿ ਇਨਸਾਫ ਓ ਹਿੰਮਤ ਅਸਤ।
ਜੋ ਵਿਚ ਕੰਮ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਕਿ ਦਰ ਪੇਸ਼ ਗੁਰਬਾਇ ਓ ਆਜਜ਼ ਅਸਤ।।੪੭।।
ਜੋ ਅਗੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਉਹ ਆਜਜ਼ ਹੈ (ਅਰਥਾਤ) ਗਰੀਬਾਂ ਉਪਰ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ

ਨ ਹੀਲਾ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਦਰ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰ।
ਨ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ ਵੇਲੇ ਅੰਦਰ ਜੁਧ ਦੇ

ਨ ਤੋਬਤ ਕੁਨਦ ਦੁਸ਼ਮਨਾ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ।।੪੮।।
ਨਾ ਤੋਬਾ ਕਰੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਬੇ ਓੜਕ ਤੇ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਜ਼ੀ ਹਸਤ ਗਾਜ਼ੀ ਸ਼ਵਦ।
ਜੋ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਠਾਂ ਸੇ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੇ (ਅ:) ਜਿਸ ਵਿਚ ਏਹ ਅਠ ਗੁਣ ਪਾਏ ਜਾਣ

ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਰਜ਼ਮ ਸਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ।।੪੯।। ਸੂਰਾਂ
ਵਿਚ ਕੰਮ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜੁਧ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਕਰੇ।

ਕਸੇ ਰਾ ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਆਯਦ ਪਸੰਦ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਏ ਕਾਰ ਆਵੇ ਪਸੰਦ

ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹ ਬਾਸ਼ਦ ਜਹਾਂ ਅਰਜਮੰਦ।।੫੦।।
ਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਵੇ ਅਤੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ।

ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਈਂ ਸੁਖਨ ਹਕੀਰ ਦਾਨਾ ਵਜ਼ੀਰ।
ਸੁਣੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸਿਆਣੇ ਦੀ ਅਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ।

ਕਿ ਅਕਲ ਸਨਾਸ ਅਸਤ ਪੈਗਾਮ ਪਜੀਰ॥੫੧
ਜੋ ਅਕਲ ਦੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਜਰ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਕਸੇ ਰਾ ਸਨਾਸੀ ਬ ਅਕਲੋ ਖਿਰੀ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤਾਈ ਪਛਾਣੋ ਤੁਸੀ ਨਾਲ ਬੁਧ ਦੇ ਭਲਾ

ਮਰੋ ਰਾ ਬਿਦਿਹ ਤਾਜ ਤਖਤੇ ਸਹੀ॥੫੨॥
ਅਤੁਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਥ ਉਸਕੋ ਦੇਵੋ ਤੁਸੀ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਕਾ।

ਬਿ ਬਖਸੀ ਤੂ ਓਰਾ ਸਹੀ ਤਖਤ ਤਾਜ।
ਦੇਈਂ ਤੂੰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਖਾਸ ਕਿ ਬਖਸੀਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਅਤੇ ਮੁਕਟ

ਗਰ ਓਰਾ ਸਨਾਸੀ ਰਇਯਤ ਨਿਵਾਜ॥੫੩॥
ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਪਛਾਣੇਂ ਤੂੰ ਰਈਯਤ ਦੇ ਵਡਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ।

ਬਹੈਰਤ ਦਰਾਮਦ ਬਪਿਸਰਾਂ ਚਹਾਰ।
ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਆਏ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਚਾਰੇ ਬੇਟੇ।

ਕਸੇ ਗੋਇ ਗੀਰਦ ਹਮਹ ਵਕਤ ਕਾਰ॥੫੪॥
ਜੋ ਕੋਈ ਖੂੰਦੇ ਪਕੜੇ ਤਮਾਮ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਦੀ (ਅ:) ਜਿਸਮੇ ਅਠ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਓਹ ਬਾਜੀ ਖੂੰਦੋ ਲੇਵੇ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਰਾ ਅਕਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈ ਬੁਧੀ ਯਾਰੀ ਦੇਵੇ।

ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਕਾਮਰਾਣੀ ਕੁਨਦ॥੫੫॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮੁਦਾ ਹਾਸਲ ਕਰੇ।(ਅ:) ਬਾਦਸਾਹ ਹੋਵੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ ਰੰਗ।
ਦੇਹ ਵੇ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਜੰਗ॥੫੬॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਨੈਲ ਪਨਾ।
ਦੇਹ ਵੇ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਨੇੜਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਟੇਵਾਲਾ

ਕੁਨਦ ਪੀਰ ਸਦ ਸਾਲਹ ਰਾ ਨਉਜਵਾਨ॥੫੭॥
ਐਸਾ ਪਿਆਲਾ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬੁਢੇ ਸੈਂਕੜ ਬਰਸ ਦੇ ਤਾਈ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਦਾ।(ਪ੍ਰਯੋਜਨ) (ਹੇ ਔਰੰਗਜੇਬ) ਜੋ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਬੇਟਿਆਂ ਦੀ ਪੀਤਿਆ

ਹਿਕਾਯਤ ੴ ਚੌਥੀ ਚਲੀ

ਕਥਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ॥

ਕਿ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੰਦ ਅਸਤ ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹੀਮਾ॥
ਜੋ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ

ਰਿਹਾਈ ਦਿਹੋ ਰਹਿਨੁਮਾਇ ਕਰੀਮਾ॥੧॥
ਖਲਾਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਰਸਤੇ ਕੇ ਦਿਖਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਦਿਲ ਅਫ਼ਜ਼ਾਇ ਦਾਨਸ਼ ਦਿਹੋ ਦਾਦਗਰਾ॥
ਦਿਲ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਅਕਲ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਰੂ

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਹੁਨਰਾ॥੨॥
ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਖਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹਰ ਇਕ ਹੁਨਰ ਵਾਲੇ ਕੇ ਤਾਈ

ਹਿਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਨੇਕ ਜ਼ਨਾ॥
ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਭਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ॥

ਚੁ ਸਮਸਾਦ ਕਦੇ ਬਜੂਏ ਚਮਨਾ॥੩॥
ਮਾਨਿੰਦ ਸਰੂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਉਪ੍ਰ ਨਹਰ ਦੇ ਫੁਲਵਾੜੀ ਸੋਭਦੀ ਹੈ

ਕਿ ਓਰਾ ਪਦਰ ਰਾਜਹ ਉਤਰ ਦੇਸਾ॥
ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਰਾਜਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ ਦਾ ਸੀ

ਬਸ਼ੀਰੀ ਜ਼ੁਬਾਂ ਹਮਚੁ ਇਖ਼ਲਾਸ ਕੇਸ਼ਾ॥੪॥
ਸਾਥ ਮਿਠੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਦੇ ਬੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾਨਾ ਅਕਲਮੰਦ

ਕਿ ਆਮਦ ਬਰਾਇ ਹਮੇ ਗੁਸਲ ਗੰਗਾ॥
ਜੋ ਆਈ ਵਾਸਤੇ ਤਮਾਮ ਇਸਨਾਨ ਗੰਗਾ ਦੇ॥

ਚੁ ਕੈਬਰ ਕਮਾਨਸ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ॥੫॥
ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਤੇ ਜੈਸੇ ਗੋਲੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ॥(ਅ:) ਐਸੇ ਜਲਦੀ ਆਈ॥

ਹਮੀ ਖ੍ਵਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਸ੍ਵੰਬਰ ਕੁਨਾਮਾ।
ਐਸੇ ਚਾਹ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਸੁਅੰਬਰ ਕਰਾਂਏ।।
ਕਸੇ ਈਂ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਓਰਾ ਦਿਹਾਮਾ। ੬।।
ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਲੜਕੀ ਦੇ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਦੇਵਾਂਏ।।
ਬਿ ਗੁਫਤਾ ਕਿ ਏ ਦੁਖਤਰੇ ਨੇਕ ਤਨਾ।
ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ - ਜੋ ਏ ਬੇਟੀ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ।।
ਕਸੇ ਤੋ ਪਸੰਦ ਆਇਦ ਓਰਾ ਬਿਕੁਨਾ। ੭।।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਤੇਰੇ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਕਰ ਤੂ।।
ਨਿਸਾਂਦੀਦ ਬਰ ਕਾਖ਼ਿ ਓ ਹਫਤ ਖਨਾ।
ਬਿਠਾਲਿਆ ਊਪਰ ਚੁਬਾਰੇ ਦੇ ਉਸਕੇ ਸਤਾਂ ਛਤਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ।।
ਚੁ ਮਾਹੇ ਮਹੀ ਆਫਤਾਬ੍ਰੇ ਯਮਨਾ। ੮।।
ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਦੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਐਸੇ ਸੋਭਾ ਪਾਉ
ਦੁਹਾਨੇ ਦੁਹਲ ਰਾ ਦਹਨ ਬਰ ਕੁਸਾਦਾ। (ਦੀਸੀ।।)
ਢੋਲੀਆਂ ਨੇ ਢੋਲਾਂ ਦੇ ਮੂਹ ਨੂੰ ਖੋਲਿਆ (ਅ:) ਢੋਲ ਬਜਾਏ।।
ਜਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਉਜਰ ਬਰ ਨਿਹਾਦਾ। ੯।।
ਜੁਵਾਬ ਬਾਤੋਂ ਦੇ ਤਾਈ ਉਜ਼ੋਰ ਊਪਰ ਰਖਿਆ।।
ਕਿ ਨੇਕੋ ਬੁਬੀਂ ਰਾਜਹਾ ਬੇ ਸੁਮਾਰ।
ਕਿਆ ਨੇਕ ਹੈ ਦੇਖ ਤੂੰ ਰਾਜਿਆ ਬੇਓੜਕ ਨੂੰ (ਅ:) ਕਿਆ ਸੁੰਦ੍ਰ ਰਾਜੇ ਹੈ।
ਕਿ ਵਖਤੇ ਤਰਦਦ ਬਆਮੁਖਤਹ ਕਾਰ। ੧੦।।
ਜੋ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਸਿਖੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਭਤਰਾਂ ਬੁਧਵਾਨ ਹੈ।।
ਕਸੇ ਤੋ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਤ ਈਂ ਜਮਾਂ।
ਜੋ ਕੋਈ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਇਨਾਂ ਵਿਚੋ।।
ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਬਦਾਮਾਦੀ ਆਯਦ ਹੁਮਾਂ। ੧੧।।
ਉਸ ਸੇ ਪਿਛੋ ਮੇਰਾ ਜਵਾਈ ਆਵੇ ਓਹੀ (ਅ:) ਉਸ ਨੂੰ ਮੈ ਜੁਵਾਈ ਬਣਾਵਾਂ
ਨੁਮਾਂਦੀਦ ਬ ਓਰਾ ਜਹਾ ਬੇ ਸੁਮਾਰ।
ਦਿਖਾਲੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਰਾਜੇ ਬੇ ਓੜਕ।।

ਹਮਆਖ਼ਰ ਯਕੇ ਰਾਜਹੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘਾ।
ਭੀ ਓੜਕਨੂੰ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ
ਪਸੰਦ ਆਮਦਸ਼ ਹਮਚੁ ਗ਼ਰੁਰਾਂ ਨਿਹੰਗਾ।੧੩।
ਪਸਿੰਦ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੰਸਾਰਦੀ ਗਜਫੇਵਾਲ
ਹਮਹ ਉਮਦਹੇ ਰਜਹਾ ਪੇਸ਼ ਖ਼ਾਂਦਾ।
ਰਾਜੇਨੇ ਸਭ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਰਾਜੇ ਅਗੇ ਸਦੇ।
ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਦੌਰ ਮਜਲਸ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ।੧੪।
ਵਖੋ ਵਖਰੇ ਪੰਗਤੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਬੈਠਾਲੇ
ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਕਿ ਏ ਦੁਖ਼ਤਰੇ ਨੇਕ ਖ਼ੋਇ।
ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਏ ਬੇਟੀ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉਵਾਲੀ
ਤੁਰਾ ਕਸ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਅਜ਼ ਈਹਾਂ ਬਗੋਇ। ੧੫
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੇਕੋਈ ਪਸਿੰਦ ਆਵੇ ਇਨਾ ਵਿਚੋ ਦੂਦ
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਜੁਨਾਰਦਾਰਾਂ ਪੇਸ਼ਾ।
ਰਾਜੇਨੇ ਭੇਜਿਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਅਗੇ।
ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਈ ਰਾਜਹੇ ਉਤਰ ਦੇਸਾ।੧੬।
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ . ਜੋ ਏਰਾਜਾ ਉਤਰ ਦੇਸਦਾ ਹੈ।
ਕਿ ਓ ਨਾਮ ਬਸਤਸ ਬ ਛਤ੍ਰਾ ਮਤੀ।
ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੈ ਇਸਦਾ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ।
ਚੁ ਮਾਹੇ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਮਹੀ।੧੭।
ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਅਕਾਸਦੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਲੀ
ਅਜ਼ੀ ਰਾਜਹਾ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਨਜ਼ਰ।
ਇਨ ਰਾਜਿਆ ਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇਆ ਨਜਰ ਵਿਚ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀਦੇ।
ਦਿਗਰ ਪਸ ਅਜ਼ੀਂ ਹਾ ਬੁਬੀਂ ਪੁਰ ਗੁਹਰ।੧੮।
ਫੇਰ ਇਨਾ ਵਿਚੋ ਹੀ ਦੇਖੋ ਐ ਬੁਧਿਮਾਨ
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਰਾਜਹਾ ਨਾਜ਼ਨੀ।
ਨਿਗਾ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਰਾਜਿਆ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ।

ਨਜਰ ਕਰਦ ਬਰ ਰਾਜਹਾ ਨਾਜਨੀ॥
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਉੂਪਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ
ਪਸੰਦਸ਼ ਨਿਯਾਮਦ ਕਸੇ ਦਿਲ ਨਗੀ॥੧੯॥
ਪਸੰਦ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਦਿਲਦਾ ਨਗੀਨਾ॥
ਸੁੰਬਰ ਦੂਜਾਂ ਰੋਜ ਮਉਕੂਫ ਗਸ਼ਤ॥
ਸਭਾ ਉਸ ਦਿਨ ਉਠਗਈ
ਕਿ ਨਾਜ਼ਮ ਬੁ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਦਰਵਾਜਹ ਬਸਤ॥
ਜੋ ਮਜਲਸ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦਕਰਲਿਆ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀਨੇ
ਕਿ ਰੋਜੇ ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹਿ ਜ਼ਰਰੀ ਸਿਪਰ॥
ਜੋ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਨੈਹਰੀ ਢਾਲਵਾਲਾ॥(ਅ) ਸੂਰਜ
ਬਰ ਅਉਰੰਗ ਬਰ ਆਮਦ ਚੂ ਰਉਸ਼ਨ ਗੁਹਰ॥੨੧॥
ਉੂਪਰ ਤਖਤ ਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਮੋਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਲੇਦੀ
ਦਿਗਰ ਰੋਜ ਹਮ ਰਾਜਹਾ ਖਾਸਤੰਦ॥
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਭ ਰਾਜਿਆਂਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ॥
ਦਿਗਰ ਗੂਨਹ ਬਾਜ਼ਾਰ ਆਰਾਸਤੰਦ॥੨੨॥
ਦੂਸਰੀ ਤ੍ਰਾਂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਵਾਰਿਆ॥(ਅ:) ਦੂਜੀ ਤ੍ਰਾਂ ਸਭਾ ਬੈਠਾਈ
ਨਜਰ ਕੁਨ ਬਰੋਏ ਤੁਏ ਦਿਲ ਰੁਬਾਇ॥
ਦੇਖਣਾਕਰ ਤੂੰ ਉੱਪ੍ਰ ਮੂੰਹ ਇਨਾਦੇ ਏ ਦਿਲਦੇ ਚੁਰਾ[illegible]ਵਾਲੀ॥
ਕਿ ਰਾ ਤੋ ਨਜ਼ਰ ਦਰ ਖ਼ਿਯਾਯਦ ਬਜਾਇ॥੨੩॥
[illegible] ਤੇਰੀ ਨਜਰ ਵਿਚ ਆਵੇ ਅੰਦਰ ਜਾਗਾ ਏਸਦੇ॥
ਬ ਪਹਿਨ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਗੁਲੇ ਅੰਜਮਨ॥
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਆਈ ਫੂਲ ਗੁਲਾਬ ਸਭਾ ਦਾ॥
ਕਿ ਜਰ ਆਬ ਰੰਗ ਅਸਤ ਸੀਮਾਂ ਬਤਨ॥੨੪॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰੰਗ ਸੋਨੇ ਜੈਸਾਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਪਾਰੇ ਜੈਸਾ ਚੰਚਲ
ਰਵਾਂ ਗਸ਼ਤ ਦਰ ਰਾਜਹਾ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ॥
ਤੁਰਦੀ ਹੋਈ ਵਿਚ ਰਾਜਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂਦੇ॥

ਗੁਲੇ ਸੁਰਖ਼ ਚੂੰ ਗੁੰਚਹਏ ਨਉ ਬਹਾਰਾ ।੨੫॥
ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁਲ ਸੂਹੇ ਰੰਗ ਜੈਸੇ ਬਾਗ਼ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਵਿਚ ਖਿੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਰੂਦੀਨ ਦਿਲ ਰਾਜਹਾਂ ਬੇਸੁਮਾਰਾ ।
ਚੁਰਾਏ ਦਿਲ ਰਾਜਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ।

ਕਿ ਅਫ਼ਤੰਦ ਜ਼ਿਮੀ ਚੂੰ ਯਲੇ ਕਾਰਜ਼ਾਰਾ ।੨੬॥
ਗਿਰਦੇ ਹੈਂ ਰਾਜੇ ਵੇਖਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਿ ਥੀ ਉਪਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਮੇ ਲੜਾਈ ਮੇਂ ਗਿਰਦੇ ਹੈਂ

ਕਿ ਜ਼ਦ ਬਾਂਗ ਬਰ ਵੈ ਕਿ ਖ਼ਤ੍ਰੂਨ ਖ਼ੇਸ਼ਾ ।
ਬਾਂਗ ਮਾਰਨੇ ਅਵਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਉਪਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ।

ਕਿ ਈਂ ਉਮਦਹੇ ਰਾਜਹਾ ਉਤਰ ਦੇਸ਼ਾ ।੨੭॥
ਜੋ ਏਹੁ ਭੁਲਾ ਰਾਜਾ ਉੜ ਦੇਸ ਦਾ ਹੈ ।

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖ਼ਤਰੀ ਹਸਤ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ।
ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਏਹ ਹੈ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ।

ਚੁ ਮਾਹੇ ਫ਼ਲਕ ਹਮਚੁ ਹੂਰੇਪਰੀ ।੨੮॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਕਾਸ ਦਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤ੍ਰੀ ਮਾਨਿੰਦ ਅਪਛਰਾ ਦੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ।

ਜ਼ੁ ਅੰਬਰ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਮਾਹੇ ਫ਼ਲਕਾ ।
ਸਭਾ ਵਿਚ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮੇਂ ਅਕਾਸ ਦੀ ।

ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਹ ਸਿਫ਼ਤ ਓ ਚੁ ਜ਼ਾਤਸ਼ ਮਲਕਾ ।੨੯॥
ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੀ ਓਹ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਰੂਪ ਮਾਨਿੰਦ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ

ਕਿਰਾ ਦਉਲਤ ਇਕਬਾਲਯਾਰੀ ਦਿਹਦ ।
ਕਿਸਦੇ ਤਾਈਂ ਦਉਲਤ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ; ਇਤ੍ਹਾਈ ਦੇਵੇ ।

ਕਿ ਈਂ ਮਾਹਰੋ ਕਾਮਗਾਰੀ ਕੁਨਦ ।੩੦॥
ਜੋ ਇਹੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੈਸੇ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਮੁਰਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰੇ

ਪਸੰਦ ਆਮਦ ਓ ਰਾਜਹ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ।
ਪਸਿੰਦ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮੀ

ਕਿ ਰਉਸ਼ਨ ਤਬੀਅਤ ਸਲੀਖ਼ਤ ਮਦਾਮਾ ।੩੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਜਿਸਦੀ ਅਤੇ ਏਕ ਮਦੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣੇ ਜੋਗ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਬਰਵੈ ਵਕੀਲਸ ਗਿਰਾ।
ਭੇਜਿਆ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਵਕੀਲ ਬੁਧੀਮਾਨ ਵਡਾਭਾਰੀ।

ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹਿ ਸ਼ਾਹਾਨ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮਾਂ। ੩੨॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਈਂ ਤਰਜ਼ ਲਾਲਾਇ ਬਰਗੇ ਸਮਨ।
ਜੋ ਇਹੁ ਸਰੂਪ ਗੁਲਾਲਾ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਚੰਬੇਲੀ ਦੇ ਪਤੇ ਵਰਗੀ ਸੁੰਦ੍ਰ।

ਕਿ ਲਾਇਕ ਸ਼ੁਮਾਨ ਅਸਤ ਈਂ ਰਾ ਬਕੁਨ। ੩੩॥
ਜੋ ਲਾਇਕ ਆਪਕੀ ਹੈ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਵਰੋ ਤੁਸੀਂ।

ਕਿ ਆਂ ਗੁਫ਼ਤਾ ਅਜ਼ ਖਾਨਹ ਬਾਨੂ ਮਰਾ ਸਤ।
ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਇਕ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿ ਰ ਇਜਤੀ ਹੈ।

ਕਿ ਚਸ਼ਮੇ ਅਜ਼ੋ ਹਰ ਦੋ ਆਹੂ ਤਰਾ ਸਤ। ੩੪॥
ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਉਸਦੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਹਰਨ ਨਾਲੋਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ।

ਕਿ ਹਰਗਿਜ਼ ਮਨ ਈਂ ਰਾ ਨਕਰਦਮ ਕਬੂਲ।
ਜੋ ਕਦੀ ਮੈ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਨਹੀ ਕਬੂਲ ਕਰੂੰਗਾ

ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਨ ਅਸਤ ਕਸਮੇ ਰਸੂਲ। ੩੫॥
ਜੋ ਕਸਮ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਰੀਦ ਰਸੂਲ ਦੀ ਹੈ।

ਬਗੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਅਜ਼ੀ ਨਾ ਸੁਖਨ।
ਉਹ ਰਾਮਤੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਦਾ।

ਬਜੋਸ਼ਸ ਦਰ ਆਮਦ ਜ਼ਨੇ ਨੇਕ ਤਨ। ੩੬॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਈ ਇਜਤੀ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ।

ਕਸੇ ਫ਼ਤਹ ਮਾਰਾ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਕਾਰ।
ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਜਿਤਣਾ ਕਰੇ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ।

ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹਿ ਮਾਰਾ ਸ਼ਵਦ ਈਂ ਦਿਯਾਰ। ੩੭॥
ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਂ ਓਹੋ ਮੇਰਾ ਖਾਵਿੰਦ ਹੋਵੇ ਇਸ ਵਲਾਇਤ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਚੁ ਕੋਸ਼ੀਦ ਮੈਦਾਨ ਵ ਜੋਸ਼ੀਦ ਜੰਗ।
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਜੁਧ ਦੀ।

ਬ੍ਰਪੋਸੀਦ ਖੁਫਤਾਂਨ ਪੋਲਾਦ ਰੰਗਾ। ੩੮॥
ਪੈਹਨੀਆਂ ਸੰਜੋਆਂ ਫੁਲਾਦੀ ਲੋਹੇ ਦੇ ਰੰਗਾਦੀਆਂ।
ਨਿਸਸਤਹ ਬਰਆਂ ਰਬ ਚੁਮਾਹੇ ਮੁਨੀਰਾ।
ਬੈਠੀ ਹੈ ਉਪ੍ਰ ਉਸ ਰਬ ਦੇ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਬਬਸਤੰਦ ਸਮਸੇਰ ਸੁਸਤੰਦ ਤੀਰਾ। ੩੯॥
ਬੰਨੀ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚੁਣੇ ਤੀਰ (ਅ) ਤੀਰ ਚੁਣਕੇ ਤ੍ਰਕਸ ਵਿਚ ਪਾਏ।
ਬਮੈਦਾਂ ਦਰਆਮਦ ਚੁ ਗੁਰਰੰਦਹ ਸੇਰਾ।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਸੇਰ ਗਜਣੇਵਾਲੇ ਦੀ।
ਚੁ ਸੇਰ ਅਸਤ ਸੇਰ ਅਫਕਨੇ ਦਿਲ ਦਿਲੇਰਾ। ੪੦॥
ਮਾਨਿੰਦ ਸੇਰ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਰਾਂ ਦੇ ਸਿਟਣੇਵਾਲੀ ਹੈ ਦਿਲ ਦੀ ਸੂਰਮਾ ਹੈ।
ਬਪੋਸੀਦ ਖੁਫਤੰਨ ਜੋਸੀਦ ਜੰਗਾ।
ਪਾ ਲਈ ਸੰਜੋ ਅਤੇ ਗੁਸ ਕੀਤਾ ਲੜਾਈ ਦਾ।
ਬਕੋਸੀਦ ਮੈਦਾਂ ਬਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ। ੪੧॥
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸਾਥ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।
ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰੀਦ ਦਰਕਾਰ ਜਾਰਾ।
ਐਸੀ ਤੀਰ ਬਰਸਾਏ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।
ਕਿ ਲਸਕਰ ਬਕਾਰ ਆਮਦਸ ਬੇਸੁਮਾਰਾ। ੪੨॥
ਜੋ ਲਸਕਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਇਆ ਬੇਅੰਤ ਹੀ।
ਚੁਨਾਂ ਬਾਨ ਬਾਰੀਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ।
ਐਸੇ ਬਰਸਾਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ
ਬਸੇ ਮਰਦ ਮਾ ਮੁਰਦਾਹ ਸੁਦ ਜਾਇ ਜੰਗਾ। ੪੩॥
ਬਹੁਤ ਜੁਆਨ ਮੁਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਗਾ ਲੜਾਈ ਵਿਚ।
ਸਹੇ ਨਾਮ ਰਾਜ ਸਿੰਘ। ਦਰ ਆਮਦ ਬਜੰਗਾ।
ਸਾਵਸੀਹ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰਾਜ ਸਿੰਘ। ਆਇਆ ਅੰਦਰ ਜੁਧ ਦੇ।
ਚੁ ਕੈਬਰ ਕਮਾ ਹਮ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ। ੪੪॥
ਤੀਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਮਾਨ ਸੇ ਗੋਲੀ ਬੰਦੂਕ ਸੇ ਆਤੀ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਆਇਆ।

ਬਜੁੰਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਇਫਰੀਤ ਮਸਤ।
ਫਿਰ ਹੁਜੇ ਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੇਉ ਮਸਤ ਦੀ।
ਯਕੇ ਗੁਰਜ਼ ਅਜ਼ ਫੀਲ ਪੈਕਰ ਬਦਸਤ॥੪੫॥
ਇਕ ਗੁਰਜ ਹਾਥੀ ਦੇ ਅਕਾਰ ਜੇਡੀ ਵਿਚ ਹਥਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੋਈ।
ਯਕੇ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਬਾਨੂਏ ਪਾਕ ਮਰਦ।
ਇਕ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਰਦ ਨੂੰ।
ਕਿ ਗਜ ਸਿੰਘ ਅਜ਼ ਅਸਪ ਆਮਦ ਬਗਰਦ॥੪੬॥
ਜੋ ਗਜ ਸਿੰਘ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਅੰਦਰ ਗਰਦ ਦੇ (ਅ:) ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ
ਦਿਗਰ ਰਾਜਹ ਰਨ ਸਿੰਘ ਦਰਾਮਦ ਬਜੋਸ਼।
ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਰਨ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਸਾਥ ਜੋਸ਼ ਦੇ।
ਕਿ ਪਰਵਾਨਹ ਚੂੰ ਦਰ ਆਮਦ ਬਜੋਸ਼॥੪੭॥
ਜੋ ਪਤੰਗ ਜੈਸੇ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੋਰ ਦੇ।
ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ ਜ਼ਦ ਬਾਨੂਏ ਸ਼ੇਰ ਤਨ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਤਨ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਰਨ ਸਿੰਘ ਚੂ ਸਰਵੇ ਚਮਨ॥੪੮॥
ਡਿਗਿਆ ਰਨ ਸਿੰਘ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਡਿਗਦਾ ਹੈ।
ਯਕੇ ਸ਼ਹਰ ਅੰਬੇਰ ਦਿਗਰ ਜੋਧਪੁਰ।
ਇਕ ਰਾਜਾ ਸ਼ਹਰ ਅੰਬੇਰ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਜੋਧਪੁਰ ਦਾ।
ਖ਼ਰਾਮੀਦਹ ਬਾਨੋ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਦੁਰ॥੪੯॥
ਲਟਕਦੀ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਾਨਿੰਦ ਮੋਤੀ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।
ਕਿ ਜ਼ਦ ਤੇਗ ਬਾਜ਼ੋਰ ਬਾਨੋ ਸਿਪਰ।
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਾਥ ਜੋਰ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਢਾਲ ਉਪਰ।
ਬਰਖ਼ੇਜ਼ਦ ਅਜ਼ ਸ਼ੇ ਲਹਬਸ਼ੇ ਚੂੰ ਗੁਹਰ॥੫੦॥
ਉਠੇ ਉਸਤੇ ਚੰਗਿਆੜੇ ਜੈਸੇ ਮੋਤੀ ਚਮਕਦੇ ਹਨ।
ਸਿਅਮ ਰਾਜਹ ਬੂੰਦੀ ਦਰ ਆਮਦ ਦਲੇਰ।
ਤੀਸਰਾ ਰਾਜਾ ਬੂੰਦੀ ਦਾ ਆਇਆ ਵਿਚ ਦਲੇਰੀ ਦੇ।

ਚੂ ਬਰ ਬਚੱਹ ਆਹੂ ਚੂ ਭੁਰਰੰਦ ਸ਼ੇਰਾ ॥੫੧॥
ਜੈਸੇ ਹਰਨ ਦੇ ਬਚੇ ਉਪਰ ਗਜਣੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਹਰਦੋ ਅਬਰੂ ਸ਼ਿਕੰਜਾ।
ਐਸਾ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਦੋਨੋ ਭਵਟਿਆਂ ਦੇ ਟੇਢ ਉਪਰ।
ਖ਼ਿਅਫ਼ ਤਾਦ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਚੁ ਸ਼ਾਖ਼ੇ ਤੁਰੰਜਾ।
ਡਿਗ ਪਿਆ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੈਸੇ ਨਿੰਬੂ ਬੂਟੇ ਸੇ ਗਿਰਦਾ ਹੈ। ੫੨
ਚੁਅਮ ਰਾਜਹ ਜੈ ਸਿੰਘ ਦਰ ਆਮਦ ਮੁਸਾਫ਼ਾ।
ਚੌਥਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।
ਬਜੋਸ਼ ਅੰਦਰੀ ਸੂਦ ਚੂੰ ਅਲ ਕੋਹ ਕਾਫ਼ਾ ॥੫੩॥
ਵਿਚ ਜੁਸੇ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਹੋਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਕੋਹ ਕਾਫ਼ ਦੀ।
ਹੁਮਾਂ ਖ਼ੁਰਦ ਸ਼ਰਬਤ ਕਿ ਯਾਰੇ ਚੁਆਮਾ।
ਓਹੀ ਖਾਦਾ ਸ਼ਰਬਤ ਜੋ ਯਾਰ ਚੌਥੇ ਨੇ (ਅ:) ਮੌਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ।
ਕਿ ਜੈ ਸਿੰਘ ਪਸ ਯਕ ਨਿਆਮਦ ਕਦਾਮਾ ॥੫੪॥
ਜੈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਇਕ ਪੈਰ ਪਿਛੇ ਨਾ ਹਟ ਹੋਇਆ। (ਅ:) ਉਸੀ ਥਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ।
ਯਕੇ ਸ਼ਾਹਿ ਫ਼ਿਰੰਗੋ ਪਿਲੰਦੇ ਦਿਗਰਾ।
ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫਿਰੰਗੀਆਂ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਿਲੰਦ ਦੇਸ ਦਾ।
ਬਮੈਦਾਂ ਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਜ਼ਬਰਾ ॥੫੫॥
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਆਏ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਬਲਵਾਨ ਦੀ।
ਸਿਯਮ ਸ਼ਾਹਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਚੂੰ ਆਫ਼ਤਾਬਾ।
ਤੀਸਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਸੁੰਦ੍ਰ
ਚੁਅਮ ਸ਼ਾਹਿ ਹਬਸ਼ੀ ਚੁ ਮਰਗਾਰੇ ਦਰਆਬਾ ॥੫੬॥
ਚੌਥਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਬਸ਼ੀ ਮਾਨਿੰਦ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ।
ਯਕੇਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਨੇਜ਼ਹ ਮਸਤੇ ਦਿਗਰਾ।
ਇਕ ਕੇ ਤਾਈ ਨੇਜ਼ਾ ਮਾਰਿਆ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਮੁਕੀ ਮਾਰੀ।
ਸਿਅਮ ਰਾ ਬ ਪਾਓ ਚੁਅਮ ਰਾ ਸ਼ਿਪਰਾ ॥੫੭॥
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਲਤ ਮਾਰੀ ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈ ਢਾਲ ਮਾਰੀ।

ਚੁ ਨਾਮੇ ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਨ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਸ਼ਾਜ਼ਾ।
ਐਸੇ ਗਿਰ ਪੜ੍ਹੇ ਕਿ ਨਹੀਂ ਉਠੇ ਫੇਰ।

ਸੂਏ ਆਸਮਾਂ ਜਾਨ ਪਰਵਾਜ਼ ਸਾਜ਼ਾ। ੫੮॥
ਤਰਫ ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਜਾਨ ਨੇ ਉਡਣਾ ਕੀਤਾ (ਅ:) ਮਰ ਗਏ।

ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਤਮੰਨਾਇ ਜੰਗਾ।
ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਹੋਈ ਇੱਛਾ ਜੁਧ ਦੀ

ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਨਿਯਾਮਦ ਦਿਲਾਵਰ ਨਿਹੰਗਾ। ੫੯॥
ਜੋ ਅਗੇ ਨਾ ਆਇਆ ਸੂਰਮਾ ਮੰਗਰ ਦੀ ਨਿਆਈ।

ਸਬੇ ਸ਼ਾਹਿ ਜ਼ਿ ਬਸਤਾਂ ਚੂ ਆਮਦ ਬਫ਼ੌਜਾ।
ਰਾਤ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੰਦ ਜਦੋ ਆਇਆ ਵਿਚ ਫੌਜ ਦੇ (ਅ:) ਤਾਰੇ ਚੜ੍ਹੇ।

ਸਿਪਾਹ ਖ਼ੇਮਹ ਆਮਦ ਤਮਾਮਸ਼ ਬ ਮੌਜਾ। ੬੦॥
ਸਿਪਾਹੀ ਡੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਏ ਤਮਾਮ ਟੋਲੀਆਂ ਟੋਲੀਆਂ ਹੋ ਕੇ।

ਬਰੋਜ਼ੇ ਦਿਗਰ ਰਉਸ਼ਨੀਯਤ ਪਨਾਹਾ।
ਦਿਨ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਆਸਰਾ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬ ਔਰੰਗ ਦਰ ਆਮਦ ਚੂ ਔਰੰਗ ਸ਼ਾਹਾ। ੬੧॥
ਉਪ੍ਰ ਤਖਤ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਖਤ ਉਪਰ ਬੈਠਦਾ ਹੈ।

ਦੁ ਸੂਏ ਯਲਾਂ ਜਾਮਲਹ ਬਸਤੰਦ ਕਮਰਾ।
ਦੋਨੋ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਕਮਰਾਂ।

ਬ ਮੈਦਾਨ ਜਸਤੰਦ ਸਿਪਰ ਬਰ ਸਿਪਰਾ। ੬੨॥
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਖੇਡੀਆਂ ਹੈ ਢਾਲਾਂ ਉਪਰ ਢਾਲਾਂ ਦੇ।

ਬ ਗੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੁ ਅਬਰੇ ਮੁਸਾਫ਼ਾ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਦਲ ਜੁਧ ਦੇ (ਅ:) ਦੋਨੋ ਫੌਜਾਂ।

ਯਕੇ ਗਸਤਹ ਹਾਯਲ ਯਕੇ ਗਾਜਤ ਜਾਫ਼ਾ। ੬੩॥
ਇਕ ਹੋਏ ਘਾਇਲ ਇਕ ਹੋਏ ਮਰਨੇ ਵਾਲੇ।

ਚਕਾ ਚਾਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗਾ।
ਸਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।

ਖਤਾਖਤ ਦਰਆਮਦ ਹਮਹ ਰੰਗ ਰੰਗਾ। ੬੪॥
ਜਖਮਾ ਵਿਚ ਜਖਮ ਆਏ ਤਮਾਮ ਵਿਚੋ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਦਾ ਲੋਹੂ ਵਗਦਾ ਹੈ

ਜਿ ਤੀਰੋ ਜਿ ਤੋਪੋ ਜਿ ਤੇਗੋ ਤਬਰਾ।
ਤੀਰਾਸੇ ਅਤੇ ਤੋਪਾਸੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਸੇ ਅਤੇ ਕੁਹਾੜਿਆਸੇ

ਜਿ ਨੇਜ਼ਹ ਵ ਨਾਚਖ਼ ਵ ਨਾਵਕ ਸਿਪਰਾ। ੬੫॥
ਵਡੇ ਨੇਜੇਸੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਨੇਜੇਸੇ ਅਤੇ ਤੀਰਸੇ ਅਤੇ ਢਾਲਸੇ ਜੁੱਧ ਹੋਇਆ ਸਾ

ਯਕੇ ਦੇਵ ਆਮਦ ਕਿ ਜਾਰੋ ਨਿਸਾਂ।
ਇਕ ਦੇਵ ਆਇਆ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਕਿਆ ਹੈ ਕਾਉਕਾਵਾ।

ਚੁ ਗਾਰਰੀਦ ਸ਼ੇਰ ਹਮ ਚੁ ਪੀਲੇ ਦਮਾਂ। ੬੬॥
ਜੈਸੇ ਸੇਰ ਗਾਜਣੇ ਵਾਲਾ ਜੈਸੇ ਹਾਥੀ ਮਸਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਕੁਨਦ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਚੁ ਬਾਰਾਂਨ ਮੇਗਾ।
ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਜੈਸੇ ਮੀਂਹ ਬਰਸਤਾ ਹੈ।

ਬਰਖਸ ਅੰਦਰਾਂ ਅਬਰ ਚੂੰ ਬਰਕ ਤੇਗਾ। ੬੭॥
ਵਿਚ ਰਾਮਕਣੇ ਅੰਦਰ ਬਦੱਲ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਤਲਵਾਰ ਉਸਦੀ

ਬਜੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਦਹਾਨੇ ਵੁਹਲਾ।
ਵਿਚ ਜੋਸੇਦੇ ਆਇਆ ਮੂੰਹ ਢੋਲ ਦਾ।

ਚੁ ਪੁਰ ਗਸ਼ਤ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਇ ਅਜਲਾ। ੬੮॥
ਜਦੋਂ ਪੁਰ ਹੋਇਆ ਬਾਜਾਰ ਮੌਤਦੀ ਜਾਗਾ ਦਾ।

ਹਰਕਸ ਕਿ ਪਰ੍ਹਾਂ ਸਵਦ ਤੀਰ ਸਸਤਾ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਛੁਟਾ ਅਕੀਦਾ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਤੀਰ ਭਰਾ ਹਥਸੇ।

ਬਸਦ ਪਹਿਲੂਏ ਪੀਲ ਮਰਦਾਂ ਗੁਜ਼ਸਤਾ। ੬੯॥
ਇਕ ਆਦਮੀ ਕਿਆਂ ਬਗਲ ਕਿ ਸੌ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਪਜਲੀ ਤੋੜਕੇ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ

ਹੁਮਾਂ ਕਸ ਬਸੇ ਤੀਰ ਜਦ ਬਰ ਕਜਾ।
ਉਨਹੀ ਆਦਮੀਆਂਨੇ ਬਹੁਤ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਉਪ੍ਰ ਉਸ ਦੇਵ ਦੇ।

ਜਿ ਅਫਤਾਦ ਦੇਵੇ ਚੁ ਕਰਖੇ ਗਿਰਾਂ। ੭੦॥
ਡਿਗਿਆ ਦੇਵ ਜੈਸੇ ਅਟਾਰੀ ਤੋਂ ਗੀਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਗਿਰਾ।

ਦਿਗਰ ਦੌਰ ਗਰ ਗਸਤ ਪੈਦਾ ਮਦ ਬਜੰਗ।

ਦੂਸਰਾ ਦੌਰ ਇਲਦੀ ਤੁਰਾਂ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗਦੇ।

ਚੁ ਸੇਰੇ ਅਜੀਮੋ ਹਮਚੂ ਬੱਰਾਂ ਪਿਲੰਗ।੧੧॥

ਜੈਸੇ ਸੇਰ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਉਡਣੇਵਾਲਾ ਚਿਤ੍ਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਚੁਨਾਂ ਜਖਮ ਰੋਪਾਲ ਅੰਦਾਖਤ ਸਖਤ।

ਐਸਾ ਫਟ ਗੋਪੀਏ ਦਾ ਸਖਤ ਮਾਰਿਆ

ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਦੋਨੋ ਚੁ ਬੇਖ ਅਜ ਦਰਖਤ।੧੨॥

ਡਿਗਿਆ ਦੋਵੇ ਜੈਸੇ ਜੜ ਕਟੀਏ ਦਰਖਤ ਡਿਗਦਾ ਹੈ।

ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਅਜੋ ਆਰਜੋ।

ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਾਹਨਾ ਆਈ ਉਸਦੇ

ਕਿ ਆਯਦ ਬਜੰਗੇ ਚੁਨੀ ਮਾਹਰੋ।੧੩॥

ਜੋ ਆਵੇ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧਦੇ ਐਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ ਦੇ

ਸਹੇ ਚੀਨ ਸਿਰਤਾਜ ਰੰਗੀ ਨਿਹਾਦਾ।

ਬਾਦਸਾਹ ਚੀਨ ਦੇ ਨੇ ਸਿਰ ਤੇ ਮੁਕਟ ਰੰਗੀਨ ਰਖਿਆ

ਬਲਾਏ ਬਬਾਰਸ ਦਹਨ ਬਰ ਕੁਸਾਦਾ।੧੪॥

ਬਲਾ ਰੂਪ ਵਰਦੀ ਨੇ ਮੂੰਹ ਖੋਲਿਆ (ਅ:) ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ

ਸਬ ਆਮਦ ਯਕੇ ਫੌਜ ਰਾ ਸਾਜ ਕਰਦਾ।

ਰਾਤ ਆਈ ਇਕ ਫੌਜ ਕੇਤਾਈਂ ਬਣਾਕੇ ਲਿਆਈ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਵਜਹ ਬਾਜੀਆਂ ਗਾਜ ਕਰਦਾ।੧੫॥

ਦੂਸਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇ ਖੇਲ ਖੇਲਨ ਲਗਾ ਅਸਮਾਨ (ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ

ਕਿ ਅਫਸੋਸ ਅਫਸੋਸ ਹੈਹਾਤ ਹਾਤ।

ਛਤਾਅਤੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਾਉਮੇਦੀ ਹੈ ਦੇਖ ਸਮੇ ਨੂੰ

ਅਜੀ ਉਮਰ ਟਜੀ ਜਿੰਦਗੀ ਜੀ ਹਯਾਤ।੧੬॥

ਇਸ ਉਮਰ ਥੀ ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਥੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਕੋ ਐਸੇ ਅਫਸੋਸ ਹੈ।

ਬਰੋਜੇ ਦਿਗਰ ਰਊਸਨੀਯਤ ਫਿਕਰ।

ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸਦੇ ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ

ਬਰਰਿੰਗ ਦਰਾਮਦ ਚੂ ਸਾਹੇ ਦਿਗਰ।੭੭॥
ਉਪਰ ਤਖਤਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੂਸਰੇ ਬਾਦਿਸਾਹਦੀ।
ਸਿਪਾਹ ਸੂਦ ਬਰਖਾਸਤ ਅਜ ਜੋਸ ਜੰਗ।
ਫੌਜਾਂਦੇਨੇ ਤੌਰਫਤੇ ਉਠੀਆਂ ਗੁਸੇਨਾਲ ਜੁਧਕੋ।
ਰਵਾਂਸੁਦ ਬਹਰ ਗੋਸਹ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।੭੮॥
ਛੂਟੇ ਹਰਤਰਫਸੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾ
ਰਵਾਂ ਰਵ ਸੁਦਾਹ ਕੋ ਬਰੋ ਕੀਨਹ ਕੋਸ।
ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਤੌਰ ਦੁਸਮਨੀਦੀ ਕੋਸਸ ਕਰਨੇਵਾਲੇ
ਕਿ ਬਾਜੂਏ ਮਰਦਾਂ ਬਰਾਵਰਦ ਜੋਸ।੭੯॥
ਜੋ ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂਦੀ ਬਾਹਰ ਲਿਆਏ ਗੁਸਾ।
ਚਲੂ ਮਕਰ ਤਮਾਮੀ ਦਰਾਮਦ ਬਕਾਮ।
ਜਦੋਂ ਫੌਜ ਸਾਰੀ ਵਿਚ ਕੰਮਦੇ ਆਈ ਮ(ਅਂ) ਜਦੋ ਸਭ ਫੌਜ ਮਾਰੀ ਗਈ।
ਯਕੇ ਮਾਂਦ ਓਰਾ ਅਸਤ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮ।੮੦॥
ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਜਿਸਕਾ ਹੈ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮ
ਖਿਰੋਸਿਦ ਕਿ ਊ ਸਾਹਿ ਰੁਸਤਮ ਜਮਾਂ।
ਛੁਰਾਂ ਅਤੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਬਾਦਿਸਾਹ ਰੁਸਤਮ ਜਮਾਨੇਦਾ।
ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਕੁਨ ਪਾ ਖਿਗੀਰੀ ਕਮਾਂ।੮੧॥
ਤੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਰ ਜੋਰਾਂ ਕਰਦਾ ਤਾ ਪਕੜ ਕਮਾਣ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁਧ ਕਰ।
ਬਜਸਬ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸੇਰੇ ਜਿਆਂ।
ਵਿਚ ਗੁਸੇਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਗੱਜਦੇ ਵਾਲਾ ਭਾਰੀ।
ਨ ਪਸਤੇ ਦਿਹਾਮ ਬਾਜੂਏ ਹਮ ਚੁਨਾਂ।੮੨॥
ਨਹੀਂ ਪਿਠ ਦੇਊਗਾ ਹੋਇ ਮਤ੍ਰੀ ਜੈਸੇ ਔਰ ਰਾਜੇ ਭੁਜ ਗਏ ਹੈਂ।
ਬਪੋਸੀਦ ਖਿਫਤਾਨ ਜੋਸੀਦ ਜੰਗ।
ਪੇਹਨੀ ਜੰਜੋ ਅਤੇ ਜੋਸੁ ਕੀਤਾ ਲੜਾਈਦਾ।
ਬਕੋਸੀਦ ਚੂੰ ਸੇਰ ਮਰਦਾ ਨਿਹੰਗ।੮੩॥
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਜੈਸੇ ਸੇਰ ਪਸੂਰਮਾਂ ਜੈਸੇ ਜੋਸ [illegible] ਉਦਾਥੇ

ਬਜਾਏਸ ਦਰਾਮਦ ਬੁਸ਼ੋਰੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਫਿਰ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਦੀ ਵਿਆਪਾ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਭਾਰੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਬਕੇਬਰ ਕਮਾਂ ਕਰਦ ਬਾਰਸ ਕਰੀਮਾ। ੩੪॥
ਸਾਥ ਕਮਾਨ ਦੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਬਰਖਾ ਕੀਤੀ।

ਕੇ ਓਰਾਸਤ ਓ ਕਰਦ ਖਮ ਕਰਦ ਰਾਸਤਾ।
ਖਬਾ ਹਥ ਸਿਧਾ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਟੇਢਾ ਕੀਤਾ ਸੱਜਾ ਹਥ।

ਗਰੇਵੇ ਕਮਾਂ ਚਰਖ ਚੀਨੀ ਬਿਖਾਸਤਾ। ੩੫॥
ਸਬਦ ਚੀਨੀ ਕਮਾਣ ਦਾ ਆਕਾਸ ਤਕ ਗਿਆ।

ਹਰਾਂਕਸ ਕਿ ਨੇਜ਼ਹ ਬਿਅਫਤਾਦ ਮਸਤਾ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਨੇਜਾ ਲਗਾ ਹਥ ਤੇ (ਆ) [illegible] ਦਾ ਨੇਜਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਗਾ

ਦੂਤਾਂ ਗਸ਼ਤ ਮੁਸਤੇ ਹੰਮੀ ਚਾਰ ਗਾਸਤਾ। ੩੬॥
ਦੋਵੇਂ ਹੋਈਆਂ ਮੁਠੀਆਂ ਐਸੇ ਹੀ ਚਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ।

ਬਿਆ ਵੇਖਤ ਬਾਦੀ ਗਰੇ ਬਾਜ਼ ਪਰਾ।
ਲੜਕੇ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਜੈਸੇ ਬਾਜ ਅਤੇ ਜੁਰਰਾ।

ਚੁ ਸੁਰਖ਼ ਅਯਦਹਾ ਬਰ ਹੰਮੀ ਜੇਰ ਨਰਾ। ੩੭॥
ਜੈਸੇ ਸੁਰਖ ਸੁਰਖ ਜੇ ਨਾਗ ਨ[illegible] ਸੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਪਈ ਜੇ ਜੁਧ [illegible] ਐਸੇ (ਹੋਏ ਸਨ)

ਚੁਨਾ ਬਾਨ ਅਫਤਾਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ।
ਐਸੇ ਬਾਣ ਗਿਰੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਛੋਰੇ।

ਜ਼ਿਮੀ ਕਸਤ ਗਾਨਸ਼ ਸੁਦਹ ਲਾਲਹ ਰੰਗਾ। ੩੮॥
ਜ਼ਿਮੀਨ ਮੁੱਰਦਿਆਂ ਉਨਕੇ ਸੇ ਹੋਈ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲੀ (ਆ) ਮੁਰਦਿਆਂ ਕੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੀ

ਕੁਨਦ ਤੀਰ ਬਾਰਾਨ ਰੋਜ਼ੇ ਤੁਮਾਮਾ।
ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਜਾ ਅਤੇ ਛਰਾਂ ਅਤੀ।

ਕਸੇ ਰਾ ਨ ਗਸਤੀਦ ਮਕਸੂਦ ਕਾਮਾ। ੩੯॥
ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਇਛਦਾ ਪੂਰਾ।

ਅਜ਼ੋ ਜੰਗ ਜ਼ੋ ਮਾਂਦਗੀ ਮਾਂਦਾਹ ਗਸਤਾ।
ਉਸ ਜੁਧ ਕੇ ਥਕੇਵੇਂ ਸੇ ਐਸੇ ਥਕ ਗਏ।

ਕਿਅਫਤਾਦ ਹਰਦੋ ਦਰਾਂ ਪਹਿਨ ਦਸਤ।੯੦॥
ਡਿਗਪਏ ਦੋਨੋਹੀ ਅੰਦਰ ਮੈਦਾਨ ਜੁਧਦੇ

ਸਹਿਨਸਾਹਿ ਰੂਮੀ ਸਿਪਰ ਦਾਦ ਰੋਇ।
ਬਾਦਸਾਹਕੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਰੂਮੀਨੇ ਢਾਲ ਦਿਤੀ ਮੂੰਹ ਅਗੋਂ।(ਅ:) ਰਾਤ੍ਰਪੈਗਈ

ਦਿਗਰ ਸਾਹਿ ਪੈਦਾ ਸੁਦਹ ਨੇਕ ਖੋਇ।੯੧॥
ਦੂਜਾ ਬਾਦਸਾਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉਵਾਲਾ (ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ

ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਆਸੂਦਹ ਸੁਦ ਯਕ ਜਮਾਂ।
ਨਹੀ ਵਿਚ ਜੰਗਦੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ ਇਕ ਸੁਆਸ ਭੀ

ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਹਰਦੋ ਚੁਨੀ ਕੁਸਤਗਾਂ।੯੨॥
ਡਿਗਪਏ ਦੋਨੋਹੀ ਜੈਸੇ ਮੁਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ

ਦਿਗਰ ਰੋਜ ਬ੍ਰਖਾਸਤ ਹਰਦੋ ਬਜੰਗ।
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਉਠੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧਦੇ।

ਕਿ ਆਵੇਖਤ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਚੂੰ ਨਿਹੰਗ।੯੩॥
ਫਸੇ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਘੁਲਦੇ ਹੈ ਦਰੀਆ ਵਿਚ।

ਫਜਾਂਹਰ ਦੂਤਨ ਬੂਜਹ ਗਸਤੇ ਸੁਦਹ।
ਉਨਾ ਦੋਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਕੁਬੇ ਹੋਗਏ।

ਕਜਾਂ ਸੀਨਹ ਗਾਹੀਨ ਅਰਗਾਂ ਸੁਦਹ।੯੪॥
ਜੋ ਉਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਜਖਮਾ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਗਏ।

ਬਰਖਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਮੁਸਕੀ ਨਿਹੰਗ।
ਵਿਚ ਕੁਦਣੇ ਦੇ ਆਏ ਜੈਸੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗਦੇ ਸੰਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈ।

ਬਸੇ ਖੰਗਸੀ ਬੋਜ ਬੰਗੋ ਪਲੰਗ।੯੫॥
ਬਹੁਤੇ ਖੰਗਸ ਦੇਸਦੇ ਘੋੜੇ ਬਕਰੀ ਅਤੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੇ ਰੰਗਵਾਲੇ।

ਕਿ ਅਬਲਕ ਸਿਯਾਹਿ ਅਬਲਕੇ ਬੋਜ ਬੋਰ।
ਸੁਫੇਦ ਘੋੜੇ ਮੁਸਕੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਸੁਫੇਦ ਤਾਬੇ ਕੇ ਰੰਗ ਕੇ ਘੋੜੇ।

ਬਰਖਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੂ ਤਾਊਸ ਮੋਰ।੯੬॥
ਚਮਕਣ ਵਿਚ ਆਏ ਜੈਸੇ ਮੋਰ ਪਾਇਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਰਹ ਪਾਰਹ ਸੁਦ ਖੋਲ ਦੁ ਖਿਫਤਾਂ ਬਜੰਗਾ।
ਸੰਜਿਆ ਟੁਕੜੇ ਹੋਈਆ ਸਿਰਦੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਕੁੜਤੀਆ ਜੁਧਵਿਚ।
ਜਿ ਬਕਤਰ ਜ਼ਿ ਬਰਿ ਗਸਤਵਾਂ ਸ਼ਾਖਦੰਗਾ।੯੭
ਫਿਲਤਿਆਂਸੇ ਪਖਰਾਂ ਘੋੜਿਆਂਦੀਆਂਸੇ ਸਾਬਤ ਤੀਰਾਂਦੇ ਪਾਟਗਈਆਂ।
ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਸ਼ਵਦ ਕਾਰ ਜਾਰਾ।
ਐਸੇ ਤੀਰ ਚਲਦੇਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚ
ਜ਼ਿ ਬਕਤਰ ਜ਼ਿ ਜਿਰਹਾ ਬਰਾਰਦ ਸਰਾਰਾ।੯੮।।
ਫਿਲਤੇਸੇ ਅਤੇ ਸੰਜੋਆਂਸੇ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇਹੈ ਚੰਗਿਆੜੇ।
ਬਰਖਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸੇਰੇ ਨਿਹੰਗਾ।
ਵਿਚ ਕੁਦਣੇ ਦੇ ਆਏ ਘੋੜੇ ਮਾਨਿੰਦ ਸੇਰਾਂਦੀ ਅਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਸੰਸਾਰਾਂਦੀ।
ਜ਼ਿਮੀ ਗਸਤ ਸੁਮ ਹਾਸੁ ਪੁਸਤੇ ਪਲੰਗਾ।੯੯।।
ਪ੍ਰਿਥੀ ਘੋੜਿਆਂਦੇ ਪੈਰਾਂਨਾਲ ਐਸੀ ਹੋਗਈ ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇਦੀ ਖਲ ਹੁੰਦੀਹੈ।
ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਿਯਾਦਹ ਸੁਦ ਆਤਸੇ ਤੀਰ ਬਾਰਾ।
ਐਸੇ ਵਧੇਰੇ ਹੋਈ ਅਗ ਤੀਰਾਂਦੀ ਬਰਖਾਦੀ।
ਕਿ ਅਕਲ ਅਜ਼ ਮਗਜ਼ ਰਫਤੋ ਹੋਸ਼ ਅਜ਼ ਦਿਮਾਗਾ। (੧੦੦
ਜੋ ਅਕਲ ਮਗਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਅਸਲੋਂ ਬੇ ਬਾਹਰ ਗਈ।
ਚੁਨਾਂ ਆਂ ਵਿਖਤੁ ਹਰਦੋ ਹੁਮਾਂ ਜਾਇ ਜੰਗਾ।
ਐਸੇ ਲਿਪਟੇ ਹਰਦੋ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਵਿਚ।
ਕਿ ਤੇਗ ਅਜ਼ ਮਿਯਾਂ ਗਸਤ ਤਰਕਸ ਖਦੰਗਾ।੧੦੧।।
ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨਸੇ ਅਤੇ ਤੀਰ ਤਰਕਸ ਸੇ ਬਾਹਰ ਰਹੇ।
ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਸਬਹਾਤਾਂ ਬੁਸ਼ਾਮਾ।
ਐਸੀ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸੇ ਸੰਧਿਆ ਤੋੜੀ।
ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਮੂਰਛਤ ਨ ਖੁਰਦੰਦ ਤਆਮਾ।੧੦੨।।
ਡਿਗਪਏ ਮੂਰਛਾ ਹੋਕੇ ਨਹੀ ਖਾਂਦੀ ਰੋਟੀ।
ਕਿ ਖੁਦ ਮਾਂਦਹ ਸ਼ੁਦ ਹਰਦੁ ਦਰ ਜਾਇ ਜੰਗਾ।
ਆਪ ਥਕ ਗਏ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਿਚ ਜਾਗਾ ਜੁਧਦੇ।

ਚੂ ਸੇਰੇ ਯੀਆਂਨੇ ਦੁ ਬਾਜ਼ਾ ਪਿਲੰਗਾ॥੧੦੩॥
ਜੈਸੇ ਦੋ ਸੇਰ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਥਵਾ ਦੋ ਬਾਜ਼ ਅਥਵਾ ਦੋ ਚਿਤ੍ਰੇ ਹੋ

ਚੂ ਹਬਸੀ ਬੁਰਦ ਦੁਜ਼ਦ ਦੀਨਾਰ ਜ਼ਰਦਾ॥ ([illegible])
ਜੈਸੇ ਕਾਲਾ ਚੋਰ ਲੈ ਗਿਆ ਮੁਹਰ ਪੀਲੀ ਨੂੰ॥

ਜਹਾਂ ਗਸ਼ਤ ਚੂੰ ਗੁੰਬਜ਼ੇ ਦੂਦ ਗਰਦਾ॥੧੦੪॥
ਜਹਾਨ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਗੁੰਬਜ਼ ਧੂਏਂ ਦਾ ਅਤੇ ਗਰਦੇ ਦਾ ਹੂੰਦਾ ਹੈ॥

ਸਿਆਮ ਰੋਜ਼ ਚੋਰ ਗਾਹਿ ਬੁਰਦ ਆਫ਼ਤਾਬਾ॥
ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਖੁੰਝੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲੈ ਗਿਆ ਸੂਰਜ (ਅ:) ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਸੂਰ

ਜਹਾਂ ਗਸ਼ਤ ਚੋ ਰੋਸ਼ਨ ਮਸਾਹਿ ਤਾਬਾ॥੧੦੫॥
ਜਹਾਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਜੈਸੇ ਚਾਂਦ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਬ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਹਰ ਦੋ ਅਜ਼ੀ ਜਾਇ ਜੰਗਾ॥
ਉਠੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਕੀ ਸੇ॥

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਹਰ ਸੂਇ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ॥੧੦੬॥
ਚਲਾਈਆਂ ਹਰ ਤਰਫ਼ ਤੀਰ ਅਰ ਬੰਦੂਕਾਂ॥

ਚੁਨਾਂ ਗਰਮ ਸ਼ੁਦ ਆਤਸ਼ੇ ਕਾਰਜ਼ਾਰਾ॥
ਐਸੀ ਗਰਮ ਹੋਈ ਅਗਨ ਲੜਾਈ ਦੀ॥

ਕਿ ਫੀਲੇ ਦੁ ਦਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਆਮਦ ਬਕਾਰਾ॥੧੦੭॥
ਜੋ ਹਾਥੀ ਬਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਜੁਧ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ॥

ਬਕਾਰ ਆਮਦਹ ਅਸਪ ਹਫ਼ਤ ਸਦ ਹਜ਼ਾਰਾ॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਈਆਂ ਸਤ ਲਾਖ ਘੋੜਾ (ਅ:) ਜੁਧ ਮੇ ਸਤ ਲਖ ਘੋੜਾ ਮੋਯਾ

ਹਮਹ ਜ਼ੂਨ ਸ਼ਾਇਸਤਹੇ ਨਾਮਦਾਰਾ॥੧੦੮॥
ਉਤਨੇ ਹੀ ਸੂਰਮੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਨਾਮਵਰ (ਅ:) ਸਤ ਲਖ ਸੂਰਮਾ ਮਾਰਿਆ॥

ਜੋ ਸਿੰਧੀ ਵ ਅਰਬੀ ਵ ਐਰਾਕ ਜ਼ਾਇ॥
ਸਿੰਧੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਐਰਾਕ ਦੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ॥

ਬਕਾਰ ਆਮਦਹ ਅਸਪ ਰੀ ਬਾਦ ਪਾਇ॥੧੦੯॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਏ ਹੈ ਘੋੜੇ ਮਾਨਿੰਦ ਪੌਣ ਦੀ ਉੜਕੇ ਵਾਲੇ॥

ਬਸੇ ਕੁਸਤਹ ਸਰਹੰਗ ਸਾਇਸਤਹ ਸੇਰ।
ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ ਗੈ ਸੁਪਾਹੀ ਸੇਰਾਂ ਵਰਗੇ

ਬ ਵਕਤੇ ਤਰਦੁਦ ਬਕਾਰੇ ਦਲੇਰ।੧੧੦।।
ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਦਲੇਰ।

ਬ ਗੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੂ ਅਬਰੇ ਸਿਯਾਹ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋ ਬਦਲ ਕਾਲੇ।

ਨਮੇ ਖੂੰਨ ਮਾਹੀ ਤਫੇ ਤੇਗ ਮਾਹ।੧੧੧।।
ਗਿਲ ਪਤਾਲ ਤੋ ਤ੍ਰੀ ਪੁਜੀ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਤੋ ਤ੍ਰੀਪ (ਪੁਚਾ)

ਬਜੰਗ ਅੰਦਰੂੰ ਗਉਰਗਾਹੇ ਗਾਜੀਆਂ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੋਰ ਸਰਾਬਾ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ।

ਜਿਮੀ ਤੰਗ ਸੁਦ ਅਜ ਸੁਮੇ ਤਾਜੀਆਂ।੧੧੨।।
ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਉਖੀ ਹੋ ਗਈ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਸੁੰਬਾਂ ਨਾਲ।(ਅ:) ਟੋਏ ਪੈ ਗਏ।

ਸੁਮੇ ਬਾਦ ਪਾਯਾਨ ਫੌਲਾਦ ਨਾਲ।
ਸੁੰਬ ਹਵਾ ਜੈਸੇ ਉਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਫੁਲਾਦੀ ਨਾਲਾਂ ਨਾਲ।

ਜਿਮੀ ਗਸਤ ਪੁਸਤੇ ਪਲੰਗੀ ਮਿਸਾਲ।੧੧੩।।
ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੋਈ ਪਿਠ ਚਿਤ੍ਰੇ ਜੇਹੀ।(ਅ:) ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਖਲ ਪ੍ਰਤ ਬਹੁੰਦੇ ਹੈ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਨੇ ਖੁਮੇ ਬਾਦਹ ਖੁਰਦ।
ਦੀਵੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਨੇ ਸਾਬਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ।(ਅ:) ਸੂਰਜ ਛਿਪ ਗਿਆ।

ਸਰੇ ਤਾਜ ਦੀਗਰ ਬਿਰਾਦਰ ਸਪੁਰਦ।੧੧੪।।
ਸਿਰ ਉਪਰ ਮੁਕਟ ਦੂਜੇ ਭਾਈ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ।(ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਫਰੋਜੇ ਚਹਾਰਮ ਤਪੀਦ ਆਫਤਾਬ।
ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਚਮਕਿਆ ਸੂਰਜ।(ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬ ਜਿਲਵਹ ਦਰਾਵੇਖਤ ਜਰੀਂ ਤਨਾਬ।੧੧੫।।
ਵਿਚ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਲਟਕਾਈ ਸੋਨੇ ਦੀ ਰਸੀ (ਅ:) ਕਿਰਨਾਂ ਛਡੀਆਂ

ਦਿਗਰ ਰਵਜ ਮਰਦਾਂਨ ਬਸਤੰਦ ਕਮਰ।
ਦੂਸਰੀ ਵਾਰਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ਲਕ ਬੰਨੇ।

ਯਆਨੀਕਮਾਂ ਦਸਤ ਬ੍ਰਰੇ ਸਿਪਰ॥੧੧੬॥
ਯਆਨਵੀਕਮਾਨੰ ਹਥਾਂਵਿਚ ਅਤੇਢਾਲ ਮੂੰਹ ਅਗੇਰਖੀ।
ਚੁਹੇਸ ਅੰਦਰਆਮਦ ਬਜੋਸੀਦ ਜੰਗ।
ਜਦੋ ਹੇਸਾਂਵਿਚਆਏ ਜੋਸਕੀਤਾ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧਦੇ।
ਬਰੋਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁਕੋਸਮਸ ਪਿਲੰਗ॥੧੧੭॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇਦੇਆਏ ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਛਲਾਂਗਕਰਦੇਹੈ ਜੁਧਵਿਚ।
ਚੁਆਮ ਰੋਜ ਕੁਸਤੰਦ ਦਾਹ ਹਜਾਰ ਫੀਲ।
ਚੌਥੇਦਿਨਮਾਰੇ ਜੁਧਵਿਚ ਦਸਹਜਾਰ ਹਾਥੀ।
ਦੁ ਦਹਿ ਹਜਾਰ ਅਸਪੋ ਚੁ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲ॥੧੧੮॥
ਬਾਰਾਂਹਜਾਰਘੋੜਾਮਾਰਿਆ ਐਸਾ ਚਾਲਾਕ ਜੈਸੇ ਦਰਯਾਈਨੀਲ ਛੇਤੀਤੇਥੋਮਾਲੂ
ਬਕਾਰਆਮਦੰ ਪਿਯਾਦਹ ਸੀਸਦ ਹਜਾਰ।(ਤੁਰਦੇ
ਵਿਚ ਜੁਧਦੇ ਮਾਰਿਆ ਸਿਪਾਹੀ ਤੀਸ ਲਾਖ।
ਜੁਆਂਮਰਦ ਸੇਰਾਂਨ ਅਜਮੂਦਾਹ ਕਾਰ॥੧੧੯॥
ਸੂਰਮੇਬਹਾਦ੍ਰ ਅਤੇ ਜੁਧ ਜੰਗ ਜਾਨਣੇਵਾਲੇ।
ਕੁਨਦ ਜਰਹੇ ਰਥ ਚਹਾਰੋ ਹਜਾਰ।
ਕਰਦੀਤੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਚਾਰ ਹਜਾਰ ਰਥਦੇ।
ਬਸੇਰ ਅਫਕਨੇ ਜੰਗਆਮੁਖਤਹ ਕਾਰ॥੧੨੦॥
ਵਿਚੇ ਰਥਾਂਦੇ ਸੂਰਮੇ ਸੇਰਾਂਨੂੰ ਮਾਰਨੇਵਾਲੇ ਕੰਮ ਜੁਧਦਾ ਸਿਖੇਹੋਏ।
ਕਿ ਅਜ ਚਾਰ ਤੀਰ ਅਜਪ ਕੁਸਤਸ ਚਹਾਰ।
ਜੋ ਚਾਰ ਤੀਰਾਂਸੇ ਘੋੜੇ ਚਾਰੋ ਮਾਰੇ ਉਸਦੇ।(ਅ:) ਰਾਜੇ ਸੁਭਟਸਿੰਘਦੇ।
ਦਿਗਰ ਤੀਰ ਕੁਸਤਸ ਸਰੇ ਬਹਿਲਦਾਰ॥੧੨੧॥
ਦੂਸਰੇ ਤੇਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਰਥਦਾ ਰਥਵਾਹੀ ਹਕਣੇਵਾਲਾ।
ਸਿਯਮ ਤੀਰ ਜਦ ਹਰਦੋ ਅਬਰੂ ਸਿਕੰਜ।
ਤੀਸਰਾਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਦੋਹਾਂ ਭਵਾਂਟਿਆਂਦੇ ਵਿਚਾ(ਅ:) ਮਥੇਵਿਚ
ਕਿ ਮਾਰੇ ਬਿਪੇਚੀਦ ਜਿ ਅਜਦਾਇ ਗੰਜ॥੧੨੨॥
ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਕੁੰਡਲਖਾਂਦਾਹੈ ਖਜਾਨੇ ਊਪਰ। =

ਚੁਗਰਮ ਖ਼ਿਜ਼ਦ ਤੀਰ ਖ਼ਬਰਸ ਨਿਸ਼ਾਫ਼ਤ॥
ਰੋਥਾ ਤੀਰ ਜਦ ਮਾਰਿਆ ਛਤ੍ਰਆਤੀ ਨੇ ਸੁਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਛ ਖਬਰ ਨ ਰਹੀ

ਕਿ ਤੁਰਮਸ ਬ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਪ ... ਫ਼ਤ॥੧੨੩
ਜੋ ਡਰ ਮਹੂਸ ਦ ਉਠਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਖਬਰ ਨ ਰਹੀ॥ ਖਿਲੇਸ ਇਆ

ਖ਼ਿਜ਼ਦ ਚੂੰ ਚਹਾਰਮ ਕੈਸ਼ਰੇ ਨਾਜ਼ਨੀ॥
ਮਾਰਿਆ ਜੋਦੋ ਰੋਥਾ ਤੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਰੋ॥

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਸਾਹਰਾ ਬਿਅਫ਼ਤਦ ਜ਼ਮੀ॥੧੨੪
ਪੀਤਾ ਸੈਮਧ ਰਗਦਾ ਖੂਨਿ ਤੀਰ ਨੇ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਡਿਗ ਪਿਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ

ਬਿਦਾਨਸਤ ਕਿ ਵੀ ਮਰਦ ਪੁਰ ਮਰਦ ਗਸ਼ਤ॥
ਛਤ੍ਰਆਤੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਏਹ ਆਦਮੀ ਅਚੇਤ ਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਬੂਮ ਹਮ ਚੁਨੀ ਜ਼ੇਰ ਮਸਤ॥੧੨੫॥
ਡਿਗਿਆ ਹੈ ਭੂਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਮਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਰਥ ਬਿਆਮਦ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮੀ॥
ਛਤ੍ਰਆਤੀ ਜੋ ਰਥ ਸੇ ਆਈ ਭੂਪ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸੁਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਪਾਸ॥

ਖ਼ਰਾਮੀਦਹ ਸਦ ਪੈਕਰੇ ਨਾਜ਼ਨੀ॥੧੨੬॥
ਚਲਦਾ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ (ਆ:) ਛਤ੍ਰਆਤੀ

ਯਕੇ ਦਸਤ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਯਕ ਪਿਆਲਾ ਆਬ॥੧੨੭॥
ਜਾਂ ਇਕ ਹਥ ਦੇ ਉਠਾਇਆ ਇਕ ਪਿਆਲਾ ਪਾਣੀ ਦਾ

ਬ ਨਿਜ਼ਦੇ ਸ਼ਹ ਆਮਦ ਚੁ ਪੱਰ ਉਕਾਬ॥੧੨੭॥
ਪਾਸ ਰਾਜੇ ਸੁਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਈ ਜੈਸੇ ਉਡਦੇ ਵਾਲਾ ਉਕਾਬ ਹੁੰਦੇ

ਬ ਗੋਯਦ ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਮਰਦ॥
ਛਤ੍ਰਆਤੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪਿਆਰੇ ਮਰਦ॥

ਚਰਾ ਖ਼ੁਫ਼ਤਹ ਹਸਤੀ ਤੁ ਦਰ ਖ਼ੂਨੋ ਗਰਦ॥੧੨੮
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੁਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਵਿਚ ਖੂਨ ਅਤੇ ਖ਼ਾਕ ਦੇ॥

ਤੁਮਾਂ ਜਾਨ ਜ਼ਨੀ ਤੁ ਅਮੇ ਨੇ ਜੁਸਤ॥
ਕਿਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਨਵੀਂ

ਬਦੀਦਨ ਤੁਰਾ ਆਮਦ ਮਹਈ ਜਮਾ।੧੨੯॥
ਵਾਸਤੇ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਆਈਆਸੇ ਏਸ ਵੇਲਾ।

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਬਾਨੂਏ ਨੇਕ ਬਖਤ।
ਰਾਜਾ ਪੁਛਦ ਸਿਧ ਕੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂਵਾਲੀ।

ਚਰਾ ਤੋ ਬਿਆਮਦ ਦਰੀਂ ਜਾਇ ਸਖਤ।੧੩੦॥
ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਆਈ ਵਿਚ ਇਸ ਜਾਗਾ ਸਖਤਦੇ।

ਅਗਰ ਮਰਦਹ ਬਾਸ਼ੀ ਬਿਯਾਰੇ ਮਲਾਜ਼।
ਫੁਰਮਾਂਵਤੀ ਕੈਂਹਦੀਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈ ਤੇਰੀ ਲੋਥ ਲੈ ਜਾਵਾਂ।

ਵਗਰ ਜ਼ਿੰਦਹ ਹਸਤੀ ਬਯਜ਼ਦਾਂ ਸੁਪਾਸ।੧੩੧॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਹੋਵੇਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂਗੀ

ਅਜ਼ਾਂ ਗੁਫਤਨੀ ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਆਮਦ ਸਖੁਨ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੁਖਨ ਪਸੰਦ ਆਇਆ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਨਾਜ਼ਨੀ ਸੀਮ ਤਨ।੧੩੨॥
ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਕੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਖ਼ਾਹੀ ਬਗੋ ਮਨ ਦਿਹਮ।
ਜੇਕੁਛ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵਾ

ਕਿ ਏ ਸ਼ੇਰ ਦਿਲ ਮਨ ਗੁਲਾਮੇ ਤੁਅਮ।੧੩੩॥
ਫੁਰਮਾਂਵਤੀ ਸੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋਏ ਸ਼ੇਰ ਦਿਲ ਮੈ ਤੇਰਾ ਟਹਲੂਆ ਹਾਂ

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਾਸ਼ੀ ਤੁ ਏ ਕਾਰ ਸਖਤ।
ਫੁਰਮਾਂਵਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਇਸ ਕੰਮ ਸਖਤ ਵਿਚ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਯਕ ਬਾਰ ਕੁਨ ਨੇਕ ਬਖਤ।੧੩੪॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਇਕ ਵਾਰ ਕਰ ਨੇਕ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੀ (ਅ:) ਜਾਣੀ ਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ

ਬਿਜ਼ਦ ਪੁਸਤ ਪਾ ਓ ਕਸਾ ਦਸਤ ਬ ਚਸਮ।
ਮਾਰਿਆ ਪਿਛੋਂ ਪੈਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਪਕੜਕੇ ਖੋਲੇ ਨੇਤ੍ਰ

ਜਹਾ ਰਫਤ ਸ਼ਾਹਾਂ ਪੇਸ਼ੀਨ ਰਸਮ।੧੩੫॥
ਜਾਮ ਪਿਛਲੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਕੀ ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ (ਅ:) ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ।

ਬਿਅਫਤਾਦ ਬਰਰਬ ਬਿਜਾਵੁਰਦ ਵਜਾਂ।
ਪਿਆਊਪਰ ਰਬਦੇ ਅਤੇ ਲਿਆਈ ਰਾਜਨੂੰ ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ।
ਬਿਜ਼ਦੰਨ ਨੌਬਤਸ ਸਾਹ ਸਾਹੇ ਜਮਾਂ॥੧੩੬॥
ਬਜਾਏ ਨੌਬਤਾਂ ਨਗਾਰੇ ਬਾਦਸਾਹੋਂ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ॥
ਬਹੋਸ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦੁ ਚਸਮ ਬਕੁਸਾਦਾ।
ਰਾਜਾ ਸੁਤ੍ਰੁਪਣੇ ਪਣੇਨੂੰ ਹੋਸਆ ਈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੇ।
ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਰਾਜਾਇ ਮਾਰਾ ਨਿਹਾਦਾ॥੧੩੭॥
ਰਾਜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਥੇ ਲਿਆ ਰਖਿਆ ਹੈ।
ਬਗੋਯਦ ਤੁਰਾ ਜਫਰ ਜੰਗ ਯਾਫਤਮਾ।
ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੁਧ ਮੇਂ ਜਿਤਿਆ ਹੈ।
ਬਕਾਰੇ ਸੁਮਾਂ ਕਤਖੁਦਾ ਯਾਫਤਮਾ॥੧੩੮॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖਾਵੰਦ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।
ਪਸੇਮਾਨ ਸ਼ੁਦ ਸੁਖਨ ਗੁਫਤਨ ਫਜੂਲਾ।
ਛਤ੍ਰੀਅਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਵੀਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਬਾਤ ਕਰਨੇ ਨਾਲ ਹੁਕਰੂਪ ਕਬੀਏ
ਹਰਾਂ ਕਸ ਤੁ ਗੋਈ ਕਿ ਬਰ ਮਨ ਕਬੂਲਾ॥੧੩੯॥
ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਕਹੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਹੈ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਜਾਮ ਫੈਰੋਜ ਫਾਮਾ।
ਦੇਹ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੀ ਰੰਗਵਾਲਾ (ਅਃ) ਸੁਖਨਿਧਾਨ
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਰੋਜੇ ਤਮਾਮਾ॥੧੪੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਮੇਸ਼ਾ।
ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਦਿਹ ਤਾ ਸ਼ਵਮ ਤਾਜ਼ਹ ਦਿਲਾ।
ਤੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਹ ਤਾ ਹੋਵਾਂ ਮੈਂ ਕਰਾਰ ਦਿਲਵਾਲਾ
ਕਿ ਗੌਹਰ ਬਿਆਰੇਮ ਆਲੂ ਦਾਹ ਗਿਲਾ॥੧੪੧॥
ਜੋ ਮੋਤੀ ਲਿਆਵਾਂ ਮੈਂ ਚਿਕੜ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦਾ। (ਅਃ) ਹੇ ਔਰੰਗਜੇਬ
ਤਾਤਪਰਜ ਇਸ ਹਿਕਾਯਤ ਦਾ ਏਹ ਹੈ ਏਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੀ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਧਰਮਵਾਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਰਾ ਤੈਸੇ
ਕੀਆ ਅਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਧਕ ਵਾਕ ਕਹਾ ਥਾ ਜੋ ਤਿਸਨੇ ਕੈਸਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਭੀ ਪਾਵੇਗਾ।

ਹਿਕਾਯਤ ਪੰਜਵੀ ਚਲੀ।

੧ੳ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤਹ।

ਤੁਈ ਰਹਨੁਮਾਇ ਤੁਈ ਦਿਲਕੁਸ਼ਾਇ।
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰਹੀਂ ਰਸਤਾ ਦੇਖ ਲਾਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰਹੀ ਦਿਲਦੇ ਖੋਲਣੇਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਤੁਈ ਦਸਤਗੀਰ ਅੰਦਰ ਹਰਦੋ ਸਰਾਇ॥੧॥
ਤੂੰਹੀ ਹਥਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਚ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਘਰਾਂਦੇ।
ਤੁ ਰਜ਼ਾਕ ਰੋਜੀ ਦਿਹੋ ਦਸਤਗੀਰ।
ਤੂੰਹੀ ਰਿਜਕ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਤੂੰਹੀ ਰੋਜੀ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਹਥਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਕਰੀਮੇ ਖਤਾਬਖਸ਼ ਦਾਨਸ ਪਜ਼ੀਰ॥੨॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਔਗੁਣਾਂ ਦੇ ਬਖਸਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਬੁਧਦੇ ਬੂਝਣੇਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਕਾਜ਼ੀਅਸਾ।
ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਕਾਜੀ ਦੀ।
ਕਿ ਬਰਤਰ ਨਦੀਦਮ ਕਸੇ ਦੀਗਰਸਾ॥੩॥
ਜੋ ਉਸ ਜੇਹੇ ਵਡਾ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹਮਨੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ
ਯਕੇ ਖਾਨਹ ਓ ਬਾਨੂਏ ਨੌ ਜਵਾਂ।
ਇਕ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਤਾ ਥੀ
ਕਿ ਕੁਰਬਾਂ ਸਦਹ ਹਰਕਸੇ ਨਾਜ਼ੁਦਾ॥੪॥
ਜੋ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਵੇ ਉਸ ਊਪਰੇ ਹਰ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ।
ਕਿ ਜੋਸਨ ਸਰੋਸ ਫਰੋ ਮੇਜ਼ਦਹਾ।
ਜੋਸਨੀ ਗੁਣਨੇ ਸਿਰ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। (ਅ।)
ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰਾ ਦਾਗ ਬਰ ਦਿਲ ਸੁਦਹ॥੫॥
ਗੁਲ ਲਾਲੇ ਦੇ ਫੁਲ ਦੇ ਤਾਈ ਕਾਲਾ ਦਾਗ ਊਪਰ ਦਿਲ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਕਸੇ ਸੂਰਤੇ ਮਾਹ ਰਾ ਬੀਮ ਸੁਦਹਾ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸੂਰਤ ਜੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਤਾਈ ਭੈ ਹੋਇਆ।

ਰਸੂਲ ਸੇ ਖੰਡਾ ਅਜ ਮੀਯਾਂ ਨੀਲ ਸੁਦਾ। ੬।।
ਗੁਜਰੇ ਸੇ ਜੁਲਫਾਂ ਅਤੇ ਦਰੀਆਵਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰੋ ਦੀਆਂ।

ਬਕਾਰ ਅਜ ਸੂਏ ਖ਼ੁਸ਼ਨ ਸ਼ੇਰ ਨਰਵਦਾ।
ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਦੇ ਘਰੋਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾਵੀ।

ਬਦੇਸੇ ਜੁਲਫ਼ ਸੋਰ ਸੁੰਬਲ ਸਦਵਾ। ੭।।
ਉਸਦੇ ਮੇਦੇ ਪਰ ਜੁਲਫਾਂ ਸੁਕਦੀਆਂ ਦੇਖ ਸੁੰਬਲ ਵਖਾਣਦੇ।

ਰਰ ਆਬ ਬਦਰੀਆ ਬਸੇਯਦ ਰੁਖਸਾ।
ਜੋਕ ਪਣੀ ਦਰੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਧੋਵੇ ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਹਮਹ ਖ਼ਾਰ ਮਾਹੀ ਸ਼ਵਦ ਜ਼ਾਲ ਹੱਸਮਾ। ੮।।
ਤਮਾਮ ਕੰਡੇ ਮਛੀਆਂ ਦੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵਣ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰਕੇ।

ਬਜੁਮਲਹ ਫ਼ਿਤਾਦਹ ਹਮਾਂ ਸਾਯਹ ਆਬ। (ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਦੇ ਦਾ ਨਮਤੇ।)
ਵਿਚ ਮਟੀ ਦੇ ਉਸਦਾ ਪਇਆ ਹੈ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਸ ਪਾਣੀ ਦਾ

ਜ਼ਿ ਮਸਤੀ ਸ਼ੁਦਹ ਨਾਮ ਨਰਗਸ ਸਰਾਬ। ੯।।
ਕਸਬਕ ਮਸਤੀ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਨਰਗਸ ਸਰਾਬਾ।

ਬਦੀਦਸ ਯਕੇ ਰਾਜਹ ਨੌਜਵਾਂ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸੁੰਦਰ ਜੁਆਨ ਹੁਨਰ ਵਾਲਾ ਦੇਖਿਆ ਨਾਮ ਸਬਲ ਸਿੰਘ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਂ। ੧੦।।
ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਜਹਾਨ ਵਿਚ।

ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਐ ਰਾਜਹੇ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੇ ਰਾਜੇ ਭਲੇ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੇ।

ਤੁਮਾਰਾ ਬਿਦੀਦਹ ਜਾਇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਤਖ਼ਤ। ੧੧।।
ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਾਗਾ ਨੇੜੇ ਤਖਤ ਦੇ। (ਅ।) ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਬਣਾਊਂ।

ਨਖ਼ੁਸਤੀਂ ਜਰੇ ਕਾਜ਼ੀਆ ਦਰ ਤੁਰਾਸਤ।
ਪਹਿਲੋਂ ਸਿਰ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਲਿਆਉ ਤੂੰ ਮੈਂ ਵਰਕੇ।

ਦੁਜਾਂ ਪਸ ਕਿ ਈਂ ਖ਼ਾਨਹ ਮਾ ਅਜ਼ ਤੁਰਾਸਤ। ੧੨।।
ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਏਹ ਘਰ ਮੇਰਾ ਘਰ ਤੇਰਾ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨ ਰਾ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦਾ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣੀ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਅੰਦਰ ਦਿਲ ਦੇ ਰਖਿਆ।
ਨ ਰਾਜੇ ਦਿਗਰ ਪੇਸ ਅਉਰਤ ਕੁਸਾਦਾ॥੧੩॥
ਨਹੀ ਤੋੜ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਅਗੇ ਖੋਲਿਆ।
ਬਵਕਤੇ ਸਹਰਰਾ ਚੁ ਖੁਸ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦਾ।
ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਜੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ
ਬਿ ਜਦ ਤੇਗ ਖੁਦ ਦਸਤ ਸਰ ਓ ਬੁਰੀਦਾ॥੧੪॥
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕਟਿਆ।
ਬੁਰੀਦਹ ਸਰ ਓਰਾ ਰਵਾਂ ਜਾਇ ਗਸਤ੍ਰਾ।
ਕਟਕੇ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਤਾਈ ਤੁਰ ਪਈ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਨੂੰ।
ਦਰਾਂ ਜਾ ਸਬਲ ਸਿੰਘ ਕਿ ਓ ਨਸਸਤਹ ਅਸਤ॥੧੫॥
ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਰਾਜਾ ਸਬਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਤੁਗੁਫਤੀ ਮਰਾ ਹਮ ਚਿਨੀ ਕਰਦਹ ਆਮ।
ਰਾਜੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਜੈਸਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਐਸਾ ਹੀ ਮੈਨੇ ਕੀਤਾ।
ਬਪੇਸੇ ਤਈ ਸਰ ਮਨ ਆਵੁਰਦਹ ਆਮ॥੧੬॥
ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਇਹੁ ਸਿਰ ਲਿਆਈ ਹਾਂ ਮੈ
ਅਗਰ ਸਰ ਤੁ ਖਾਹੀ ਸਰਤੁ ਮੇ ਦਿਹਮ।
ਜੇਕਰ ਤੂ ਸਿਰ ਮੇਰਾ ਮੰਗੇ ਤਾ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਦਿਦੀ ਹਾਂ।
ਬਜਾਨੋ ਦਿਲੇ ਬਰ ਤੁ ਆਸਕ ਸੁਦਮ॥੧੭॥
ਸਾਥ ਜਾਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਮੈ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਆਸਕ ਹੋਈ ਹਾਂ।
ਕਿ ਇਸ ਸਖੁਨਆਂ ਅਹਦ ਤੋ ਬਸਤਹ ਈ।
ਜੋ ਅੰਜਦੀ ਰਾਤ ਕਰ ਤੂੰ ਜੋੜ ਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ।
ਬਗਮਜਾਹ ਚਸਮ ਜਾਂ ਮਨ ਕੁਸਤਹ ਈ॥੧੮॥
ਨਾਲ ਕਟਾਖ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕੁਠੀ ਹੈ ਤੈਨੇ
ਚੁ ਦੀਦਸ ਸਰੇ ਰਾਜਾ ਏ ਨੌਜਵਾਂ।
ਜਦੋ ਦੇਖਿਆ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਰਾਜੇ ਜੁਵਾਨ ਸਤ ਵਾਲੇ ਨੇ।

ਬ ਤਰਸੀਦ ਵ ਗੁਫਤਾਂ ਕਿ ਏ ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਂ॥੧੯॥
ਕੰਬਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੈੜੇ ਨਿਸਾਨ ਵਾਲੀਏ॥
ਚੁਨਾਂ ਬਦ ਤੂ ਕਰਦੀ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਖ਼ੇਸ਼॥
ਐਸਾ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤੈ ਖਸਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ॥
ਕਿ ਮਾਰਾ ਚਿ ਯਾਰੀ ਅਜ਼ੀਂ ਕਾਰ ਖ਼ੇਸ਼॥੨੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਿਆ ਲਿਆਵੇਗੀ ਤੂੰ ਇਸ ਜਹੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ
ਜ਼ਿ ਤੋ ਦੋਸਤੀ ਮਨ ਬਯਾਜ਼ ਆਮਦਮ॥
ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਮੈ ਖਿਨਾਹੀ ਅਫਾਹਾ॥
ਜ਼ਿਕਰਦਾਹ ਤੂ ਮਨ ਦਰ ਨਿਯਾਜ਼ ਆਮਦਮ॥੨੧॥
ਕਰਤੂਤਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਸੇ ਮੈਂ ਵਿਚ ਭੈੜੇ ਆਇਆ ਹਾਂ॥
ਚੁਨੀ ਬਦ ਤੂ ਕਰਦੀ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਰਾ॥
ਐਸਾ ਖੋਟ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ
ਮਰਾ ਕਰਦਾਹ ਬਾਸ਼ੀ ਹਮੀ ਰੋਜ਼ ਰਾਵਾ॥੨੨॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭੀ ਕਰੇਗੀ ਤੂੰ ਐਸਾ ਹੀ ਹਾਲ॥
ਬਯੰਦਾਖ਼ਤ ਸਰਰਾ ਦਰਾਂ ਜਾਂ ਜਿ ਦਸਤ॥
ਸਿਟਿਆ ਸਿਰ ਦੇ ਤਾਈਂ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਹਥ ਸੇ॥
ਬਰੇ ਸੀਨਹ ਓ ਸਰ ਬਿਜ਼ਦ ਹਰ ਦੂ ਦਸਤ॥੨੩॥
ਛਾਤੀ ਊਪਰ ਅਤੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਮਾਰੇ॥
ਮਰਾ ਪਸਤ ਦਾਦੀ ਤੁਰਾ ਹਕ ਦਿਹਦ॥
ਏਹੁ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਪਿਠ ਦਿੱਤੀ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇਵੇ॥
ਦਰਾਂ ਰੋਜ਼ ਮੌਲਾਇ ਕਾਜ਼ੀ ਸਜ਼ਦ॥੨੪॥
ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ॥
ਬਿਅੰਦਾਖ਼ਤ ਸਰ ਖ਼ਾਨਹ ਆਮਦ ਬਬਾਜ਼॥
ਸਿਟਿਆ ਸਿਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਈ ਫੇਰ॥
ਬ ਆਂ ਲਾਸ਼ ਕਾਜ਼ੀ ਬਖ਼ੁਸਪੀਦ ਦਰਾਜ਼॥੨੫॥
ਜਾਇ ਉਸੀ ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ ਲੋਥ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਤੀ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਕੇ॥

ਬਿਅੰਦਾਖ਼ਤ ਬਰ ਸਰ ਜ਼ਿ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤੁ ਖ਼ਾਕ।
ਲੋਕ ਉਡਕੇ ਜਿਨੀ ਉੱਪਰ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਮਿਟੀ ਆਪਣੇ ਹਥੀਂ।
ਬ ਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਖ਼ੇਜ਼ੇਦ ਪਾਕਾਂਨ ਪਾਕ। ੨੬॥
ਜਾਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਪਿਆਰਿਓ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰੋ ਉਠੋ।
ਕਿ ਬਦ ਕਾਰ ਕਰਦ ਈਂ ਕਸੇ ਸ਼ੋਰ ਬਖ਼ਤ।
ਕਿਆ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਏਹ ਕਿਸੀ ਬੁਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ।
ਕਿ ਕਾਜ਼ੀ ਬਜਾਂ ਕੁਸ਼ਤ ਪਰਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਖ਼ਤ। ੨੭॥
ਜੋ ਕਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰਿਆ ਇਕ ਫਟ ਭਾਰੀ ਨਾਲ।
ਬਹਰ ਜਾਂ ਕਿ ਪਾਯੇਦ ਖ਼ੂੰਨ ਸ ਨਿਸ਼ਾਂ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਪਾਉ ਤੁਸੀਂ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ।
ਹੁਮਾਂ ਜਾ ਗੀਰੇਦ ਹਮਾ ਮਰਦਮਾਂ। ੨੮॥
ਓਥੀ ਪਕੜ ਪਕੜ੍ਹਿਆ ਸਭ ਆਦਮੀਆਂ ਉਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਨਾਲ।
ਬ ਆਂ ਜਾ ਜਹਾਂ ਖ਼ਲਕ ਇਸਤਾਦਹ ਕਰਦ।
ਵਿਚ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਲੋਕ ਖ਼ਲਕਤ ਦੇ ਖੜੇ ਜਾ ਕੀਤੇ।
ਬਜਾਏ ਕਿ ਸਰ ਕਾਜ਼ੀ ਅਫ਼ਤਾਦਹ ਕਰਦ। ੨੯॥
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਸਿਰ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਸਿਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਥੀ।
ਕਿ ਦਾਨਿਸਤੁ ਹਮਾ ਔਰਤੋ ਮਰਦਮਾਂ।
ਜਾਣਦਿਆਂ ਸਭੁ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ॥
ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਬੁਕੁਸ਼ਤਹ ਅਸਤੁ ਰਾਜਹ ਹੁਮਾਂ। ੩੦॥
ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਰਾਜਾ ਨੇ।
ਗਰਿਫ਼ਤੰਦ ਓਰਾ ਬ ਬਸਤੰਦ ਸਖ਼ਤ।
ਪਕੜ੍ਹਿਆ ਉਸ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੰਨ ਲਿਆ ਸਾਥ ਕਰੜਾਈ ਦੇ।
ਬਜਾਏ ਕਿ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਿਨਸ਼ਸਤਹ ਤਖ਼ਤ। ੩੧॥
ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬੈਠਾ ਥਾ ਉਪਰ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਉਤੇ ਲੈ ਗਏ।
ਬਗੁਫ਼ਤੰਦ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਹਵਾਲਹ ਕੁਨਦ।
ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਤਾਈਂ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੋ।

ਬ ਦਿਲ ਹਰ ਚਿ ਦਾਰਦ ਜ਼ੁਨਾਇ ਸਦਿਹ ਦਾ॥ ੩੨॥
ਵਿਚ ਦਿਲ ਦੇ ਜੋ ਕੁਛ ਰਖੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ਼ੇਰਾਜ਼ਾ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਕਰੇ॥

ਬਫ਼ਰਮੂਦ ਜਲਾਦ ਰਾ ਸ਼ੇਰ ਬਖ਼ਤ॥
ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਤਾਈ ਬੁਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ॥

ਕਿ ਈ ਸਰ ਜੁਦਾ ਕੁਨ ਬ ਯਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਖ਼ਤ॥ ੩੩॥
ਜੋ ਇਸ ਰਾਜਾਦਾ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕਰ ਸਾਥ ਇਕ ਫਟ ਕਰੜੇ ਦੇ॥

ਚੁ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਰਾ ਦੀਦ ਆਂ ਨਉ ਜਵਾਂ॥
ਜਦੋ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਤਾਈ ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਰਾਜੇ ਜੁਵਾਂ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਨੇ॥

ਬ ਲਰਜ਼ਹ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸਰਵੇ ਗਿਰਾਂ॥ ੩੪॥
ਵਿਚ ਕੰਬਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਕੰਬਦਾ ਹੈ॥ (ਅ:) ਸਰੂ ਵਾਙੂ ਡਰਿਆ॥

ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਮਨ ਕਾਰ ਬਦ ਕਰਦਹ ਆਮ॥
ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮੈਨੇ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ॥

ਬ ਕਾਰੇ ਸ਼ੁਮਾ ਤੌਰ ਖ਼ੁਦ ਕਰਦਹ ਆਮ॥ ੩੫॥
ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਉ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ॥

ਨਮੂਦਹ ਇਸ਼ਾਰਤ ਬ ਚਸ਼ਮੇ ਬਆਂ॥
ਕੀਤੀ ਸਾਥ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਇਸਾਰਾ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ॥

ਕਿ ਏ ਬਾਨੂਏ ਸਰਵਰੇ ਬਾਨੁਆਂ॥ ੩੬॥
ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਰਦਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਏ

ਜਿ ਹੁਕਮੇ ਸ਼ੁਮਾਂ ਮਨ ਖ਼ਤਾ ਕਰਦਹ ਆਮ॥
ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਮੈਨੇ ਤਕਸੀਰ ਕੀਤੀ ਹੈ॥

ਕਿ ਕਾਰ ਈਂ ਬ ਬੇ ਮਸਲਹਤ ਕਰਦਹ ਆਮ॥ ੩੭॥
ਜੋ ਏਹ ਕੰਮ ਬਿਨਾ ਸਲਾਹ ਦੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ

ਖ਼ਲਾਸਮ ਬਿਦਿਹ ਅਹਦ ਕਰਦਮ ਕਬੂਲ॥
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਖਲਾਸੀ ਦੇਹ ਜੋ ਕੌਲ ਮੈ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

ਕਿ ਅਹਦੇ ਖ਼ੁਦਾ ਅਸਤ ਕਸਮੇ ਰਸੂਲ॥ ੩੮॥
ਜੋ ਸੁਗੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਗੰਧ ਪੈਗੰਬਰ ਦੀ ਹੈ॥

ਗੁਨਹ ਬਖ਼ਸ਼ ਤੋ ਮਨ ਖ਼ਤਾ ਕਰਦ ਬੂਦਾ ਅਮ।
ਤੂੰ ਭੁੱਲ ਬਖ਼ਸ਼ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਨੇ ਤਕਸੀਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।।
ਕਿ ਊ ਜਿਗਰ ਜਾਨਮ ਗ਼ੁਲਾਮੇ ਤੁਆਮ॥੩੯॥
ਜੋ ਏ ਜਿਗਰ ਅਤੇ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਟਹਲੀਆ ਹਾਂ

ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਗਰੀਂ ਰਾਜਹ ਪ੍ਰਾਨਸ਼ ਕੁਸ਼ਮ।
ਇਸ ਰਾਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇਕਰ ਇਸ ਜੈਸੇ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਸੇ ਮਾਰਾਂ ਮੈਂ।
ਨ ਕਾਜ਼ੀ ਮਰਾ ਜ਼ਿੰਦਹ ਦਸਤ ਆਮਦਮ॥੪੦॥
ਨਹੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਜੀਵਦਾ ਹਥ ਆਵੇਗਾ ਮੈਨੂੰ।

ਕਿ ਓ ਕੁਸ਼ਤਹ ਸ਼ੁਦ ਹਰ ਦੁਈਰਾ ਕੁਸ਼ਮ।
ਜੋ ਓਹ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਾਂ ਮੈਂ।
ਕਿ ਖ਼ੂਨੇ ਅਜ਼ੀ ਬਰ ਸਰੇ ਖ਼ੁਦ ਕੁਨਮ॥੪੧॥
ਜੋ ਖ਼ੂਨ ਇਸ ਦਾ ਊਪਰ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਕਰਾਂ ਮੈਂ।

ਚਿ ਖ਼ੁਸ਼ਤਰ ਕਿ ਈਰਾ ਖ਼ਲਾਸੀ ਦਿਹਮ।
ਕਿਆ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਖ਼ਲਾਸੀ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ।
ਵ ਮਨ ਹਜ਼ਰਤੇ ਕਾਬਹ ਅੱਲਹ ਰਵਮ॥੪੨॥
ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਗਾਹ ਕਾਬੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਨੂੰ ਚਲੀ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ।

ਬਗੁਫ਼ਤ ਈਂ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਵ ਕਰਦਸ਼ ਖ਼ਲਾਸ।
ਕਹਾ ਏਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਛਡ ਦਿੱਤਾ।
ਸੂਏ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੁਦ ਆਮਦ ਜ਼ਮੇ ਕਰਦ ਖ਼ਾਸ॥੪੩॥
ਫਿਰ ਘਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਆਈ ਅਕਠੀ ਕੀਤੀ ਰੋਕੜ ਆਈ।

ਬਬਸਤੰਦ ਬਾਰੇ ਤਯਾਰੀ ਕੁਨਦ।
ਬੰਨ੍ਹੇ ਬਾਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਕਿ ਊ ਜ਼ੂਦ ਮਰਾ ਕਾਮ ਗਾਰੀ ਦਿਹਦ॥੪੪॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਦਿਵਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ।

ਦਰੇਗ਼ਾ ਅਜ਼ ਕਬਾਇਲ ਜੁਦਾ ਮੇ ਸ਼ਵਮ।
ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਬੀਲੇ ਸੇ ਜੁਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਅਗਰ ਜ਼ਿੰਦਹ ਬਾਸ਼ਮ ਬਯਾਜ਼ ਆਮਦਮਾ ॥੪੫॥
ਜੇਕਰ ਜੀਂਵਦੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਵਾਂਗੀ ਮੈਂ ॥
ਮਤਾਏ ਨਕਦ ਜਿਨਸ ਦਰ ਬਾਰ ਬਸਤ ॥
ਪਦਾਰਥ ਰੋਕੜ ਦੇ ਅਤੇ ਜਿਨਸਾਂ ਦੇ ਤਾਈਂ ਬਾਰ ਬੰਨੇ ॥
ਰਵਾਨਹ ਸੂਏ ਕਾਬਹ ਅਲਾਹ ਸ਼ੁਦਹ ਅਸਤ ॥੪੬॥
ਰਵਾਨਾ ਤਰਫ ਕਾਬੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੋਈ ਹਾਂ ॥
ਚੁ ਸ਼ੁਦੰ ਬਰਾਮਦ ਦੁਸੇ ਮੰਜ਼ਲ ਸ਼ਾ ॥
ਜਦੋ ਚੌਂਹ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਚਾਰ ਮੰਜਲਾਂ ਉਸ ਥਾਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਖ਼ਾਨਹ ਜਾਂ ਦੋਸਤਸ਼ ॥੪੭॥
ਵਿਚ ਯਾਦ ਦੇ ਆਇਆ ਘਰ ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ॥
ਬ ਸ਼ਬ ਬਾਜ਼ ਆਮਦ ਦਰ ਨੀਮ ਸ਼ਬ ਖ਼ਾਨਹ ਆਂ ॥
ਫੇਰ ਆਈ ਹੈ ਅਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਉਸੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ॥
ਚਿ ਨਿਆਮਤ ਅਜ਼ੀਮੋ ਚਿ ਦੌਲਤ ਰਿਜ਼ਾ ॥੪੮॥
ਕਿਆ ਪਦਾਰਥ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਆ ਦੌਲਤ ਤਾਂ ਦੀ ਸਾਥ ਲਿਆਈ ॥
ਬਿਦਾਨਸਤ ਆਲਮ ਕਜ਼ਾਂ ਜਾਇ ਗਸ਼ਤ ॥
ਜਾਣਿਆ ਜੱਗ ਨੇ ਜੋ ਕਿਸ ਥਾਂ ਗਈ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
ਚਿ ਦਾਨਦ ਕਿ ਕਸ ਹਾਲ ਬਰ ਸਰ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ॥੪੯॥
ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਹਾਲ ਉਪਰ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ॥
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਪਿਆਲਹ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਹ ਫ਼ਾਮ ॥
ਦੇਹ ਵੇ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੇ ਰੰਗਦਾ ॥
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਆਮ ॥੫੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਦੇ
ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਖ਼ੁਸ਼ਤਰ ਦਿਮਾਗ਼ੋ ਕੁਨਮ ॥
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਦਿਹੋ ਜੋ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਬੁਧੀ ਦੇ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ॥
ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਤਬੇ ਸੂ ਚਰਾਗ਼ੋ ਕੁਨਮ ॥੫੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਮਸਨਿੰਦ ਮਸਾਲ ਦੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ॥ (ਅਰਥਾਤ)

ਤੇ ਜੋ ਤੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੁਛ ਅਫਸੋਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੇਹਾ ਕਿ ਇਸ ਹਿਕਾਯਤ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਛੀਵੀ ਚਲੀ

੧ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦਹੇ ਦਿਲ ਕੁਸਾਇ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ਣੇਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਰਜਾ ਬਖਸ਼ ਰੋਜੀ ਦਿਹੋ ਰਹਨੁਮਾਇ॥੧॥
ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਰੋਜੀ ਦੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਸਤੇ ਦੇ ਦਿਖਲਾਵਣੇਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਨ ਫੌਜੋ ਨ ਫਰਸ਼ੋ ਨ ਫਰੋ ਨ ਫੂਰ॥
ਨਾ ਫੌਜ ਨਾ ਗਲੀਚੇ ਨਾ ਪਰਭੁਤਾ ਨਾ ਜੋਰ ਹੋਵੇ
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦਹ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ॥੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਉਸਦਾ॥
ਹਿਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦੇਮ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰ॥
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਸਾਂ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਵਜੀਰ ਕੀ॥
ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲਸਤ ਰੌਸ਼ਨ ਜਮੀਰ॥੩॥
ਜੋ ਸੋਹਣੇ ਸਰੂਪ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਦਿਲ ਦੀ ਹੈ॥
ਵਜਾਂ ਕੈਸਰੋ ਸ਼ਾਹ ਰੂਮੀ ਕੁਲਾਹ॥
ਉਸਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਮ ਕੈਸਰ ਰੂਮ ਦੀ ਟੋਪੀ ਰਖਦਾ ਸੀ॥
ਦਰਖਸ਼ਿੰਦਹ ਸ਼ਮਸੋ ਦਰਖਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹ॥੪॥
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲਾ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗੂੰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੈਸਾ
ਯਕੇ ਰੋਜ ਰੌਸ਼ਨ ਬਰਾਮਦ ਸ਼ਿਕਾਰ॥
ਇਕ ਦਿਨ ਰੌਸ਼ਨ ਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰੇ ਆਇਆ॥
ਹਮਹ ਖੁਸ਼ਤਰ ਅਜ ਬਾਜ ਬਹਰੀ ਹਜਾਰ॥੫॥
ਤਮਾਮ ਚਿੜੇ ਅੱਤੇ ਬਾਜ ਅਤੇ ਬਹਰੀਆਂ ਹਜਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਈਆਂ॥

ਬ ਪ੍ਰਹਨ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਬਨਖ਼ਜੀਰ ਗਾਹ॥
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਆਇਆ ਵਾਸਤੇ ਸਕਾਰ ਖੇਲਣੇ ਦੇ॥

ਖ਼ਿਜਦ ਗੋਰ ਆਹੂ ਬਸੇ ਸ਼ੇਰ ਸਾਹ॥੬॥
ਮਾਰੇ ਗੋਰ ਖਰ ਅਤੇ ਹਰਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤੀ ਸ਼ੇਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ॥

ਦਿਗਰ ਸਾਹ ਅਜ਼ ਹਦ [illegible] ਆਮਦ ਦਲੇਰ॥
ਦੂਸਰਾ ਬਾਦਸਾਹ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦਾ ਆਇਆ ਦਲੇਰ ਤੇਗ਼ਾਂ॥

ਚ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹੋ ਚੁ ਗ਼ੱਰਿੰਦਹ ਸ਼ੇਰ॥੭॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਗਜਣੇ ਵਾਲੇ ਸੀਂਹ ਦੀ॥

ਦੁ ਸ਼ਾਹੇ ਦਰਾਮਦ ਬ ਯਕ ਜਾਇ ਸਖ਼ਤ॥
ਦੋਨੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਏ ਵਿਚ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਸਖ਼ਤ ਦੇ॥

ਕਿਰਾ ਰੋਜ਼ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ॥੮॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈਂ ਤਲਵਾਰ ਮਦਦ ਦੇਵੇ ਭਲਿਆਈ ਨਸੀਬ ਦੀ॥

ਕਿਰਾ ਰੋਜ਼ ਇਕ਼ਬਾਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈਂ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਸਹਾਇ ਦੇਵੇ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਦਾਂ ਕਿਰਾ ਕਾਮ ਗਾਰੀ ਦਿਹਦ॥੯॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਸਕੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਪੂਰਾ ਕਰੇ॥

ਬ ਜੰਗ ਬਸ ਦਰਾਮਦ ਦੁ ਸਾਹੇ ਦਲੇਰ॥
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੂਰਮੇ॥

ਕਿ ਬਰ ਆਹੂਏ ਯਕ ਬਰਾਮਦ ਦੁ ਸ਼ੇਰ॥੧੦॥
ਜੈਸੇ ਊਪਰ ਇਕ ਹਰਨ ਦੇ ਆਇਕ ਦੋ ਸਿੰਘ॥

ਬ ਸ਼ੋਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੁ ਅਫ਼ਵਜੇ ਸਿਆਹ॥
ਵਿਚ ਗਰਜਨੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਟਾ ਸਿਆਹ ਕੀਤਕਾਂ॥

ਸਿਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਵਾਖ਼ਤ ਨੇਜ਼ਹ ਫੁਕਾਹ॥੧੧॥
[illegible] ਸਿਰਖਿਆਂ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਆਦੀਆ ਜੈਸੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਬੁਲਬੁਲੇ ਸਿਰੀਂ ਦੇਸੇ॥

ਚੁ ਨੰ ਤੀਰ ਬਾਰਾਨ ਪਰਾਂ ਸ਼ੁਦਹ॥
ਜੈਸੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਪਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਸੀ॥

੩੦ ਜਿਮੀ ਆਸਮਾਂ ਪੁਰ ਜਿ ਕਲ ਭਾਸ ਸੁਦਹ ॥੧੨॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਫੁਲਾਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤਕਾ ਤਾਕ ਬਰਖਾਸਤ ਨੇਜੇ ਸਿਨਾਂ।
ਸਬਦ ਉਠਦੇ ਹੈ ਨੇਜਿਆਂ ਦੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇ।

ਯਕੇ ਰੁਸਤਖੇਜ ਅਜ ਬਰਾਮਦ ਜਹਾਂ ॥੧੩॥
ਇਕ ਪ੍ਰਲੈਕਾਲ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ।

ਚੁ ਸੂਰੇ ਸਰਾਫੀਲ ਦਮ ਮੇਜਦਹ।
ਜੈਸੇ ਸੂਰ ਸਰਾਫੀਲ ਨੇ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। (ਅਰਥ) ਸੂਰ ਸਿੰਙ ਨਾਦ ਆਹੇ ਜਿਸ ਨੂੰ
ਅਸਰਾਫੀਲ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ

ਕਿ ਰੋਜੇ ਕਿਆਮਤ ਬਹਮ ਮੇਜਦਹ ॥੧੪॥ [illegible] ਗੀ
ਜੋ ਦਿਨ ਪ੍ਰਲੈਕਾਲ ਦਾ ਅਜ ਕਠਾ ਹੋਰਿਆ ਹੈ।

ਗੁਰੇਜਸ ਦਰਾਮਦ ਬ ਅਰਬੀ ਸਿਪਾਹ।
ਭਾਜ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਅਰਬ ਦੀ ਫੌਜ

ਬ ਗਾਲਿਬ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਫਾਰਸ ਸਾਹ ॥੧੫॥
ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਇਆ ਓਹੀ ਉਤੁ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ।

ਕਿ ਤਨਹਾ ਬਿਮਾਂਦਹ ਅਸਤ ਸਾਹੇ ਅਰਬ।
ਇਕੱਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਅਰਬ ਦਾ

ਬਵਕਤੇ ਚੁ ਪੇਸੀਨ ਸਮਸ ਹੂੰ ਗਰਬ ॥੧੬॥
ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਸੂਰਜ ਜੈਸੇ ਛਿਪਦਾ ਹੈ।

ਚੁ ਤਾਬਸ ਨਮਾਨਦ ਸਵਦ ਦਸਤਗੀਰ।
ਸਾਰੇ ਤੇਜ ਉਸ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੈਦੀ

ਚੁ ਦੁਜਦੇ ਸਵਦ ਵਕਤ ਸਬ ਰਾ ਅਸੀਰ ॥੧੭॥
ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਦੇ ਕੈਦ

ਬ ਬਸਤੰਦ ਬੁਰਦੰਦ ਸਹ ਨਿਜਦ ਸਾਹ।
ਬੰਨਿਆ ਅਤੇ ਲੈ ਗਏ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ।

ਚੁ ਮਾਹ ਅਫਕਨੋ ਹਮਚੁ ਬੁਰਦੰਦ ਮਾਹ ॥੧੮॥
ਜੈਸੇ ਰਾਹੂ ਮਾਹ ਨੂੰ ਸਿਟਣ ਵਾਲਾ ਰਾਹੂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਪਾਸ

ਬਖਾਨਹ ਖਬਰ ਆਮਦਹ ਸਾਹ ਬਸਤ॥
ਵਿਚ ਘਰਦੇ ਖਬਰ ਆਈ ਜੋ ਬੰਨਿਆ ਗਿਆਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ॥

ਤਮਾਮ ਕਾਰ ਦੁਜਦੀ ਵ ਮਰਦੀ ਗੁਜਸਤ॥੧੯॥
ਤਮਾਮ ਹੋਈ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਸੂਰਮਤਾਈ ਹੋਚੁਕੇ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ॥

ਨ ਜਸਤੰਦ ਬਾਮਜਲਸ ਕਿ ਦਾਨਾਇ ਦਿਲਾ॥
ਬੈਠੇ ਫਿਰ ਸਭਾਦੇ ਸਿਆਣੇ ਚਿਤਾਵਾਲੇ॥

ਸੁਖਨ ਰਾਂਦ ਕਿ ਨਹਾਂ ਵਜਾ ਸਾਹ ਖਿਜਲਾ॥੨੦॥
ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਰੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ

ਚੁ ਬਸੁਨੀਦ ਈਂ ਖਬਰ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰ॥
ਜਦੋ ਸੁਣੀ ਏਹ ਖਬਰ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀਨੇ॥

ਬਬਸਤੰਦ ਸਮਸੇਰ ਜੁਸਤੰਦ ਤੀਰ॥੨੧॥
ਬੰਨੀ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਅਰ ਢੂੰਡੇ ਤੀਰ

ਬਪੋਸੀਦ ਜਰ ਬਫਤ ਰੂਮੀ ਕਬਾਇ॥
ਪੇਹਨੀ ਸੁਨੇਰੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਰੂਮੀ ਪੁਸਾਕ॥

[illegible] ਬਰ ਨਸਮ ਸਤੇ ਬਿਆਮਦ ਬਜਾਇ॥੨੨॥
ਉਪਰ ਘੋੜੇਦੀ ਜੀਨਦੇ ਬੈਠੀ ਤੇ ਆਈ ਵਿਚ ਜਾਗਾਦੇ॥

ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਸੂਏ ਸਾਹ ਮਗਰਬ ਚੁ ਬਾਦ॥
ਤੁਰਪਈ ਤਰਫ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਪਵਣਦੀ ਛੇਤੀ॥

ਕਮਾਨੇ ਕਿਆਨੀ ਬਤਰਕਸ ਨਿਹਾਦ॥੨੩॥
[illegible] ਫਾਖ ਕੈਆਂਵਾਲੇਦੇ ਚਿਲੇ ਤੀਰ ਰਖਿਆ॥

ਬਪੇਸੇ ਸਹੇ ਮਗਰਬ ਆਮਦ ਦਲੇਰ॥
ਅਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਗਰਬਦੇ ਆਈ ਸੂਰਮਤ ਨਾਲ

ਚੁ ਗੱਰਰੀਦਹ ਅਬਰੋ ਚੁ ਦਰਰਿੰਦਹ ਸੇਰ॥੨੪॥
ਜੈਸੇ ਗਜਣੇਵਾਲਾ ਬਦਲ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਬੜਣੇਵਾਲਾ ਸਿੰਘ

ਦੁਆ ਕਰਦ ਕਿ ਐ ਸਾਹ ਆਜਾਦ ਬਖਤ॥
ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਐ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਿਰਾਲੇ ਭਾਗਾਂਵਾਲੇ॥

੭੮ ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਦੇਹੀਮ ਸੁ ਸ਼ਾਹਿਆਨ ਤਖ਼ਤ॥੨੫॥
ਲਾਇਕ ਮੁਕਟ ਦੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੀ ਹੈ॥

ਮਰਾ ਕਾਹਿਲਾਂ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਬਹਰ ਕਾਹ॥
ਮੇਰੇ ਕਨੀ ਆਇਹਾ ਵਾਸਤੇ ਘਾਹ ਦੇ॥

ਦੁਸੇ ਸਦ ਸਵਾਰੇ ਯਕ ਅਜ਼ ਸ਼ਕਲ ਸ਼ਾਹ॥੨੬॥
ਦੋ ਤਿਨ ਸੈ ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਬਿਹਤਰ ਹੁਮਾਂ ਨਸਤ ਆਰਾ ਬਿਦਿਹ॥
ਜੋ ਭਲਾਈ ਹੋਏ ਹੈ ਉਨਾਕੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਮੈਨੇ ਤਾਈ ਦੇਵੇਂ॥

ਵਗਰਨਹ ਖ਼ੁਦਸ਼ ਮੌਤ ਬਰ ਸਰ ਬਿਨਹ॥੨੭॥
ਜੇਕਰ ਨਹੀ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਸਿਰ ਊਪਰ ਰਖਲੈ॥

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖ਼ਨ ਸ਼ਾਹ ਮੌਲਾਦ ਤਨ॥
ਸੁਣੀ ਜਦ ਏਹ ਬਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਾਹ: ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਸੇ॥

ਬ ਲਰਜ਼ੀਦ ਬਰ ਖ਼ੁਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਸਮਨ॥੨੮॥
ਕੰਬਿਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਜੈਸੇ ਕਣੀ ਦਾ ਪਤ ਹਿਲਦਾ ਹੈ॥

ਸੁਨੀਦੀ ਕਿ ਮਨ ਸ਼ਾਹ ਰਾਵੀ ਸਖ਼ਨ॥
ਸੁਣੀ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ॥

ਹੁਮਾਨਾ ਤੁਰਾ ਬੇਖ ਬਰਕੰਦ ਬੁਨਾ॥੨੯॥
ਓਸਦੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਜੜ ਅਤੇ ਮੂਲ ਪਟੇਗਾ॥

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਈ ਕਾਹੀਯਾਂ॥
ਅਗਰ ਬਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜੋਕਾ) ਐਸਾ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਨਾ ਘਸਿਆਰਿਆਂ ਨੇ,

ਨ ਦਾਨਮ ਮਗਰ ਸ਼ਾਹ ਬਾਸ਼ਦ ਜ਼ਿਆਂ॥੩੦॥
ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸਾਹਿਬ ਅਲਬਤਾ ਏਨੂ ਕੀ [illegible] ਹੋਂ॥

ਨ ਦਾਨਮ ਕਸੇ ਸ਼ਾਹ ਹਜ਼ਰਤ ਸੁਦਾਂ॥
ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ [illegible] ਹੈ ਕੋਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ [illegible] ਹੂਏ॥

ਕਿ ਮਾਰਾ [illegible] ਦਰਾਂ॥੩੧॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ [illegible] ਲਿਆਂਦੇ [illegible] ਹਾਂ ਜੋ॥

ਜਿ ਪੋਸੀਨਹ ਏ ਸੁਹ ਫਜੀਰਾਂ ਸ਼ੁਖਾਂਦਾ।
ਅਗੇ ਵਜੀਰਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ

ਸੁਖਨ ਹਾਇ ਪੋਸੀਦ ਬਾਓ ਬਰਾਂਦਾ। ੩੨॥
ਬਾਤ ਛਿਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ।

ਤੁ ਦੀਦੀ ਚੁਨਾਂ ਕਾਹੀਆਂ ਜੰਗ ਕਰਦਾ।
ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਐਸਾ ਜੁਧ ਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕਿ ਅਜ ਮੁਲਕ ਪਜਦਾਂ ਬਰ ਫੂਰਦ ਗਾਰਦਾ। ੩੩॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁਲਕ ਵਿਚੋਂ ਧੂੜ ਉਡਾ ਦਿਤੀ ਹੈ।

ਮਬਾਦਾ ਕੁਨਦ ਤਾਖਤ ਬਰ ਮੁਲਕ ਸਖਤਾ।
ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੌੜਣਾ ਕਰੇ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਡਾਢੀਦਾ।

ਦਿਹਮ ਕਾਹੀਯਾਂ ਰਾ ਅਜਾਂ ਨੇਕ ਬਖਤਾ। ੩੪॥
ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਏ ਪਾਹੀਆਂ ਹੇ ਤਾਈ ਇਸਤ ਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ।

ਹੁਮਾਂ ਸਾਹ ਮਹ ਖੁਸੀਆਂ ਪੇਸ ਖਾਂਦਾ।
ਉਸੀ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਪਟੇ ਸਾਰਿਆ

ਹਵਾਲਹ ਨਮੂਦਸ ਕਿ ਓਰਾ ਨਿਸਾਂਦਾ। ੩੫॥
ਵਜੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਾਲਕੇ

ਤੂ ਆਜਾਦ ਗਸਤੀ ਅਜੀ ਸਹਲ ਚੀਜਾ।
ਤੂੰ ਛੁਟਗਿਆ ਇਸ ਚੀਜ ਸੇ ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ।

ਬਗੀਰ ਏ ਬਿਰਾਦਰ ਤੁ ਅਜ ਜਾਂ ਅਜੀਜਾ। ੩੬॥
ਪਕੜ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾ ਜਾਨ ਤੋਂ ਭੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ।

ਜਨੇ ਪੇਚ ਦਸਤਾਰ ਰਾ ਤਾ ਬਦਾਦਾ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪਗੜੀ ਕੇ ਤਾਈ ਖੁਲ ਕਰਕੇ ਦੀਨਿਆ

ਦਿਗਰ ਦਸਤ ਬਰ ਮੁਸਤ ਤੇਗਸ ਨਿਹਾਦਾ। ੩੭॥
ਦੂਸਰਾ ਹਥ ਉਪ੍ਰ ਕਬਜੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਰਖਿਆ

ਬਿਜਦ ਤਾਜੀਆਨਹਿ ਬਹਰਿ ਹਰ ਚਾਰਾ।
ਮਾਰੇ ਕੋਰੜੇ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਚਾਰ ਚਾਰ

ਬਮੁਰਵਤ ਕਿ ਬੇ ਬੇਖ਼ਬਰ ਬੇਮੁਰਵਤਾ ॥੩੮॥
ਅਤੇ ਇਹ ਹਾ ਕਿ ਏ ਬੇਖ਼ਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਮੁਰਵਤ ਹੈ।

ਕਿ ਆਮਦ ਵਜੇ ਜਾਂ ਵਜਾਂ ਬਾਹਨੇ ਸਤਾ।
ਕਿਉਂ ਆਏ ਏਥੇ ਤੂ ਥਰੀ ਜਗਾ ਧਾਹ ਨਹੀ ਥਾ।

ਕਿ ਈਜਦ ਸ਼ਨਾਸ ਅਸਤ ਯਜਦਾਂ ਪਰਸਤਾ ॥੩੯॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਹੈ।

ਵਲੇਕਿ ਮਰਾ ਬਰ ਗਫੂਰੇ ਗੁਨਾਹ ਸਤਾ।
ਸ੍ਰੋ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਕਿ ਮਾਰਾ ਪਨਾਹੇ ਖ਼ੁਦਾ ਅਸਤਾ ॥੪੦॥
ਅਤੇ ਬਖ਼ਸ਼ੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ

ਸ਼ਿਹਾਣੀ ਦਿਹਦ ਬਖ਼ਤ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਤਖ਼ਤਾ।
ਛਰਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਆਪ ਅੱਪਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇਣੂੰ।

ਵਿਦਾ ਗਾਸਤ ਜੋ ਮੰਜਲੇ ਜਾਇ ਸਖ਼ਤਾ ॥੪੧॥
ਤੂੰ ਪਛੀਉ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕਰਨੇ ਅਤੇ ਜਾਗਾ ਕਰਨੇ ਥੀ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਪਾਨ।
ਦੇਓ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ) ਸੁਖਨਿਧਾਨ

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸਰੂਰ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਨਾ ॥੪੨॥
ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਰੂਰ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਜਾਮ ਫ਼ੈਰੋਜ਼ ਰੰਗਾ।
ਦੇਓ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਦਰ ਵਕਤਿ ਸ਼ੁਕਰ ਆਮਦੇ ਰੋਜ਼ ਜੰਗਾ ॥੪੩
ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਕਰ ਦੇ ਸੁਹਣੇ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁੱਧ ਦੇ। (ਅਰਥਾਤ)
ਤੇ ਐਹੀ ਜੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਅਕਲ ਸ਼ਕਰ ਦੀ ਏ ਪਾਈਏ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਲਿਆਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਸੰਤਨ ਦੀਆਂ ਰਿਆਹੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੀ ਕੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ ਅਕਲ ਪਰ ਪਰ ਆਏ ਪਾਪ ਦਾਸ ਤੁਸਾਂ ਲਵ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਪਛੁਤਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਚਲੀ ੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਏ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬੇਅੰਤ ਹੈ॥
ਵਿਸਾਹਿਬ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਕਾਰ॥੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਤੇਜਾਂ ਦਾ।
ਤੁਸੀਂ ਅਸਤ ਬਖ਼ਸ਼ਾਇਸ਼ ਅਸਤ ਹੁਸਨਲ ਅਸਾਸ।
ਸਤ੍ਰਾਂ ਉਪ੍ਰ ਉਸਦਾ ਕਰਮ ਕਰਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਣ ਹੈ॥
ਲੂ ਹੁਸਨਲ ਅਸਾਸ ਅਸਤ ਰਹੀਮੋ ਕਿਤ ਕਯਾਸ॥੨
ਕਿਆਸੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ... ਪੂਰਣ ਹੈ॥
ਕਿ ਅਸਪ ... ਅਜ਼ ਜਹਾਂ ਰੰਗਤ ਬੂਲਦ।
ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰਕੇ ਅਸਵਾਰ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੇਤਿਆਂ ... ਜੋ ਹੈ ਸਿਮਰਣ
ਨਸੀਬ ਨਾਮ ਦੇ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਕੁਸਾਨ ਸਪ੍ਰਦੇਸ਼। ਨੂੰ॥ ਤਿਆ॥
ਅਪਨੀ ਆਪ ਦਾ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਸੌਂਪ ਦਿਤਾ॥
ਅਜ਼ੀਂ ਜੂਨ ਤ੍ਰਲੇ ... ਪਰੇ ਹੁਸਾਈਂ। ਪੰਥ ਧਾਵੋ ...
ਉਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ... ਦੀ ਇਕ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸੀ ਮਾਨਿੰਦ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਾਲੇ ਹੁਆ
ਲੂ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਦੌਲਤ ਫ਼ਿਜ਼ਾਇ॥੪
ਕਿਆ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਧਨ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲਾ॥
ਕੁ ਕੁਮਾਨ ਸਦ ਅਜ਼ ਦੀ ਆਂਹਾਂ ... ਤਖ਼ਤ॥
ਜਿਸ ਦੇ ਅਸਨਾ ... ਹੋਏ ਇਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਂ ...
ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਸਪ੍ਰਦੰਦਿਆਂ ਕੁਸਾਤ ... ਤ੍ਰੀਆਂ ਪਾਂ ਉਸ
ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ ਉਹੁ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ॥
ਨਸੂ ਮਤ ਦੇ ਬਖ਼ਤ ਤਖ਼ਤ ਰਾਜੀ ਹੁਸਾਇਸ਼॥
ਦੌਲਤੀ ਉਪਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਰਾਜ ਦੇ ਓਹ ਤੁਸਾਂ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ॥
ਕਿ ਬਾਸਤ ਸੁਰਾਰ ਅਸਤ ਨਤਰ ਫ਼ਿਦਾ ... ਹਿਜ਼
ਜੋ ਬਾਂਹ ਬਦਾਨ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਚੁ ਬਰਗ ਜ਼ ਮਤ ਬਰਫੈ ਜ਼ਿ ਦਹਸਾਲ ਰਾਗ॥
ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਰੌਂਦਾ ਬਰਸ ਹੋਏ

ਕਿ ਪੇਦਾ ਸ਼ੁਦਹ ਸਬਜ਼ ਏ ਨੌ ਬਹਾਰ॥੭॥
ਜੋ ਜਮਪਈ ਹੈ ਹਰਿਆਈ ਨਵੀਨ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਸਨੂੰ

ਬਹਾਰੇ ਜੁਆਨੀ ਬਨੌਬਤ ਰਸੀਦ॥
ਮੌਸਮ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਜਦੋਂ ਵਾਰੀ ਪਹੁੰਚੀ

ਚੁ ਬੁਸਤਾਂ ਗੁਲੇ ਸੁਰਖ ਬੇਰੂੰ ਕਸ਼ੀਦ॥੮॥
ਜਿਵੇਂ ਬਾਗ ਦੇ ਫੁਲ ਦੇ ਲਾਲੀ ਬਾਹਰ ਕਢੀ

ਬਹੁਸਨ ਆਮਦਸ ਤੂਤੀਏ ਨੌ ਬਹਾਰ॥
ਸਾਥ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਆਈਆ ਸੁਫਾ ਨਵੀਨ (ਅ) ਫੂਲ

ਚੁ ਮਾਹੇ ਕਿ ਬਰਖ਼ੁਦ ਕੁਨਦ ਨੌ ਬਹਾਰ॥੯॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਪ ਆਪਣੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਵੀਨ ਰੌਣਕ

ਮਿਸਾਜ਼ਸ ਜ਼ਿ ਤਿਫਲੀ ਬਰੂੰ ਦਰ ਰਸੀਦ॥
ਸੁਭਾਉ ਲੜਕੀਆਂ ਦਾ ਉਸਥੀ ਬਾਹਰ ਗਿਆ

ਜੁਵਾਨੀ ਜ਼ਿ ਆਗਾਜ਼ ਬਰ ਵੈ ਕਸ਼ੀਦ॥੧੦॥
ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਉਸ ਉਪ ਆਵਣਾ ਕੀਤਾ

ਦਿਗਰ ਸ਼ੁਦ ਅਜ਼ੋ ਹਾਲ ਤਿਫਲੀ ਮਿਜ਼ਾਜ॥
ਰਹੀ ਗਈ ਉਸ ਦੇ ਚੋ ਹਾਲਤ ਲੜਕੀਆਂ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਈ॥

ਬਹਾਰੇ ਜੁਆਨੀ ਦਰਾਮਦ ਬ ਬਾਜ॥੧੧॥
ਰੁਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਆਈ ਫੇਰ ਉਸ ਉਪ

ਕਿ ਬਿਨਸ਼ਸਤ ਬਰ ਤਖ਼ਤਿ ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਹੀ॥
ਜੋ ਬੈਠ ਗਈ ਉਪ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਨਸ਼ਾਹੀ ਦੇ

ਚੁ ਕਲਮ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖ਼ਤ ਕਾਗਜ਼ ਮਹੀ॥੧੨॥
ਵਿਚ ਕਲਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਵਾ ਕਾਗਜ਼ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਬਚਹ ਸ਼ੌਹਰ ਨਿਗਾਰ॥
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਉਪ ਬੇਟੇ ਜੁਆ ਹਰੀ ਦੇ

ਕਿ ਬੁਰਦ ਅੰਦਰੂਨਿਸ਼ ਬਵਕਤੇ ਸੁਬਾਰਾ॥੧੩॥
ਜੋ ਲੈਗਈ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਧੌਲਗਾਰ ਵਕਤ ਰਾਤਦੇ
ਬਿਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਓ ਦੂ ਸੇ ਚਾਰ ਮਾਹਾ॥
ਲਿਪਟੀ ਸਾਥ ਉਸਦੇ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ
ਕਿ ਸ਼ਿਕਮਸ਼ ਫ਼ਰੋਮਾਂਦ ਅਜ਼ ਤੁਖ਼ਮਿ ਸ਼ਾਹਾ॥੧੪॥
ਜੋ ਗਰਭ ਠੈਰਗਿਆ ਹੁਮਾਨੂੰ ਬੀਰਜ ਜੋਹਰੀ ਦੇ ਬੇਟੇਸੇ
ਚੁ ਨੁਹ ਮਾਹ ਗਸ਼ਤਹ ਬਆਂ ਬਿਸਤਨੀ॥
ਜਦੋਂ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਹੈ ਗਰਭ ਹੋਏ ਨੂੰ
ਬਕੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਫ਼ਰੋ ਖ਼ਸਤਨੀ॥੧੫॥
ਵਿਚ ਖਿਚਣੇ ਦੇ ਆਈਆ ਨਾੜੀ ਫੌਲੇ ਤਨ ਵਾਲੀ ਦੀਆ
ਤਵੱਲਦ ਸ਼ੁਦਹ ਕੋਦਕੇ ਸ਼ੀਰ ਖ਼ਾਰ॥
ਪੈਦਾਹੋਇਆ ਲੜਕਾ ਦੁਧਦੇ ਪੀਵਣੇ ਵਾਲਾ
ਕਿ ਖ਼ੁਦ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਅਫ਼ਕੁਨੇ ਨਾਮ ਦਾਰ॥੧੬॥
ਜੋ ਆਪ ਸ਼ਾਹ ਥਾ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਥਾ
ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਨ ਕਰਦੰਦ ਸਿਰਰੇ ਜਹਾਂ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਭੇਦ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ
ਬਸੰਦੂਕ ਓਰਾ ਨਿਹਾ ਦਾਸ਼ਤਆਂ॥੧੭॥
ਵਿਚ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਬੈਠਾਇਆ
ਜਿ ਮੁਸ਼ਕੋ ਫ਼ਿਤਰ ਅੰਬਰ ਆਵੇਖ਼ਤੰਦ॥
ਜੋ ਮੁਸ਼ਕ ਅਤੇ ਇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕੰਬਰ ਉਸਉਂਪਰ ਛਿੜਕਿਆ
ਬਰੋ ਊਦ ਅਜ਼ ਜ਼ਾਫ਼ਰਾਂ ਰੇਖ਼ਤੰਦ॥੧੮॥
ਫੇਰ ਉਸ ਉਪਰ ਮੁਸ਼ਕ ਊਦ ਅਤੇ ਕੇਸਰ ਪਾਇਆ॥
ਬਦਸਤ ਅੰਦਰੂੰ ਦਾਸ਼ਤ ਓਰਾ ਅਕੀਕ॥
ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਹਥਦੇ ਅੰਦਰ ਅਕੀਕ ਸੁਚਾ ਰਖਿਆ
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰ ਦਰਿਆ ਅਮੀਕ॥੧੯॥
ਤੋਰਦੇਤਾ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਵਿਚ ਦਰਿਆ ਡੂੰਘੇ॥

੧੯

ਤਾਂ ਕਰਦੂ ਓਂਹ ਕਰਦੇ ਜਾਮਹ ਚਾਕ॥
ਤੋੜਕੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਤਾਂਈ ਉਸ ਕਰੋਧੀ ਨੇ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ (ਅ) ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਚ

ਨ ਮੁਰਦਹ ਅਸਤ ਬਰ ਸੂਰਤਿ ਅਜਦਹਾਂ ਪਾਕ॥੨੦॥
ਰੋਹ ਨਜ਼ਰ ਕਰੀ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗਲੀ ਪਾਕ ਦੇ

ਨਸ਼ਸਤਹ ਦਰ ਬਰ ਕਨਾਰ ਲਬ ਗਾਹਿ ਜਿਹਨਾ॥
ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਥੇ ਉਪਰ ਕਿਨਾਰੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਤੇ॥

ਨ ਮੁਰਦਹ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰੀਆਂ ਰਵਾਂ॥੨੧॥
ਦੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਤਾਂਈਂ ਜਾਂਦਾ ਦਰਿਯਾ ਵਿਚ॥

ਹਮੀ ਖ੍ਵਾਸਤ ਕਿ ਓਹਾ ਬਦਸਤ ਆਵਰੰਦ ਵਾ॥
ਇਛਿਆ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਵਿਚ ਹਥਾਂ ਦੇ ਲੈ ਆਈਏ॥

ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬਸਤਹ ਸਿਕਸਤ੍ਰ ਆਵਰੰਦ ਵਾ॥੨੨॥
ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਦੇ ਤਾਂਈ ਤੋੜ ਕੇ ਵਿਚ ਲਿਆਈਏ॥

ਬੁ ਖ਼ਾਨਹ ਬਕੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ॥
ਜਦੋਂ ਸਾਥ ਹਥਾਂ ਦੇ ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਪੁਜੇ॥

ਬਦਸਤ ਦਰਾਮਦ ਸਤਾਏ ਗਿਰਾਂ॥੨੩॥
ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ ਆਈ ਦੌਲਤ ਸਾਰੀ॥ (ਅਰਥਾਤ) ਸੰਦੂਕ॥

ਸਿਕਸਤੰਦ ਅੰਦਰ ਹਮਹ ਬਾਰਹ ਮਤਾਇ॥
ਤੋੜੀ ਸੰਦੂਕੀ ਵਿਚ ਸਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ॥

ਪਦੀਦ ਆਮਦਾ ਜੋਰ ਰਖ਼ਸ਼ੰਦਹ ਮਾਹ॥੨੪
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਦੁਖ਼ਤਰ ਸ਼ਾਹਜਿਹਾ ਖ਼ਾਨਹ ਕਰਦ ਜਨਿ ਮਸਤ॥
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਸੀ॥

ਖ਼ੁਦਾ ਮਨ ਪਿਸਰ ਦਾਦ ਦੀਗਰ ਸ਼ੁਦਹ ਮਸਤ॥੨੫॥
ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੇਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ॥

ਸਿ ਪਾਲੂਰ ਹਰਦ ਓਂਹ ਸ਼ਾਹਿਰ ਦੁਰ ਆਂ ਮਹਿਲ॥
[illegible] ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਲਿਆ [illegible] ਕਰਕੇ ਤਾਈਂ॥

ਸੁਖ਼ਨ ਕਰਦ ਮਜਦਾਂ ਨਿਯਾਜ਼ਸ਼ ਅਜ਼ੀਜ਼॥੨੬
ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨ ਬਾਦ ਕੀਤਾ ਜੇਥੇ ਅੰਤ ਹੈ॥
ਕਿ ਦਰ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਰਾ ਚੁ ਪਿਸਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼॥
ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਪਾਲਣਾ ਉਸਕੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜੈਸੇ ਬੇਟਾ ਆਪਣਾ ਅਜ਼ੀਜ਼॥
ਬ ਯਾਦੇ ਖੁਦਾ ਬਿਜ਼ਲਾ ਕਾਰ ਕਰੀਮ॥੨੭॥
ਸਾਥ ਯਾਦ ਕੀਰਤਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਾਮ ਵਾਲੇ ਦਾਤੇ ਦੇ॥
ਚੁ ਬੁਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ਬਰਵੈ ਦੁ ਸੇ ਸਾਲ ਮਾਹ॥
ਜਦੋਂ ਗੁਜਰ ਗਏ ਉਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਵਰ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮਹੀਨੇ॥
ਕਜ਼ੋ ਦੁਖ਼ਤਰੇ ਖ਼ਾਨਾ ਆਵਰਦ ਸ਼ਾਹ॥੨੮॥
ਧੋਬੀਆਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਘਰ ਵਿਚ ਲੈ ਆਈ ਲੜਕੇ ਨੂੰ॥
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਵੈ ਹੁਮਾਏ ਅਜ਼ੀਮ॥
ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਉਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਹੁਮਾ ਵੱਡੀ ਨੇ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ
ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਪਿਸਰ ਗਾਜ਼ੇਰ ਕਰੀਮ॥੨੯॥
ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦੇ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਧੋਬੀ ਕਰੀਮ ਦਾ॥
ਬਪੁਰਸੀਦ ਓ ਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਜ਼ਨ॥
ਪੁੱਛਿਆ ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਜੋ ਐ ਭਲੀਏ ਇਸਤ੍ਰੀਏ॥
ਕੁਜਾ ਯਾਫ਼ਤੀ ਪਿਸਰ ਖ਼ੁਸ਼ ਖ਼ੋਇ ਤਨ॥੩੦॥
ਕਿਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਬੇਟਾ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ॥
ਸ਼ਿਨਾਸੇਮ ਦਾਨੇਮ ਸ਼ਨਾਸੇਮ ਮਨ॥
(ਇਹ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿਚ) ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ॥
ਮਗੋ ਮਨ ਸ਼ਨਾਸੇਮ ਨਦੀਗਰ ਸੁਖ਼ਨ॥੩੧॥
ਇਹ ਮੈਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ॥
ਦਰੀਂ ਦੀਦ ਸ਼ਹਜ਼ਾਦਾ ਬਿਸਿਆਰ ਕਸ॥
ਵੇਖੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਚਾਹਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿਸ ਘਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਹੈ॥
ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ਾਨਏ ਗਾਜ਼ੁਰਾਨਸ ਆਮਦ ਬਸ॥੩੨॥
ਮਾਲੂਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹੈ ਲੜਕੀ ਜੋ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਸਾਥ ਲਿਆਈ ਸੀ॥

ਬੁਖਰੀਦ ਓਰਾ ਬਬਸਤੰਦ ਸਖਤਾ।
ਸਾਹੇਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਬੰਨਿਆ ਕਰੜਾ ਕਰਕੇ
ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖਤਾ। ੩੩॥
ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਦੇ ਤਾਈ ਜੋ ਐ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ
ਬਗੋ ਜ਼ਮ ਤੁਰਾ ਹਮ ਚੁਨੀ ਯਾਫ਼ਤੇਮਾ।
ਧੋਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਾਥ ਤੇਰੇ ਕਹਾਂ ਜੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਲਭਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ
ਨਮਾਯਮ ਬਤੋ ਹਾਲ ਚੂੰ ਸਾਖਤੇਮਾ। ੩੪॥ ਆਖਾਂ
ਦਿਖਲਾਵਾਂ ਮੈ ਸਾਥ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ
ਕਿ ਸਾਲੇ ਫੁਲਾਂ ਮਾਹ ਦਰ ਫ਼ਕਤ ਸਾਂਮਾ।
ਜੋ ਫਲਾਨੇ ਵਰਸ ਅਤੇ ਫਲਾਨੇ ਮਹੀਨੇ ਸੀ ਧਿਆ ਦੇ ਸਮੇ
ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਰਾ ਕਰਦ ਹਮ ਅਮਨ ਤਮਾਮਾ। ੩੫॥
ਜੋ ਮੈ ਏਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।
ਗਿਰਫ਼ਤੇਮ ਸੰਦੂਕ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕਾ।
ਫੜਿਆ ਮੈਨੇ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਡੂੰਗੇ ਵਿਚੋ
ਯਕੇ ਦਸਤ ਜ਼ੋ ਯਾਫ਼ਤਮ ਈਂ ਅਕੀਕਾ। ੩੬॥
ਇਕੁ ਇਸਦੇ ਹਥਾਂ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਮੈਨੂੰ ਹਕੀਕ
ਬਦੀਦੰਦ ਗੌਹਰ ਗਿਰਿਫ਼ਤੰਦ ਜ਼ਾਂ।
ਦੇਖਿਆ ਮੋਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਧੋਬੀ ਸੇ ਲੈ ਕੇ
ਸ਼ਨਾਸੰਦ ਕਿ ਈਂ ਪਿਸਰ ਹਸਤ ਆਂ ਹੁਮਾਂ। ੩੭॥
ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਏਹੁ ਮੁੰਡਾ ਓਹੋ ਮੋਹਰੇ ਹੁਮਾ ਦੇ
ਬਰੇ ਤਾਜ਼ਹ ਸ਼ੁਦ ਸ਼ੀਰ ਪਿਸਤਾਨ ਅਜ਼ੋ।
ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਦੁਧ ਥਣਿਆਂ ਵਿਚੋ
ਬਿਸਦ ਸੀਨਹ ਖ਼ੁਦ ਹਰਦੋ ਦਸਤਾਂ ਅਜ਼ੋ। ੩੮
ਮਾਰੇ ਛਾਤੀ ਆਪਣੀ ਉਪਰ ਦੋਨੋ ਹਥ ਹੁਮਾਂ ਨੇ
ਸ਼ਨਾਸੰਦ ਅਜ਼ੋ ਹਰਦੋ [illegible] ਕਸਾਦਾ।
ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਦੋਨੋ [illegible]

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਨ ਕਰਦਸ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦਾ ॥੩੯॥ ੮੧

ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਏਹ ਭੇਦ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੀ ਰਖਿਆ

ਫ਼ਿਰੋਜ਼ੋ ਰੋਜ਼ ਫ਼ਰਖ਼ੰਦ ਜ਼ੈਜ਼ਾਨ ਫ਼ਲਾਂ ॥

ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਨਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਪੈਗੀ ਫਲਾਨੇ ਦੀ

ਮਰਾ ਖ਼ੁਸ਼ ਦਾਦਹ [illegible] ਹੁਮਾ ॥੪੦॥

ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਖੁਸ਼ਟੱਕ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਭੁਜ ਗੀ ਉਸਦੇ ਨੇ

ਤੁਰਾ ਖ਼ਨ ਕਿ ਫ਼ਰਜ਼ੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਆਮਾ ॥

ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੋ ਰਮਨੇ ਬੇਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ

ਚਰਾਗੋ ਕਿ ਆਂਰਾ ਦਰਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਆਮਾ ॥੪੧॥

ਦੀਵਾ ਕੋਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕੈ ਆਪ ਏਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ

ਜ਼ਿ ਗੰਜੇ ਜ਼ਰਸ ਗੌਹਰੇ ਤਖ਼ਤ ਦਾਦਾ ॥

ਖਜ਼ਾਨੇ ਸੇ ਅਤੇ ਜ਼ੇਵਰੋਂ ਸੇ ਅਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਸੇ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਨ

ਵਜ਼ਾਂ ਪਿਸਰ ਰਾ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੁਦ ਨਿਹਾਦਾ ॥੪੨॥

ਅਤੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਖਿਆ

ਬਖ਼ੁਰਸ਼ਤਸ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਫ਼ਤਾਮਾ ॥

ਦੁਆਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਤਾਈ ਮੈਨੇ ਦਰਿਆ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ

ਕਿ ਦਾਰਾ [illegible] ਸਾਖ਼ਤਾਮਾ ॥੪੩॥

[illegible] ਮੇਰਿ [illegible] ਰਖਿਆ

ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਜਹਾਂ ਰਾ ਬਦੇ ਮੇ ਦਿਹੈਮਾ ॥

ਜੋ [illegible] ਤਾਈ ਮੈ ਇਸਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ

ਵਜ਼ਾਂ ਤਾਜ [illegible] ਸਰਾਸਰ ਨਿਹੈਮਾ ॥੪੪॥

ਅਤੇ ਮੁਕਟ [illegible] ਸਿਰ ਉਪਰ ਰਖਾਂਗੇ

ਮਰਾ ਖ਼ੁਸ਼ [illegible] ਆਮਦ ਅਜ਼ਾਂ ਸੂਰਤਮਾ ॥

ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਮੂਰਤ ਇਸਦੀ

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਖ਼ੁਸ਼ ਸੂਰਤਮਾ ॥੪੫॥

ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਇਸਦੀ

ਕਿ ਅਜ ਸਾਹ ਓ ਚੂੰ ਖ਼ਬਰ ਯਾਫਤਮਾ।
ਜੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜਦੋਂ ਖਬਰ ਪਾਈ।

ਕਿ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮਸ ਮੁਕਰਰਾਂ ਸੁਦਾ॥੪੬॥
ਜੋ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਮੁਕਰਰ ਹੋਇਆ।

ਅਜਾਂ ਸੇਰ ਮਰਦ ਸਾਹ ਦਾਰਾਇ ਦੀਨਾਂ।
ਉਸੀ ਸੇਰਦੀ ਉਲਾਦ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਾਰਾ ਧਰਮ ਵਾਲਾ (ਮ:੫) ਦਾਰਾ ਜੋ ਫਰਜੰਦ ਸਾਹਜਹਾਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਤੇ ਇਸੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ॥

ਹਕੀਕਤ ਸਨਾਸ ਅਸਤ ਐਨਲ ਯਕੀਨਾ॥੪੭॥
ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸੁਰਖ਼ ਫਾਮਾ।
ਦੇਹ ਐ ਸਾਕੀਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਵਕਤੇ ਮੁਦਾਮਾ॥੪੮॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਰ ਵੇਲੇ।

ਬਿਦਿਹ ਪਿਆਲਹ ਫੀਰੋਜਹ ਰੰਗੀਨ ਰੰਗਾ।
ਦੇਹ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਖੁਸ ਆਮਦ ਬਸੇ ਵਕਤ ਜੰਗਾ॥੪੯॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਬੁਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਕੇ ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ। (ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਤੂੰ ਬਿਚਾਰਕੇ ਦੇਖ ਤੁਸੀਂ ਕੀਹਦੀ ਉਲਾਦ ਹੋ ਫੇਰ ਐਡਾ ਗਰਬ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਗਾ ਪਿਛਾ ਦੇਖੋ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ ਈਰਾਨ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬੇਟੀਆਂ ਨਾਲ ਬੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਲੈਂਦੇ ਹੈਨ - ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਬਾ ਹੋਵੇ ਉਨਾਂਦੀ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਦੇਖ ਲਵੋ।

ਹਿਕਾਯਤ ਅਠਵੀਂ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤਹ।

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦਹ ਏ ਦਿਲ ਕਰਾਰਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸੀਸ ਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਰਜਾ ਬਖਸ ਰੋਜੀ ਦਿਹੋ ਨਉ ਬਹਾਰਾ॥੧॥
ਖੁਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਨਵੀਂ ਬਹਾਰ ਦੀ।

ਕਿ ਮੀਰ ਅਸਤ ਪੀਰ ਅਸਤੁ ਹਰਦੋ ਜਹਾਂ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ ਤੇ ਪੀਰ ਦੀਨਹਾਂ (ਲੋ:) ਸ੍ਰਿਧ ਸੇ ਸ੍ਰਿਧ ਤੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ॥

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦਹ ਹਰ ਜਕ ਅਮਾ॥੨॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਅਜ਼ੀਮਾ॥
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਜ਼ੀਮ ਦੀਆ

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਕਰੀਮਾ॥੩॥
ਜੋ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤ ਦਾ ਹੈ॥ (ਅ:) ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ॥

ਕਿ ਸੂਰਤ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਹੁਸਨਲ ਤਮਾਮਾ॥
ਜੋ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸੌਂਦਰਯ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਣ ਹੈ॥

ਹਮੋ ਰੋਜ਼ ਅਸਾਇਸ਼ੇ ਰੋਦ ਜਾਮਾ॥੪॥
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਰਾਗ ਅਤੇ ਪਿਆਲੇ ਸੇ॥

ਕਿ ਸਰਹੰਗ ਦਾਨਸ਼ ਜ਼ਿ ਫਰਜ਼ਾਨਗੀ॥
ਜੋ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਅਕਲ ਸੇ ਅਤੇ ਬੁਧੀ ਸੇ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਲਹਤੁ ਮੈਂਜ਼ ਮਰਦਾਨਗੀ॥੫॥
ਜੋ ਸੁਲਹਿਆਈ ਸੇ ਜ਼ੋਰ ਸੂਰਮਤ ਦੀਆ ਮਾਰ ਵਾਸੀ॥

ਵਜਾਂ ਬਾਨੂਏ ਹਮਚੁ ਮਾਹੇ ਜ਼ਵਾਂ॥
ਉਸਦੀ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ਜੈਸਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਕੁਰਬਾਂ ਸ਼ਵਦ ਹਰ ਕਸੇ ਨਾਜ਼ਦਾਂ॥੬॥
ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਉਪਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ॥

ਕਿ ਖੁਸ਼ਰੰਗ ਖੁਸ਼ਖੋਇ ਓ ਖ਼ੁਸ਼ ਜਮਾਲਾ॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਲਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਭਲਾ ਸੁਭਾਉ ਉਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਲਾ ਰੂਪ॥

ਖੁਸ਼ਆਵਾਜ਼ ਖੁਸ਼ਖੁਰਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਿਆਲਾ॥੭॥
ਭਲੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਭਲੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਭਲਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਉਸਦਾ॥

ਬਦੀਦਨ ਕਿ ਖੁਸ਼ਖੋਇ ਖੂਬੀ ਜਹਾਂ॥
ਸਾਬਰ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਜੋ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਵਾਲੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਥੀ

ਕਿ ਹਰਫਤ ਕਰਦਨ ਖੁਸ਼ ਸੁਖ਼ਨ ਜ਼ਬਾਂ॥੮॥
ਜੋਏ ਬੋਲਣਾ ਕਰਦੀਸੀ ਸੁਭਾਗੀ ਸੁਭ ਬੋਲ ਚੰਗੀ ਰਸਨਾ
ਦੁਪਿਸਰ ਸਅਜ਼ਾਂ ਸ਼ੁਦ ਚੂੰ ਸ਼ਮਸ ਸਮਾਂਹ॥
ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਉਸਦੇ ਥੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹੈ
ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਤਬੀਯਤ ਹਕੀਕਤ ਗਵਾਹ॥੯॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਅਤੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ
ਕਿ ਗੁਸਤਾਖ ਦਸਤ ਅਸਤ ਚਾਲਾਕ ਜੰਗ॥
ਜੋ ਹਥਦੇ ਦਲੇਰ ਹੈਸਨ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਹੈਸਨ ਜੁਧ ਵਿਚ
ਬਵਕਤੇ ਤਰਦੱਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਨਿਹੰਗ॥੧੦॥
ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਸੀਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇ
ਦੁਪੀਲ ਅਫਕਨੋ ਹਮ ਚੁ ਸ਼ੇਰ ਅਫਕਨ ਅਸਤ॥
ਦੋਨੋ ਹੀ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲੇ
ਬਵਕਤੇ ਵਗ਼ਾ ਸ਼ੇਰ ਰੋਈ ਤਨ ਅਸਤ॥੧੧॥ ਦੋਨੋ
ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਸ਼ੇਰ ਪ੍ਰਬਲਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਵਾਲੇ ਹੈ॥
ਯਕੇ ਖ਼ੂਬ ਰੋ ਓ ਦਿਗਰ ਤਨ ਚੁ ਸੀਮ॥
ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ
ਦੁ ਸੂਰਤ ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਆਜ਼ਮ ਅਜ਼ੀਮ॥੧੨॥
ਦੋਨੋ ਹੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖਣੇ ਜੋਗ ਅਤੇ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡੇ
ਵਜ਼ਾਂ ਮਾਦਰੇ ਬਰਕਸ਼ ਆਸੂਦਾ ਹ ਗਸ਼ਤ॥
ਉਨਾਂ ਦੀ ਮਾਈ ਉਪ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੋਹਤੀ ਹੋ ਗਈ
ਕੁ ਮਰਦ ਅਸਤ ਗੁਲ ਹਮ ਚੁ ਨੀ ਗੁਲਪਰਸਤ॥੧੩॥
ਓਹ ਪੁਰਖ ਭੀ ਕਿਆ ਫੁਲ ਜੈਸਾ ਜਿਦ੍ਹੋਂ ਐਸੇ ਨੂੰ ਫੁਲ ਭੀ ਪੂਜਦੇ ਹੈ
ਸ਼ਬੰਗਾਹ ਦਰਖ਼ਾਬ ਗਾਹ ਆਮਦੰਦ॥
ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੌਣੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਲੰਘਾਂ ਉਪਰ ਆਏ
ਕਿ ਜ਼ੋਰ ਆਵਰਾਂ ਦਰ ਨਿਗਾਹ ਆਮਦੰਦ॥੧੪॥
ਜੋ ਬਲਵਾਨ ਵਿਚ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਆਏ

ਬੁਖ਼ਾਂਦੀਦ ਪਸ ਪੇਸ਼ ਖ਼ੂਰਦੋ ਕਲਾਂ॥
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ ਸਦਿਆ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਦੋਨਾਂ ਬੇਟਿਆਂ ਨੂੰ

ਓਰੋਦ ਰਾਮਸ ਸ਼ਰਾਬਾਂ ਤੁਮਾਂ॥੧੫॥
ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਭਾਗ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨਕੇ ਤਾਈ ਮਸਤ ਕੀਤਾ

ਕਿ ਦਾਨਿਸਤ ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਤੀਅਸ ਮਸਤ ਗਸ਼ਤ॥
ਜਾਣਿਆ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਜੋ ਮਸਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਸੇ ਓਹ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ

ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਹਰਦੋ ਸ਼ਿਕਸਤ॥੧੬॥
ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟਿਆ

ਬਿਜ਼ਦ ਹਰਦੋ ਦਸਤਸ਼ ਸਰੇ ਖ਼ੇਸ਼ ਜ਼ੋਰ॥
ਅਤੇ ਰੋਲ ਮਾਰੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ

ਬਜੁੰਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਬਰਕਰਦੰਦ ਸ਼ੋਰ॥੧੭॥
ਹਿਲਣਲਗੀ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਕੇ ਸ਼ੋਰ ਕੀਤਾ

ਬਗੋਯਦ ਕਿਐ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨਪਾਕ॥
ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਅਪਾਵਿਤ੍ਰੋ

ਚਿਰਾ ਸ਼ੁਦ ਕਿ ਕੁਸ਼ਤੀ ਅਜ਼ੀ ਜਾਮਹ ਚਾਕ॥੧੮॥
ਕਿਆ ਹੂਆ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਰੇ ਇਨਾ ਦੇ ਕਪੜੇ ਫਟੇ ਹਨ ਤੂੰ

ਬਖ਼ੁਰਦੰਦ ਮੈ ਹਰਦੋਆਂ ਗਸ਼ਤ ਮਸਤ॥
ਪੀਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਮਸਤ ਹੋਏ

ਗਿਰਫ਼ਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਪੋਲਾਦ ਦਸਤ॥੧੯॥
ਫੜੀ ਫੁਲਾਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ

॥੧੧੩॥ ਕਿ ਈਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਆਂ ਬ ਈਂਹਾਂ ਜ਼ਦੰਦ॥
ਜੋ ਇਸਨੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ

ਬਦੀਦਹ ਮਰਾ ਹਰਦੂ ਈ ਕੁਸ਼ਤਹ ਅੰਦ॥੨੦॥
ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਮੋਏ ਹੈ

ਦਰੇਗਾ ਮਰਾ ਜਾਂ ਜ਼ਿਮੀ ਹਮ ਨ ਦਾਦ॥
ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੇ ਭੀ ਵੇਲ ਨਹੀ ਦਿਤਾ

ਨ ਦਹਲੀਜ ਦੋਜਖ ਮਰਾ ਰਾਹ ਕੁਸਾਦਾ ॥ ੨੧ ॥
ਨ ਨਰਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਰਸਤਾ ਦਿਤਾ ॥

ਦੁ ਚਸਮੇ ਮਰਾ ਬੀਂ ਚਿ ਗਰਦੀਦ ਈਂ ॥
ਦੋਨਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਕਿ ਈਂ ਦੀਦਹ ਖੂੰਨਿ ਈਂ ਦੀਦਈਂ ॥ ੨੨ ॥
ਜੋ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਭੀ ਲੋਖੂੰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਬਿਹਜ ਮਨ ਤਨੇ ਤਰਕ ਦੁਨੀਆ ਕੁਨਮ ॥
ਭਲੀ ਹੈ ਏ ਬਾਤ ਮੈਨੂੰ ਛਡਣਾ ਦੁਨੀਆ ਦਾਰੀ ਦਾ ਕਰਮ ਏ ॥

ਫਕੀਰੇ ਸ਼ੁਦਮ ਮੁਲਕ ਚੀਂ ਮੇਰਵਮ ॥ ੨੩ ॥
ਅਤੀਤ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਚੀਨ ਦੇ ਮੁਲਖ ਨੂੰ ਤੁਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ॥

ਬਗੁਫਤ ਈ ਸੁਖਨ ਰਾ ਕੁਨਦ ਜਾਮਹ ਚਾਕ ॥
ਕਹਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਫਾੜਦੀ ਹੈ ॥

ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਸੂਏ ਦਸਤ ਖੁਦ ਚਾਕ ਚਾਕ ॥ ੨੪ ॥
ਤੁਰ ਗਈ ਤਰਫ ਬਣ ਦੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਘਾਉ ਕੀਤੇ ਬਾਉ ਬਾਉ ॥

ਕਿ ਓ ਜਾ ਬਦੀਦੰਦ ਖੁਸ ਖਾਬ ਗਾਹ ॥
ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਭਲੀ ਸੁੰਦਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਿਆ ॥

ਨਸਸਤਹ ਆਦਿਤ ਬਰ ਗਾਉ ਬਾਜਨ ਹਮਾਹ ॥
ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਪਰ ਬੈਲ ਦੇ ਸਿਵ ਜੀ ਸਾਥ ਪਾਰਬਤੀ ਦੇ [illegible] ੨੫

ਬਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿਏ ਨੇਕਜਨ ॥ ਹੇ ਸੁਮਾਦੀ ਮਸਤਕ
ਸਿਵ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏ ਭਲੀਏ ਲੋਕੋ ॥

ਹੁਮਾਊ ਦਰਖਤੇ ਚੁ ਸਰਵੇ ਚਮਨ ॥ ੨੬ ॥
ਸੁੰਦਰ ਬਿਰਛ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੁੰਦਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੋਭ

ਕਿ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਤੋ ਚੁ ਨੂਰੇ ਜਹਾਂ ॥ ਤੂੰ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥
ਕਿਆ ਤੂੰ ਅਪਛਰਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪਰੀ ਹੈ ਕਿਆ ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ

ਕਿ ਮਾਹੇ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨ ॥ ੨੭ ॥
ਕਿਆ ਤੂੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਕਾਸ ਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇਹੁਫਤੇ ਪਰੀਆਮ ਨੇ ਨੂਰੇ ਸਹਾਂ॥
ਨਾਮੇਂ ਅਪਛਰਾਂ ਹਾਂ ਨਾਮੇ ਪਰੀ ਤਾਂ ਨਾਮੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ॥

ਸਿਨਾਸ ਜ਼ੁਖ਼ਤਰੇ ਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਬਿਲਾਸਿਤਾ॥੨੮॥
ਮੈਂ ਹਾਂ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਬਲਬਸਤਾਨ ਵਾਲੇ ਦੀ॥

ਬ ਪੁਰਸਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਪਰਸਤਸ਼ ਨਮੂਦਾ॥
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁਛਕੇ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿਵਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ

ਬ ਨਿਜ਼ਦਸ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ ਰਾ ਬ ਉਸਤਤ ਕਸ਼ੂਦਾ॥੨੯॥
ਪਾਸ ਜਾਕੇ ਸਿਵਜੀ ਦੇ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ॥

ਬਦੀਦਨ ਤੁਰਾ ਮਨ ਬਸ ਆਜ਼ੁਰਦਹ ਅਮ॥
ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇਖਕੇ ਮੈਂ ਅਤ ਸੋਕ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹਾਂ

ਚਿ ਗੋਈ ਤੁ ਹਰਚੀਜ਼ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਅਮ॥੩੦॥
ਤੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕਹੇਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ॥

ਬਹਿਰਾਮ ਪੀਰੀ ਜਵਾਂਮੇ ਸ਼ਵਮ॥
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਬੁਢੀ ਸੇ ਜਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂ॥

ਬ ਮੁਲਕੇ ਹੁਮਾਂ ਸ਼ਾਦ ਮਨ ਮੇ ਰਵਮ॥੩੧॥
ਵਿਚ ਮੁਲਕ ਉਸੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਣੇ ਦੇ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ॥

ਬਦਾਨਸਤ ਦਾਨੀ ਵਗਰ ਈਂ ਵਫ਼ਾ॥
ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ਜੇਕਰ ਏਹੋ ਭਲਿਆਈ॥

ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਬਦ ਤਰੀ ਬੇਵਫ਼ਾ॥੩੨॥
ਵਿਚ ਯਾਦ ਗੀਰੀ ਤੇਰੀ ਦੇ ਆਇਆ ਬਹੁਤ ਖੋਟਾ ਬੇਵਫਾ॥

ਦੁਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਬਿਆਮਦ ਬ ਗਿਰਦੇ ਜੂ ਹਾ॥
ਉਥੇ ਵਰ ਲੈਕੇ ਆਈ ਜਦੋਂ ਖੂਹੇ ਪਾਸ॥

ਕਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਅਜ਼ੋ ਬੂਦਨ ਖ਼ਚੀਰ ਗਾਹ॥੩੩॥
ਉਥਾ ਉਸਦੇ ਯਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਾਰ ਗਾਹ ਥੀ॥

ਬ ਸੈਰੇ ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਸ਼ਿਕਾਰ॥
ਵਾਸਤੇ ਸੈਲ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਯਾਰ ਆਇਆ॥

ਚੁ ਮਿਨਕਾਲਿ ਅਜ਼ ਬਾਸੁਏ ਨੌ ਬਹਾਰਾ। ੩੪॥
ਜੈਸੇ ਲਾਲ ਚੁੰਜਾਂਵਾਲੇ ਬਾਸੇ ਨਵੀਨ ਬਹਾਰ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਪੇਸ਼ਸ ਰਗਾਏ ਜ਼ਨੇਅਜੀਮਾ।
ਜੋ ਉਨ੍ਹਿਆਂ ਅਗੋ ਉਸਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿੰਙਾਂ ਭਾਰੀ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅਸਪ ਅਜ਼ ਪਏ ਬਾਦੇ ਨਸੀਮਾ। ੩੫॥
ਛਡਿਆ ਘੋੜਾ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਜੈਸੇ ਪਉਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਸੇ ਦੂਰ ਗਸ਼ਤਸ ਨ ਮਾਂਦਹ ਦਿਗਰ।
ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਪਾਸ ਨ ਰਹਾ।

ਨ ਆਬੇ ਨ ਤੋਸਹ ਨ ਅਜ਼ ਖੁਦ ਖ਼ਬਰ। ੩੬॥
ਨ ਉਸ ਪਾਸ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਨਾ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਆਪਣੀ ਉਸਨੂੰ ਖਬਰ ਰਹੀ।

ਦਰਾਂ ਓ ਸਵਦ ਬੁਤਨੇ ਨਉਜਵਾਂ।
ਬੀਚ ਉਸ ਜਗਾ ਦੇ ਰਹਦੀ ਹੈ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ ਨਵੀਨ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਨ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਆਫਤਾਬੇ ਜਹਾਂ। ੩੭॥
ਨਾ ਐਸੀ ਅਪਛਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਸੂਰਜ ਐਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਦੀਦਨ ਵਜਾਂ ਸ਼ਾਹ ਆਸ਼ੁਫ਼ਤਹ ਗਸ਼ਤ।
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਉਸਕੇ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਖੁਦ ਖ਼ਬਰ ਰਫ਼ਤ ਵ ਅਜ਼ ਹੋਸ਼ ਦਸਤ। ੩੮॥
ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਆਪੇ ਵਿਚ ਸੇ ਖਬਰ ਨਾ ਰਹੀ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਹਥੋਂ ਚਲੀ ਗਈ।

ਕਿ ਕਸਮੇ ਖ਼ੁਦਾ ਮਨ ਤੁਰਾ ਮੇ ਕੁਨਮ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈ ਸੁਗੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਤੂੰ ਰਖ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਤੁ ਚਾਕਰ ਕੁਨਮ। ੩੯॥
ਜੋ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਪਿਆਰੀ ਹੈਂ ਤੈਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਟਰਾਣੀ ਕਰੂੰਗਾ।

ਉਜ਼ਰ ਕਰਦ ਓ ਹੂੰ [illegible] ਬਾਰਾ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋ ਤਿੰਨ [illegible] ਵੇਰੀ ਮੋੜ ਕੀਤਾ।

ਹਮ ਆਖ਼ਰ ਬਗੁਫ਼ਤਨ ਰਜ਼ਾਂ ਕਰਦ ਕਾਰ। ੪੦॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਾਥ ਕਹਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਓਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਬਬੀ ਗਰਦਸ਼ੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਜ਼ਮਾਨਾ।
ਵੇਖ ਫਿਰਨਾ ਬੇਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਨੂੰ
ਕਿ ਖ਼ੂੰਨੇ ਸਿਤਾਦਸ਼ ਨਾਂ ਦਸ਼ ਨਿਸ਼ਾਂਨਾ। ੪੧।।
ਜੋ ਖੂੰਨ ਉਸ ਉੱਪਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਨਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਰਹੀ।

ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਕੈ ਖ਼ੁਸਰਵੇ ਜਾਮ ਜਮਾ।
ਕਿਥੇ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੈਖਿਸਰੋ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਜਮਸ਼ੇਦ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਸੁਲੇਮਾਨ
ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਅਹਿਮਦ ਮੁਹੰਮਦ ਖ਼ਤਮਾ। ੪੨।।
ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਹਮਦ ਸ਼ਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਮਹਮਦ ਸਭ ਮਰ ਮੁਕੇ

ਫਰੇਦੂੰ ਕੁਜਾ ਬਹਮਨ ਇਸਫੰਦ ਯਾਰ।
ਫਰੇਦੂੰ ਕਿਥੇ ਗਯਾ ਬਹਮਨ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਸਫੰਦ ਯਾਰ ਕਿਥੇ ਹੈ
ਨ ਦਾਰਾਬ ਦਾਰਾ ਦਰਆਮਦ ਸ਼ੁਮਾਰ। ੪੩।।
ਨ ਦਾਰਾਬ ਰਿਹਾ ਨ ਦਾਰਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਕਿਸੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ

ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਅਸਕੰਦਰੋ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ।
ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਸ਼ਾਹ ਸਿਕੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ।
ਕਿ ਯਕ ਹਮ ਨਮਾਂਦ ਅਸਤ ਜ਼ਿੰਦਹ ਬਜਾਹ। ੪੪
ਜੋ ਇਕ ਭੀ ਜੀਵਦਾ ਨਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਿਰਥੀ ਉੱਪਰ ਅਸਥਿਰ

ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਤੈਮੂਰ ਬਾਬਰ ਕੁਜਾ ਸਤ।
ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੈਮੂਰ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਕਿਥੇ ਹੈ।
ਹੁਮਾਂਯੂ ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਅਕਬਰ ਕੁਜਾ ਸਤ। ੪੫।।
ਹੁਮਾਯੂ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਕਬਰ ਸ਼ਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ।। (ਤਾਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਰਹੇਗਾ ਧਰਮ ਨਖ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜਾਵੇ।)

ਬਿ ਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸੁਰਖ਼ ਰੰਗੇ ਫਰੰਗ।
ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਫਿਰੰਗ ਵਾਲਾ।
ਖ਼ੁਸ਼ ਆਮਦ ਮਰਾ ਵਕਤ ਜ਼ਦ ਤੇਗ਼ ਜ਼ੰਗ। ੪੬।।
ਖ਼ੁਸ਼ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਵਕਤ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨੇ ਜੁੱਧਦੇ।

ਬਯਾਨ ਦਿਹ ਕਿ ਖ਼ੁਦਰਾ ਪਜ਼ੋਹਸ਼ ਕੁਨਮ।
ਜਾਬ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਤਾਈ ਢੂੰਢਣਾ ਕਰਾਂ ਮੈ।

ਬ ਤੇਗ਼ ਆਜ਼ਮਾਈ ਜ਼ਿ ਕੋਹਸ਼ ਕੁਨਮ ॥੪੭॥

ਸਾਥ ਤਲਵਾਰ ਪਰਤਾਉਣੇ ਦੇ ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਕਰਾਂਗੇ। (ਅ:) ਨਾਮਰੂਪੀ ਪਿਆਲਾ ਪੀਕੇ ਸਭਨਾ ਉਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰੀਏ, ਤੇ ਔਰੰਗੇ ਦੇਖ ਜਦ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਲਟਾਹੀ ਕੰਮ ਉਸਨੂੰ ਸੁਝਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਦਾ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਇਆ ਹੋਗ ਬੀ ਜਿਸਨੇ ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਤੌਂ ਗਿਆ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਬਾਦਸਾਹ ਤੇ ਕਰ ਖੋਟੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹੈ ਦੇਖਣੇ ਬਾਪ ਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ

ਹਿਕਾਯਤ ਨਾਵੀ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹ॥

ਕਮਾਲਸ ਕਰਾਮਾਤ ਆਜ਼ਮ ਕਰੀਮਾ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਅਤੇ ਸਭ ਥੀ ਵਡਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਤਾ ਹੈ।

ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ ਰਾਜ਼ਕ ਰਿਹਾਕੋ ਰਹੀਮਾ॥੧॥
ਭੁਲੇ ਦੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਿਜਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਖੁਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਬ ਜ਼ਾਕਰ ਦਿਹੰਦਈ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਨਾ॥
ਸਾਥ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਹ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਤੇ ਆਕਾਸ

ਮਲੂਕੇ ਮਲਾਇਕ ਹਮਹ ਆਂ ਜਹਾਂਨਾ॥੨॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਹੈ) ਬਾਦਸਾਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਦਾ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਫ਼ਿਰੰਗ॥
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਸਾਂ ਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਫਿਰੰਗ ਦੀ॥

ਕਿ ਬਾਜ਼ਨ ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰ ਤਖ਼ਤ ਪਲੰਗ॥੩॥
ਜੋ ਸਾਥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਪਰ ਮੰਜੇ ਦੇ

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਪੁਰ ਗੌਹਰ ਨਿਗਾਰ॥
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉਪਰ ਬੇਟੇ ਜੋਹਰੀ ਦੇ॥

ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਜ਼ ਰੁਖ਼ ਉਸਤੁਵਾਰ॥੪॥
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਸੁਭ ਮੂੰਹੋਂ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਰਿਸਟ ਪੁਸਟ

ਬ ਵਕਤੇ ਸ਼ਬ ਓਰਾ ਬਖਾਂਦੰਦ ਪੇਸ਼॥
ਵਿਚ ਵਖਤ ਰਾਤ ਦੇ ਉਸਕੋ ਤਾਂਈ ਬੁਲਾਇਆ ਆਪਣੇ ਪਾਸ॥

ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਬੁਬਾਲਾਇ ਬੇਸ਼ ॥੫॥
ਸਾਬ ਦੇਖਣੇ ਸੁਭ ਅਤੇ ਵਡਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ॥
ਬਿਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਓ ਹਮਾਹ ਯਕ ਦਿਗਰ ॥
ਲਪਟੀ ਸਾਬ ਓਸਦੇ ਤਮਾਮ ਤਰਾਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ॥
ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਸਵਦ ਹੋਸ਼ ਹੈਬਤ ਹੁਨਰ ॥੬॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਜਾਏ ਅਕਲ ਅਤੇ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦਾਨਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ॥
ਯਕੇ ਮੂਇ ਚੀਰਾ ਬੁਖ਼ਾਂਦ ਪੇਸ਼ ॥
ਇਕ ਨਾਈ ਕੇ ਤਾਈ ਸਦਿਆ ਆਪਦੇ ਪਾਸ ॥
ਕਿ ਅਜ਼ ਮੂਇ ਚੀਨੀ ਬਰਾਵੁਰਦ ਰੇਸ਼ ॥੭॥
ਜੋ ਮੋਚਨੇ ਨਾਲੋਂ ਇਸਦੇ ਸਭ ਰੋਮ ਉਸਨੇ ਪਟ ਲਿਏ ॥
ਬਰੋਹਰ ਕਿ ਬੀਨਦ ਦਾਨਦ ਸੁਖ਼ਨ ॥
ਉੂਪਰ ਉਸਦੇ ਜੋ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਰਤਾ ॥
ਕਿ ਅਜ਼ ਰੋਇ ਮਰਦੇ ਸੁਦਾਹ ਸਕਲ ਜ਼ਨ ॥੮॥
ਜੋ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥
ਬਿਦੀਦੰਦ ਹਰਕਸ ਕਿ ਈਂ ਹਮ ਜ਼ਨ ਅਸਤ ॥
ਜਾਣ ਲਿਆ ਸਭਨਾਨੇ ਜੋ ਏਹ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ॥
ਕਿ ਦਰ ਪੈਕਰੇ ਚੂੰ ਪਰੀ ਰੌਸ਼ਨ ਅਸਤ ॥੯॥
ਜੋ ਵਿਚ ਸੂਰਤ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਪਰੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥
ਬਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹ ॥
ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਮਰਦ ਕੇ ਤਾਈ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ॥
ਕਿ ਮਕਬੂਲ ਸੂਰਤ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹ ॥੧੦॥
ਜੋ ਪਰਵਾਣੀਕ ਸੂਰਤ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ॥
ਬਿ ਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ ॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਏ ॥
ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਸ਼ਾਹ ਅਸਤ ਜ਼ੇਬਾਨ ਤਖ਼ਤ ॥੧੧॥
ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ॥

ਕਿ ਜ਼ਨੇ ਤੋ ਕੁਦਾਮੀ ਕਿਰਾ ਦੁਖ਼ਤਰੀ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਤੂੰ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈਂ॥
ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਕਿਰਾਂਤੋ ਕਿਰਾ ਖ਼ਾਹਰੀ॥੧੨॥
ਜੋ ਕੇਹੜੇ ਮੁਲਕਦੀ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਤੂੰ ਭੈਣ ਹੈਂ॥
ਬਨਜ਼ਰ ਅੰਦਰੂ ਬਾਹਰਹ ਮੰਦ ਆਮਦਸ॥
ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਤੂੰ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈਂ ਤੂੰ॥
ਬਦੀਦਨ ਸ਼ਹੇ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਆਮਦਸ॥੧੩॥
ਦੇਖਣੇ ਮੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੀ ਹੈ॥
ਸ਼ਬੰਗਾਹ ਬੁਰਦੰਸ਼ ਦਰੂੰ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੇਸ਼॥
ਰਾਤ ਦੇ ਵਕਤ ਲੈ ਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ॥
ਕਨੀਜ਼ਕ ਯਕੇ ਰਾ ਬਖ਼ਾਂਦੰਦ ਪੇਸ਼॥੧੪॥
ਇਕ ਟੈਹਲਣ ਕੇ ਤਾਈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਸਦਿਆ॥
ਬਿਗੁਫ਼ਤਹ ਕਿ ਏ ਸਰਵ ਕਦ ਸੀਮਤਨ॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਹੇ ਸਰੂ ਜੈਸੇ ਕਦ ਵਾਲੀਏ ਅਤੇ ਪਾਰੇ ਜੈਸੇ ਤਨ ਵਾਲੀਏ
ਚਰਾਗ਼ੇ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਯਮਨ॥੧੫॥
ਦੀਵਾ ਅਕਾਸ਼ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖਿ ਆਹੋ॥
ਵਜ਼ਾਂ ਬਹਰ ਮਾਰਾ ਬਿਤਪੁਸੀਦ ਦਿਲਾ॥
ਉਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤਪਦਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਮਾਹੀ ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਅਜ਼ ਆਬ ਗਿਲਾ॥੧੬॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਛੀ ਪਾਣੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਪੈਂਦੀ ਹੈ॥
ਬਰੋਏ ਸਬਾ ਪੈ ਕਗੁਲਜ਼ਾਰ ਮਾ॥
ਜਾਹ ਤੂੰ ਹੇ ਪਉਣ ਜੈਸੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀਏ ਫੁਲਵਾੜੀ ਮੇਰੀ ਨੂੰ॥
ਕਿ ਦਰ ਪੇਸ਼ ਯਾਰੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਾ॥੧੭॥
ਜੋ ਅਗੇ ਪਿਆਰੀ ਵਫ਼ਾ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲੀ ਮੇਰੀ ਦੇ॥
ਤੁ ਗ਼ਾਬ ਪੇਸ਼ ਓਰਾ ਬਿਯਾਰੀ ਮਰਾ॥
ਹੇ ਦੂਤੀ ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਓਸਕੇ ਤਾਈਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਵੇਂ॥

ਕਿ ਬਖਸ਼ਸ਼ [illegible] ਤੁਰਾ ॥੧੮॥
ਜੋ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੁਨਾਂ [illegible] ਸੁਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖ਼ਨ ॥
ਤ੍ਰਿਯ [illegible] ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ

[illegible] ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ [illegible] ਬਖ਼ਨਾ ॥੧੯॥
ਕੇਹਾ ਹੈ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਬਾਤ ਆਦਮੀ ਅਤਿ ਤੇਰੀ ॥

[illegible] ਈਂ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖ਼ਨ ॥
[illegible] ਜਦ ਸੁਣੀ ਏ ਬਾਤ ਉਸਨੇ ॥

[illegible] ਜਿ ਪੋਸ਼ਕ ਜ਼ਨਾ ॥੨੦॥
[illegible] ਖਾਂਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਥੇ ॥

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ [illegible] ਖ਼ੇਸ਼ਾ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ ਅਸਬਾਬ ਮੇਰਾ (ਅ:) ਮੇਰਾ ਪਹਰਾਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ

ਕਿ ਬੀਨਦ ਜਹਾਨਾ [illegible] ਕਿਰਦਾਰ ਖ਼ੇਸ਼ਾ ॥੨੧॥
ਜੋ ਦੇਖੇਗਾ ਜਹਾਨ ਕਰਤਬ ਮੇਰਾ ॥ (ਅ:) ਮੇਰਾ ਫ਼ਰੇਬ ਮਾਲੂਮ ਹੋ ਜਾ
ਊਗਾ ॥

[illegible] ਸ਼ਾਹ ਵੇ ਯਾਰਮਾ ॥
ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੇ ਪਿਆਰੀਏ ॥

ਮਰਾ ਮਸਲਹਤ ਦਿਹ ਵਫ਼ਾ ਦਾਰਮਾ ॥੨੨॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਸਲਾਹ ਦਸ [illegible] ਮੇਰੀਏ ॥

ਤੁ ਗੋਈ ਮਰਾ [illegible] ਸਦਮਾ ॥
ਤੂੰ ਕਹੁ ਮੈਂ ਇਥੋਂ ਭਜ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ ॥

ਕਿ [illegible] ਜਾਇ ਖ਼ੇਸ਼ਾਂ ਸਦਮਾ ॥੨੩॥
ਜੋ [illegible] ਉਠ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ ॥

[illegible] ਮਰਾ ਕੁਨਮਾ ॥
[illegible] ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ [illegible] (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ [illegible]
ਜਾਂ ਤੂੰ [illegible] ਮਿਤ੍ਰ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ॥

[illegible] ਹਰ ਮਾਹੇ ਨਿਹਾਮਾ ॥੨੪॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ [illegible] ਲੇਖੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਰਹੂੰਗੀ ਮੈਂ ॥

ਚੁਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾਇ ਦੀਗ਼ੇ ਬੇਖਬਰ।
ਜਦੋਂ ਸੁਤੀਆਂ ਇਕ ਜਾਗਾ ਬੇਖਬਰ ਹੋਕੇ।

ਖਬਰ ਗਸਤਹ ਸੁਦ ਸਾਹ ਰਸੇਰ ਨਰ।੨੫॥
ਖਬਰ ਕਰਨੇ ਗਈ ਬਾਦਸਾਹ ਸੇਰ ਨਰ ਨੂੰ।

ਦਹਾਨੇ ਸੁਨੀਦਈ ਕਨੀਜਕ ਸੁਖਨ।
ਗੋਲੀ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ

ਬਜ਼ੇਬਸ ਬਲਰਜੀਦ ਸਰਤਾਬ ਸੁਨ।੨੬॥
ਸਾਥ ਜੋਸ ਦੇ ਕੰਬਿਆ ਸਿਰ ਪੈਰਾ ਤੋੜੀ।

ਬਿਆਮਦ ਕਜ਼ੋ ਜਾਇ ਓ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦ।
ਬਾਦਸਾਹ ਆਇਆ ਜਿਥੇ ਕਿ ਦੋਨੋ ਸੁਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਥੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਉਸਨੂੰ।

ਜਿ ਸਰ ਤਾਂ ਕਦਮ ਹਮ ਚੁ ਮਿਹਰ ਜ਼ਤਪੀਦ।੨੭॥
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪ ਗਿਆ।

ਬਿਦਾਨਦ ਕਿ ਈਰਾ ਖਬਰਦਾਰ ਸੁਦ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਖਬਰ ਹੋਗਈ।

ਬਰੋਜ਼ੇ ਅਜ਼ਾਂ ਈ ਖਬਰਦਾਰ ਸੁਦ।੨੮॥
ਉਸੀ ਦਿਨ ਤੇ ਏ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਗਈ।(ਅ:) ਲੌਂਡੀ ਦੇ ਕਹਣੇ ਪਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਗਈ।

ਬਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾ ਯਕੇ ਖਾਬਗਾਹ।
ਸੁਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕ ਜਾਗਾ ਇਕ ਪਲੰਘ ਉਪਰ।

ਮਰਾ ਦਾਵ ਅਫਤਦ ਨਯਜ਼ਦਾਂ ਗਵਾਹ।੨੯॥
ਮੇਰਾ ਦਾਉ ਨਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਸੁਦਾਗਰ ਬਬੀਨਮ ਅਜੀ ਖਾਬਗਾਹ।
ਇਕਲੀ ਜੇਕਰ ਦੇਖਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਉਂਦੀ ਜਾਗਾ ਮੇਂ।

ਯਕੇ ਖੁਫਤਹ ਬਾਸਮ ਚੁ ਖੁਰਸੈਦ ਮਾਹ।੩੦॥
ਇਕੇ ਦਾਰੀ ਸੁਤਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵਾਂ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ।

ਵਜ਼ਾਂ ਰੋਜ਼ ਗਸ਼ਤੇ ਬਿਆਮਦ ਦਿਗਰ।
ਓਹ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ।

ਹਮਾਂ ਖ਼ੁਫ਼ਤਹ ਦੀਦੰਦ ਯਕ ਜਾ ਬਖ਼ਾਬ। ੩੧॥
ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਦੇਖੀ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਜਾਗਾ ਏ॥

ਦਰੇਗ਼ਾ ਅਜ਼ੀਂ ਕਾਰ ਜੁਦਾ ਯਾਫ਼ਤਹਮ।
(ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਜੇਕਰ ਜੁਦੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੋ॥

ਜ਼ਿ ਹੋਸ਼ਮੰਦਾਂ ਹੂਰੀ ਸ਼ੋਖ਼ ਨਜ਼ਰ ਸਾਖ਼ਤਹਮ। ੩੨॥
ਓਹੋ ਹਾਲਾ ਮਾਲੂਮ ਜੋਧ ਨਜ਼ਰੀ ਕਰਦਾ ਹੋ॥

ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਰਫ਼ਤ ਸਿਓਮ ਆਮਦਸ਼।
ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਗਿਆ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ।

ਬਦੀਦੰਦ ਯਕ ਜਾਇ ਬਰ ਤਾਫ਼ਤਸ਼। ੩੩॥
ਦੇਖਿਆ ਇਕੋ ਜਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦੀ ਆਹੇ। (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਬੇਟਾ ਇਕ ਪਲੰਘ ਪਰ ਸੁਤੇ ਹੋ।

ਚਹਾਰਮ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਬਦੀਦੰਦ ਜ਼ਫ਼ਤ।
ਚੌਥਾ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨਕੇ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ।

ਬ ਹੈਰਤ ਫ਼ਰੋ ਰਫ਼ਤ ਵ ਬਾ ਦਿਲ ਬਗ਼ੁਫ਼ਤ। ੩੪॥
ਵਿਚ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੇ ਡੁਬਿਆ ਅਤੇ ਸਾਥ ਦਿਲ ਦੇ ਕਿਹਾ।

ਕਿ ਹੈਫ਼ ਅਸਤ ਆਂ ਰਾ ਜੁਦਾ ਯਾਫ਼ਤਹਮ।
ਜੋ ਅਚਰਜ ਹੈ ਇਸਕੇ ਤਾਈਂ ਕਲੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੋ।

ਕਿ ਤੀਰੋ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਸਾਖ਼ਤਹਮ। ੩੫॥
ਜੋ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਦਾ ਹੋ। (ਅ:) ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਵਾਂਗੂ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਕਰਦਾ।

ਨ ਦੀਦੇਮ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਿ ਦੋਜ਼ਮ ਬਤੀਰ।
ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਕੋ ਮੈਂਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਪਰੋਤਾ ਸਾਥ ਤੀਰ ਦੇ।

ਨ ਕੁਸ਼ਤਮ ਅਦੂਰਾ ਨ ਕਰਦਮ ਅਸੀਰ। ੩੬॥
ਨ ਮਾਰਿਆ ਮੈਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਂਨੇ ਕੈਦੀ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ਸ਼ਮ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਬਦੀਦਹ ਵਜ਼ਾਂ।
ਛੀਵਾਂ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ।

ਬ ਪੇਚਸ਼ ਦਰਾਵੇਖ਼ਤ ਗ਼ੁਫ਼ਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ। ੩੭॥
ਵਿਚ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਸਨਾ ਭੀ ਕੀਤਾ।

ਨਦੀਦੇਮ ਦੁਸਮਨ ਕਿ ਰੇਜੇਮ ਖੂੰ॥
ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਮੈਨੇ ਸਤ੍ਰੂਕੇ ਅਤੇ ਨਹੀ ਉਸਦਾ ਡੋਲਿਆ ਲਹੂ॥
ਦਰੇਗਾ ਨ ਕੈਸ਼ਰ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ॥ ੩੮॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਤੀਰ ਅੰਦਰ ਕਮਾਣ ਦੇ।
ਦਰੇਗਾ ਸ਼ੁਦ ਦੁਸਮਨ ਦਰਾ ਵੇਖਤਮਾ।
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਸੌਬ ਸਤ੍ਰੂਦੇ ਨਾ ਲਿਪਟਿਆ ਮੇ।
ਦਰੇਗਾ ਨ ਸ਼ਾਯਕ ਦਿਗਰ ਰੇਖਤਮਾ॥ ੩੯॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਾ ਸਾਬ ਇਕ ਤੂਸ ਭੇਦੇ ਵੀਇਆ ਮੈ॥ (ਅਥ:) ਮੈਨੇ ਤੋਗਾ ਨ ਕੀਤਾ।
ਹਕੀਕਤ ਸਨਾਸਦ ਨ ਹਾਲੇ ਦਿਗਰ॥
ਬਾਦਸਾਹ ਹਕੀਕਤ ਨਹੀ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਨਹੀ ਪੁਛਦਾ ਜੋ ਕੀ ਭੇਤੂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਦ ਹੈ
ਕਿ ਮਾ:ਇਲ ਬਸੇ ਗਾਸਤ੍ਰ ਓ ਤਾਬਸਰ॥ ੪੦॥
ਜੋ ਮਸਤ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਓਹ ਸਿਰ ਪੈਰਾ ਤੋੜੀ।
ਖ਼ੁਬੀ ਬੇਖ਼ਬਰ ਰਾ ਚਿਕਾਰੇ ਕੁਨਦਾ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਦੇਖਤੂੰ ਉਸ ਬੇਅਕਲ ਕੇ ਤਾਈ ਜੋ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਕਿ ਕਾਰੇ ਬਦਸ਼ ਇਖਤਿਯਾਰੇ ਕੁਨਦਾ॥ ੪੧॥
ਜੋ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
ਬੁਬੀ ਬੇਖਿਰਦ ਬਦ ਖੁਰਾਸੀ ਕੁਨਦਾ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਦੇਖਤੂੰ ਬੇਸਮਝ ਬਦ ਛਿਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਕਿ ਬੇਆਬ ਸਰ ਖੁਦ ਤਰਾਸੀ ਕੁਨਦਾ॥ ੪੨॥
ਜੋ ਬਿਨਾ ਪਾਣੀ ਬੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਜਾਮ ਸਬਜੇ ਮਰਾ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮੇਰੇ ਤਾਈ।
ਕਿ ਸਰ ਬਸਤਹ ਮਨ ਰੀਜ ਬਖਸਮ ਤਰਾ॥ ੪੩॥
ਜੋ ਤਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖਜਾਨਾ ਮੈ ਬਖਸੀਸ ਕਰਾਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ ਫਾਮ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ॥

ਕਿ ਖਸ਼ਮ ਅਫ਼ਗਨੀ ਵਕਤ ਹਸਤ ਸ਼ਬਕਾਮ ॥੪੪॥

ਜੋ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਜਿਤਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਤਾਈ
(ਤੇ ਔਰੰਗਜੇਬ) ਜੈਸੇ ਇਸ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਖ਼ਿਲਾਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਇਸੀ ਤ੍ਰਾਂ
ਤੂੰ ਭੀ ਬੇਸਅਸ਼ੀ ਸੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਦੇਖਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਦਾ ਭੀ ਬੁਰਾ ਫਲ ਮਿਲੂਗਾ

ਹਿਕਾਇਤ ਦਸਵੀਂ ਚਲੀ ੧੦

ਕਥਾ ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥

ਗਫ਼ੂਰੇ ਗੁਨਹ ਬਖ਼ਸ਼ ਗਾਫ਼ਲ ਕੁਸ਼ ਅਸਤ ॥
ਵਾਹਗੁਰੂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਜਹਾਂਦਾਰ ਤੁਈ ਬਸਤ ਹਈ ਬੰਦੁ ਬਸਤ ॥੧॥
ਜਹਾਨ ਦਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਬੰਨਿਆ ਹੈ ॥

ਨ ਪਿਸਰੋ ਨ ਮਾਦਰ ਬਿਰਾਦਰ ਪਦਰ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਦਾ ਨਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਨਾਂ ਮਾਤਾ ਹੈ ਨਾ ਭਾਈ ਹੈ ਨਾ ਪਿਤਾ ਹੈ
ਨ ਦਾਮਾਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨ ਯਾਰੇ ਦਿਗਰ ॥੨॥
ਨਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜੁਆਈ ਹੈ ਨਾ ਸਤ੍ਰੂ ਹੈ ਨਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਯਾਰ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸੁਨੀਦਮ ਸੁਖ਼ਨ ਸ਼ਾਹ ਮਪੈਂਦਰਾ ॥
ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮ ਨੇ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਪੈਂਦ੍ਰਾ ਦੀ ਅਥਾਤ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ
ਮਾਪੈਂਦ੍ਰਾ ਦੇ ਘਾ, ਦਸਣਾ ਦੀ ਗਲ ਤੁਣੀ
ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲੇ ਨਾਮ ਬਰਦਸ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ ॥੩॥ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ
ਜੋ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾ ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਦੇ

ਕਿ ਨਾਮਸ ਵਜ਼ੀਰ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ ॥
ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਜੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ ਸੀ ॥
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਮਾਗ਼ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ॥੪॥
ਜੋ ਮਾਲਕ ਮਗਜ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ

ਕਿ ਪਿਸਰੇ ਅਜ਼ਾਂ ਬੂਦ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ॥
ਜੋ ਬੇਟਾ ਉਸ ਦਾ ਥਾ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲ

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਅਮੀਂਗਾ। ੫॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੀ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਸੀ

ਕਿ ਰੌਸਨ ਦਿਲੋ ਸਾਹ ਓ ਨਾਮ ਬੂਦਾ।
ਜੋ ਰੌਸਨ ਦਿਲ ਬਾਦਸਾਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ

ਅਦੂਰਾਂ ਜ਼ਿਮਰਦੀ ਬਰਾਵੁਰਦ ਦੂਦਾ। ੬॥
ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਕੋ ਭਾਈ ਸੂਰਮਤਾ ਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਉਣ ਧੂੰਏਂ ਨੂੰ

ਵਜ਼ੀਰੇ ਯਕੇ ਬੂਦੋ ਜ਼ੋ ਹੋਸਮੰਦਾ। ਤੇਲੈਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਮਾਰੇ ਥੇ॥
ਵਜ਼ੀਰ ਇਕ ਉਸਦਾ ਥੋ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਹੋਸਮੰਦ ਥਾ

ਰਈਯਤ ਨਿਵਾਜ਼ ਅਸਤ ਦੁਸਮਨ ਗੁਜ਼ੰਦਾ। ੭॥
ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਦਰਿਆਉ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਹਸਤ ਰੌਸਨ ਚਰਾਗ।
ਉਸ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ ਮਾਨੋ ਦੀਵਾ ਸਾਲ ਦੀ

ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ਾਂ ਬੂਦ ਰੌਸਨ ਦਿਮਾਗ। ੮॥
ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੌਸਨ ਦਿਮਾਗ

ਸਿਮਕਤਬ ਸਪੁਰਦੰਦ ਹਰਦੋ ਤਿਫਲ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੈ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਬੇਟੀ ਪੜ੍ਹਨੇ ਭੇਜੇ ਮਦ੍ਰਸੇ

ਕਿ ਤਿਫਲਾਨ ਬਸੇ ਹੋਸ ਗਸਤੰਦ ਖਿਜਲ। ੯॥
ਜੋ ਬਾਲਕ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖਰਾਬ

ਨਸਸਤੰਦ ਦਾਨਾਇ ਮੌਲਾਇ ਰੂਮ।
ਇਕ ਦਿਨ ਬੈਠਾ ਦਾਨਾ ਮੁਲਾਣਾ ਰੂਮ ਦਾ

ਕਿ ਦਿਹਮਾਨ ਬਖਸੀਦ ਆਂ ਅਰਜ ਬੂਮ। ੧੦॥
ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੂਲਾ ਦਿਤਾ ਸੇ ਜ਼ਿਮੀਨ ਦੇਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ

ਨਿਸਸਤੰਦ ਹਰਾਂ ਜਾਇ ਤਿਫਲੇ ਬਸੇ।
ਬੈਠੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਲੜਕੇ ਬਹੁਤ

ਬਖਾਂਦੇ ਸੁਖਨ ਅਜ਼ ਕਿਤਾਬ ਹਰ ਕਸੇ। ੧੧॥
ਪੜ੍ਹਦੇ ਥੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਭ ਕਤਾਬਾਂ ਸੇ

ਬਗਲ ਅੰਦਰ ਆਰੰਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬਾ।
ਵਿਚ ਬਗਲਾਂ ਦੇ ਲਿਆਂਦੇ ਹੈਨ ਸਭ ਕਿਤਾਬਾਂ।
ਜਿ ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲੁ ਫਰਕਾਨੇ ਅਦਾਬਾ॥੧੨॥
ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਅਤੇ ਵਾਸਤੇ ਆਦਾਬ ਸਿਖਣੇ ਕੇ ਤੌਰਤ ਭੀ ਕਿਤਾ।
ਦੁਮਕਤਬ ਕਨੀਜ਼ ਹਫਤ ਅਜ਼ ਜੂਬਾਂ।
ਦੋ ਮਕਤਬ ਕੀਤੇ ਹੈਸੇ ਸਭ ਦਸਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਜੂਬਾਂ ਨਾਲੇ
ਯਕੇ ਮਰਦ ਖਾਂਦੰਦ ਦੀਗਰ ਜ਼ਨਾਂ॥੧੩॥
ਇਕ ਵਿਚ ਮੁੰਡੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਦੂਸਰੇ ਵਿਚ ਲੜਕੀਆਂ
ਕਿ ਤਿਫਲਾਂ ਬਖਾਂਦੰਦ ਮੁਲਾਂ ਖੁਸਾ।
ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ ਮੁਲਾਂ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ
ਜ਼ਨਾਂ ਰਾ ਬਖਾਨਦ ਜ਼ਨੇ ਫਾਜ਼ਲਾ॥੧੪॥
ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ ਉਸਤਾਦ ਦਾਨਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਫਜ਼ੀ ਦਰੀਆਂ ਸੁਦ ਦੋ ਦਾ ਰਜੀ॥
ਉਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋਈ ਪਈ ਇਕ
ਯਕੇ ਤਰਫਿਆਂ ਸੁਦ ਯਕੇ ਤਰਫ ਈ॥੧੫॥
ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਰਕੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਏਧਰੀ
ਮਕ੍ਰਕ ਬਰਦ ਹਰ ਦੋ ਜ਼ਿ ਹਰ ਯਕ ਹੁਨਰ।
ਲੈ ਗਏ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਸਭ ਵਿਦਿਆ ਦੇ
ਇਲਮ ਕਸ ਮਕਸ ਕਰਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ॥੧੬॥
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ
ਸੁਖਨ ਹਰ ਯਕੇ ਰਾਂਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬਾ।
ਬਾਤ ਸਭ ਕੋਈ ਚਲਾਂਦਾ ਸੀ ਹਰ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜੀ
ਜ਼ਬਾਂ ਫਾਰਸ ਅਰਬੀ ਬਗੋਯਦ ਜਵਾਬਾ॥੧੭॥
ਬੋਲੀ ਫਾਰਸੀ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਦੇਂਦੇ ਸੇ ਉਤਰ
ਇਲਮ ਰਾ ਸੁਖਨ ਰਾਂਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ।
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ।

ਜ਼ਿ ਕਾਮਲ ਜ਼ਿ ਜਾਹਿਲ ਜ਼ਿ ਨਾਦਾਰ ਜ਼ਿਅਰਾ॥੧੮

ਕਾਮਲ ਸੇ ਜਾਹਿਲ ਸੇ ਮੁਹਿਤਾਜ ਸੇ ਕਵੀਸਰ ਸੇ ਅਥਾਤ ਕਾਮਲ ਜਾਹਲ ਉਮਦੇ ਕਵੀਸ਼ਰ ਭਤੂਖਨ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਸੇ

ਕਿ ਸਮਸੇਰ ਇਲਮੋ ਅਲਮ ਬਰ ਕਸੀਦਾ॥

ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਨੂੰ ਖਿਚ ਕੇ ਕਢਿਆ

ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਬਹਾਰੇ ਰਸੀਦਾ॥੧੯॥

ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਦੇ ਹਾਊ ਪਹੁੰਚੀ

ਬਹਾਰਸ ਦਰਾਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ॥

ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਆਈ ਫੁਲ ਬਾਗ਼ੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੀ ਹੋਈ

ਬਜ਼ੇਬਸ ਦਰਾਮਦ ਸਹੇ ਚੀਸਤਾਂ॥੨੦॥

ਵਿਚ ਜੇਬ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਚੀਸਤਾਨ ਦਾ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਵਾਸਤੇ ਦੇਖਣ

ਬਰਖਸ ਅੰਦਰਾਮਦ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਚੀਨਾ॥ ਕਿਆਮ

ਵਿਚ ਸੈਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਾਹ ਚੀਨ ਦਾ

ਬਖੂਬੀ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਨਾਜ਼ਨੀਨਾ॥੨੧॥

ਵਿਚ ਖੂਬੀ ਦੇ ਆਇਆ ਤਨ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ

ਬਖੂਬੀ ਦਰਾਂਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ॥

ਵਿਚ ਖੂਬੀ ਦੇ ਆਇਆ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾ

ਬਐਸ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦਿਲੇ ਦੋਸਤਾਂ॥੨੨॥

ਵਿਚ ਐਸ ਦੇ ਆਇਆ ਦਿਲ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਾ॥

ਜਿ ਦੇਵਾਰ ਜੋ ਅੰਦਰੂੰ ਮੂਸ ਹਸਤ॥

ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਚੂਹਾ ਹੈਸੀ ਰਹਿੰਦਾ

ਜਿ ਦਿਵਾਰ ਓ ਹਮ ਚੂ ਸੁਰਾਖ ਗਸਤ॥੨੩॥

ਕੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਸੇ ਐਸੀ ਛੇਕ ਕਰ ਛੋੜਿਆ॥

ਬਦੀਦੇ ਅਜ਼ਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਹਰ ਦੋ ਤਨਾ॥

ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਦੋਨੋ ਹੀ ਤਨ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਦੇਖਣਾ

ਚਰਾਗੋ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੋ ਯਮਨਾ॥੨੪॥

ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ

ਚੁਨਾਂ ਇਸਕ ਆਵੇਖਤ ਹਰਦੋ ਨਿਹਾਂ॥
ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਿਚ ਲਟਕੇ ਦੋਨੋ ਰੀ ਚੁਪਕੇ ਚੁਪਕੇ

ਕਿ ਇਲਮਸ ਰਫਤ ਦਸਤੋ ਹੋਸ਼ ਅਜ ਜਹਾਂ॥੨੫॥
ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਹਥੋਂ ਖੁਸ ਗਈ ਅਤੇ ਅਕਲ ਜਗਤ ਦੀ ਭੁਲ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ

ਚੁਨਾ ਹਰਦੋ ਆਵੇਖਤ ਬਾਹਮ ਬਰਗੇਬ॥
ਐਸੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਲਟਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ

ਕਿ ਦਸਤ ਅਜ ਇਨਾਰ ਫਤਪਾ ਅਜ ਰਕੇਬ॥੨੬॥
ਜੋ ਹਥ ਸੇਵਾਂ ਗਾ ਛੁਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਪੈਰ ਕਾਤੇ ਰਕਾਂਬਾਨਿ ਕਲ ਗਈਆਂ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਹਰਦੋ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਖੋਇ॥
ਪੁਛਿਆ ਹਰਦੋ ਨੂੰ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਿਓ ਮੁਲਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀਏ

ਕਿ ਏ ਆਫਤਾਬੇ ਜਹਾ ਮਾਹ ਰੋਇ॥੨੭॥
ਜੋ ਏ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਤੇ ਏ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁਖੀਏ

ਕਿ ਈ ਹਾਲ ਗੁਜਰਦ ਬ ਆਂ ਹਰਦੋ ਤਨ॥
ਜੋ ਏਹ ਹਾਲ ਗੁਜਰਦਾ ਹੈ ਉਪ੍ਰ ਇਨਾ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਅਖਵੰਦ ਅਖਵੰਦ ਜਨ॥੨੮॥
ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮੁਲਾਣੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ॥

ਚਰਾਗੇ ਮਲਕ ਅਫਤਾਬੇ ਜਹਾਂ॥
ਦੀਵੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ॥

ਚਿਰਾ ਲਾਗਰੇ ਗਸਤ ਵਜਹੇ ਤੁਮਾਂ॥੨੯॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾੜੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਸਭ ਬਾਕਿਆਂ ਹੈਂ

ਚਿ ਆਜਾਰ ਜਾਸਤ ਖਿਰੋ ਜਾਨਮਾਂ॥
ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤੋ ਕੋ ਕਰ ਏ ਮੇਰੀ ਜਾਨ॥

ਕਿ ਲਾਗਰ ਚਿਰਾ ਗਸਤ ਈਏ ਜਾਨਮਾਂ॥੩੦॥
ਜੋ ਮਾੜੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਏ ਹੋ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇਓ॥

ਅਜਾਰੇ ਖਿਰੋ ਤਾ ਇਲਾਜੇ ਕੁਨਮ॥
ਦੁਖ ਓਗ ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰਾਂ।

ਕਿਰੋਗੋ ਸੁਮਾਰਾ ਖਫਾ ਜੇ ਕੁਨਮ ॥੩੧॥
ਤੁਸਾਡੇ ਕੇਤਾਈ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗੇ

ਸੁਨੀਦ ਈ ਸੁਖਨ ਵਾਨੇ [illegible]।
ਜਨਕੇ ਨੇ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਅਤੇ ਬੁਝ ਜਵਾਬ ਕੀਤਾ [illegible]

ਫਿਰੋ ਬੁਰਦ ਹਰਦੋ ਤੁਨੋ ਇਸਕ ਤਾਜਾ ॥੩੨॥
[illegible] ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ ਮੁਹਬਤ ਦੇ ਚਮਕਾਰੇ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ [illegible] ਅਤੇ ਸਰੂਕੀ ਦੋਨੋ [illegible]
ਗਏ ਉਸ ਤਾਈ [illegible]

ਚੁ ਸੁਲਤਾਨ ਬਰਵੇ ਦੁਮੇ ਚਾਰ ਹੋਨਾ। [illegible]
[illegible] ਉਸ ਜਾਨ ਨੂੰ ਦੇ ਤਿਨ ਚਾਰ ਦਿਆ।

ਬਰਾਮਦ ਦੋ ਤਨ ਚਰ ਭੁਲੋਤ੍ਰੀ ਫੋਲਾ। ॥੩੩॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਦੋਨੋ ਤਨ ਦੀ ਜਿਸ ਗਰਦਿ ਖੇ ਪੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਉਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ੍ਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਗਈ

ਬਹੋਰ ਨਾਸਤਰ ਤਿਫਲੀ [illegible]।
ਉਨਾਂ ਉਪਰੋਂ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕਾਂ ਦਾ ਨਾ ਗੁਬਾਰ

ਕਿ ਸੂਹਰ ਸਖਰ [illegible] ਨੂੰ ਕਰ ਦੇ [illegible]। ॥੩੪॥
ਜੋ ਪਿਆਰੀ ਅਦਬ ਬਾਗ ਉਨਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ [illegible]

ਫਰਾਂਫ ਜਲਨ ਸੁਰ ਦੁਮਤਰ ਯਕੋ।
ਉਸ ਮੂਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਬੇਟੀ ਥੀ

ਕਿ ਸੂਰਤ ਜੋ ਮਹਿਤਾਬ [illegible]। ॥੩੫॥
ਜੋ ਮੂੰਹ ਸਭ ਪਰੀ ਥੀ ਅਤੇ ਦਰੀ ਥੀ ਪਦਮਨੀ।

ਸਨਸੀਰ ਓਰਾ ਜਿਹਾਨ [illegible]।
ਪਛਾਨੀ ਉਨਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਅਤੇ ਅਰਥਾਤ [illegible] ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਜਾਦੀ ਦੀ ਪਛਾਣੀ।

ਬਖੁਰਦਸ ਦੁਹੂੰ ਖੁਸ ਦਰ [illegible] ਜੁਮਾਂ। ॥੩੬॥
[illegible] ਜੀਤ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਦਵਾਤ ਦਿਲ ਖੁਸੀ [illegible]।

ਕਿਵੇ ਸਭ ਰਕਦ ਮਾਹੌਰੋ ਜੀਅਤਨਾ।
ਜੋ ਇਹ ਸਭ [illegible] ਕਰਦ ਦਾ [illegible] ਸਰੀਰ [illegible]

ਕਰਾਂਬੋ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੋ ਯਮਨਾ। ॥੩੭॥
ਦੀਦਿਆ [illegible] ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਦੀ [illegible]

ਸੁਖ਼ਨ ਹਾਇ ਸ਼ੀਰੀਂ ਮਰਾ ਅਜ਼ ਤੁਰਾ ਕਤਰਾਹੇ ਮਸਤਾ।
ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤੇ ਮੇਰਿ ਕਿ ਤੇਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਨਾਹਿ ਹੈ।

ਬਦੀਦਨ ਦੁਕਾਨਸ ਬਖੁਫ਼ਤਨ ਯਕੇਸਤਾ ॥੩੮॥
ਜਾਗਦੇ ਖਰੇ ਵੈ ਸੰਗੀ ਅਤੇ ਦਿ ਖਦਰ ਵੇਖੇ ਇਕੋ ਹੈ

ਬਸਨ ਹਾਲ ਹੋਸ਼ਤ ਕਿ ਗੁਜ਼ਰਦ ਤੁਰਾ।
ਸਾਡਾ ਮੇਰੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਕਰੋ ਜੋ ਕਿਆ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਈ

ਕਿ ਮੌਜਦ ਹਮਹ ਜਾਨ ਜ਼ਿਗਰਾਤੇ ਮਰਾ ॥੩੯॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ [illegible] ਜਾਨ ਅਤੇ ਜਿਗਰ ਮੇਰਾ

ਕਿ ਪਿਨਹਾਂ ਸੁਖ਼ਨ ਕਰਦ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤਾ।
ਜੇ ਪੜਦਾ ਬਾਤ ਦਾ ਕਰਨਾ ਯਾਰਾਂ ਮੈਂ ਅਹਿਤ ਹੈ।

ਅਗਰ ਰਾਸਤ ਹੋਸ਼ੀ ਤੂ ਬਰ ਮਨ ਰਵਾ ਅਸਤਾ ॥੪੦॥
ਜੇ ਕਰ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੇਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਹੈ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਕਸੇ ਪਾਸ ਮਰਾ ਰਾਸਤ ਗੋ।
ਜੋ ਤੂੰ ਸਭ ਪਾਸ ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ ਕਹੇਂਗੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੋ

ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ੂਨ ਜ਼ਿਗਰਾਤੇ ਮਰਾ ਤੇ ਬਿਸ਼ੋ ॥੪੧॥
ਜੋ ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਧੋਏ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਜਿਗਰ ਦੀ ਗਲ ਦਸੋ ਮੈਨੂੰ

ਸੁਖ਼ਨ ਦੁਜ਼ਦਗੀ ਕਰਦਨੇ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤਾ।
ਬਾਤ ਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨੀ ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਭੁਲ ਹੈ

ਅਮੀਰਾਨ ਦੁਜ਼ਦੀ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤਾ ॥੪੨॥
[illegible] ਜੇ ਕਰ ਪੜਦਾ ਬਾਤ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਤੇ [illegible] ਹੈ

ਸੁਖ਼ਨ ਗਾਹ ਤਨੇ ਰਾਸਤ ਗੁਫ਼ਤਨ ਖ਼ੁਸ਼ ਅਸਤਾ।
ਬਾਤ ਵੀ [illegible] ਕਹੀ ਦੇ ਸਚ [illegible] ਭਲਾ ਹੈ।

ਕਿ ਹਕ ਗੁਫ਼ਤਨੇ ਹਮ ਚੁ ਜਾਨੀ ਦਿਲ ਅਸਤਾ ॥੪੩॥
ਜੋ ਸਚ ਕਹਣਾ ਦੂਜਾ ਆਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਦਿਲ ਦਾ ਹੈ

ਬਸੇ ਬਾਗ਼ ਗੁਫ਼ਤਸ਼ ਸਤਾਏ ਨਦਾ।
ਬਹੁਤ ਵੇਲੇ ਕਿਤਾ ਕੁਝ ਫਿਰ ਤੁਸਾਂ ਨਾ ਦਿਤਾ [illegible]

ਜਵਾਬੇ ਜ਼ੁਬਾਂ ਸੁਖ਼ਨ ਸੀਰੀਂ ਕੁਸਾਦਾ ॥੪੪॥
ਜੁਵਾਬ ਰਸਨਾ ਮਿਠੀਬੀ ਮਿਠੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਬੱਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਸੰਨਤੀ ਕੂ ਛਨਾ ਦਜਿਆ।
ਯਕੇ ਮਜਲਸ ਆਰਾਸਤ ਬੋਰੇਦ ਜਾਮਾ।
ਇਕ ਮੇਲ ਕੀਤਾ ਸਭਨਾਂ ਕਿਆਂ ਦਾ ਸਾਥ ਸਰਾਬ ਅਤੇ ਗਦਈ ਇਕਠੇ ਕੀਤੇ ਅਰਥਾਤ ਮੁਲਾ ਦੀਨ ਹੁਨੀਨੇ ਇਕ ਮਜਲਸ ਸਜੀਆਨਾ ... ਸਰਾਬ ਨਾਲ ਸਜਾਈ।
ਕਿ ਹਮ ਮਸਤ ਸੁਦ ਮਜਲਸੇ ਓਤਮਾਮਾ ॥੪੫॥
ਜੋ ਤਮਾਮ ਬੇਸੁਧ ਹੋਗਏ ਮਜਲਸ ਵਾਲੇ।
ਬਕੇ ਫਸ ਹਮਹ ਹਮ ਚੁਨਾਂ ਦੇਖਤੰਦਾ।
ਸਾਥ ਸਰਾਬ ਦੇ ਐਸੇ ਪੀਕੇ ਬੇਸੁਧ ਹੋਇਗਏ।
ਕਿ ਜ਼ਖਮੇ ਜਿਗਾਰ ਬਾਜ਼ੁਬਾਂ ਰੇਖਤੰਦਾ ॥੪੬॥
ਜੋ ਦਿਲ ਦਾ ਦੁਖ ਸਾਥ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨ ਦੇ ਕਿਹਾ
ਸੁਖਨ ਬਾਂ ਜ਼ੁਬਾਂ ਹਮ ਚੁਗੋਯਦ ਮੁਦਾਮਾ।
ਸਾਥ ਰਸਨਾ ਦੇ ਐਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਹਮੇਸਾ।
ਨ ਗੋਯਦ ਬਜੁਜ਼ ਸੁਖਨ ਮਹਬੂਬ ਨਾਮਾ ॥੪੭॥
ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਿਵਾਂ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ
ਦਿਗਰ ਮਜਲਸ ਆਰਾਸਤ ਬਾਰੇਦ ਰੰਗਾ।
ਦੂਸਰੀ ਮਜਲਸ ਬਣਾਈ ਸਾਥ ਸਰਾਬ ਅਤੇ ਰਾਗ ਦੇ।
ਜਵਾਨਾਂ ਨ ਲਾਇਸਤ ਹੇ ਖ਼ੁਬ ਰੰਗਾ ॥੪੮॥
ਗਬਰੂ ਲਾਇਕ ਅਤੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ।
ਹਮਹ ਮਸਤ ਬੇਸੁਦ ਹਮਹ ਖ਼ੂਬ ਮਸਤਾ।
ਤਮਾਮ ਮਸਤ ਸੁਭਾਉ ਹੋਏ ਸਭ ਮਸਤੀ ਮੇ ਭਰਪੂਰ
ਜ਼ਿਨਕੇ ਫ਼ਜੀਲਤ ਸਬੂ ਸੁਦ ਜ਼ਿਦਸਤਾ ॥੪੯॥
ਲਗਾਮ ਦਾਨਾਈ ਦੀ ਬਾਹਰ ਹੋਈ ਹਥ ਸੇ
ਹਰ ਕਸ ਕਿ ਅਜ਼ ਇਲਮ ਸੁਖਨਸ ਬਰਾਦਾ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਾਤ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਭੁਲਾਈ ਸਾਹਜਾਦੇ ਨਾਲ
ਕਿ ਅਜ਼ ਬੇਖੁਦੀ ਨਾਮ ਹਰਦੋ ਬਖ਼ਾਂਦਾ ॥੫੦॥
ਜੋ ਮਸਤੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਯਾਰ ਦਾ ਬੋਲਦੇ ਸੇ।

ਕਿ ਇਲਮੋ ਫਜੀਲਤ ਫਰਾਮੋਸ ਗਸਤ।
ਜੋਦ੍ਹ ਵਿਦਿਆ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਭੁਲਗਈ।

ਸਖਾਂਵੰਦ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਨਾਮ ਮਸਤ ॥੫੧॥
ਸਦਵੰਸੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਮਸਤ ਹੋਏ ਤੇ ਹੋ।

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਦੇਰੀਨਹ ਈ ਰਾਸਤ ਦੋਸਤ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਦਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਹੈ।

ਜੁਬਾਂ ਖੁਦ ਕਸਾਂ ਦੀਦਹ ਅਜ ਨਾਮ ਓਸਤ ॥੫੨॥
ਆਪਣੀ ਰਸਨਾਂ ਥੀ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਨਾਮ ਉਸਦਾ।

ਸੁਨਾਸਦ ਕਸੀ ਹਾਲ ਸਤੂਨ ਨਾਮ ਸਨਾਖਸਤ।
ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ ਹਾਲ ਜੁਬਾਣ ਸੋਹਤ ਤੇ ਈਆਂ (ਅ.) ਅਲਹਦਰੇ ਦੀ ਤਰਜਨੇ ਕੇ ਜਾਂਦੀਆ

ਬਗੁਫਤਨ ਹਮਾਂ ਜੀ ਸਲਾਕਤ ਨਖਾਸ ਆਸਤ ॥੫੩॥
ਸਾਥ ਕਹਣੇ ਦੇ ਏਹੁ ਬਾਤਕ ਅਤੇ ਨਾਜਕ ਹਾਲ ਵੱਲੋਂ ਭਰੇ ਹੈ।

ਕਿ ਅਸਕ ਆਸ ਅਸਤ ਆਤਸ ਸਰਾਬ ਖੂਨ ਖੋਰ ਖੂ।
ਜੋ ਇਸਕਸੇ ਅਤੇ ਅਗ ਸੇ ਅਤੇ ਸਰਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਖੂਨ ਕੀਤੇ ਹੈਂ।

ਕਿ ਪਿੰਨਹਾਂ ਨਮਾਂਦ ਅਸਤ ਆਮਦ ਬਰੂ ॥੫੪॥
ਜੋ ਛਿਪਿਆ ਨਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਏਹੁ ਜਗਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਸਾਹਰ ਅੰਦਰੂੰ ਹਾਸਤ ਸੁਹਰਤ ਪਦੀਦ।
ਵਿਚ ਸਾਹਰ ਦੇ ਹੋਈ ਥੋ ਚਰਚਾ ਪ੍ਰਗਟਾ।

ਕਿ ਆਂ ਸਾਹਜਾਦਹੇ ਸਾਹ ਫ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰ ॥੫੫॥
ਜੋ ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਜਾਦ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਸਕ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਦੁਖਤਰ ਬੁਖਾਂਦ।
ਸੁਣਕੇ ਏ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇਟੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬੁਲਾਈਆਂ।

ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਹਰਦੋ ਕਿਸਤੀ ਨਿਸਾਂਦ ॥੫੬॥
ਇਕਲੇ ਇਕਲੇ ਦੋਹਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਉਪਰ ਬਿਠਾਲ ਦਿਤੋ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਓਰਾ ਬ ਦਰੀਯਾਇ ਅਜੀਮ।
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤਾ ਉਨਾ ਬੇੜੀਆਂ ਨੇ ਤਾਈ ਵਡੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ।

ਦੁਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਸੁਦ ਹਮਾ ਮੌਜ ਖੀਜ਼ਾ।੫੭॥
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਇਕਥਾ ਕਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਤਮਾਮ ਲੈਹਰਾਂ ਸੇ।

ਦੁਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਗਸਤ ਹੁਕਮੇ ਅਲਾਹਾ।
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਇਕਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ।

ਬਯਕ ਜਾ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਸਮਸ ਮਾਹਾ।੫੮॥
ਵਿਚੋ ਇਕ ਜਾਗਾ ਦੇ ਆਏ ਓਹ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ (ਅ:) ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਤੇ ਵ
ਦੀ ਬੇਟੀ।

ਬਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਕਿਰਦਗਾਰੇ ਅਲਾਹਾ।
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਦੇਖਣੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਾਰਸਾਜ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ।

ਦੁਤਨ ਰਾ ਯਕੇ ਕਰਦ ਅਜ਼ ਹੁਕਮ ਸਾਹਾ।੫੯॥
ਦੋਨੋ ਸਰੀਰਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਇਕਥਾ ਕੀਤਾ ਹੁੱਕਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ।

ਦੁਕਿਸਤੀ ਦਰਾਮਦ ਬਯਕ ਜਾ ਦੁਤਨਾ।
ਦੋਹਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿਚੋ ਇਕ ਵਿਚ ਆਏ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰਾਂ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨਾ।੬੦॥
ਮਸਾਲ ਅਰਬ ਦੇਸ ਦੀ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ।

ਬਰਫਤੰਦ ਕਿਸਤੀ ਬਦਰਯਾਇ ਗਾਰਾ।
ਫੇਰ ਗਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਦਰਿਯਾ ਡੂੰਗੇ ਦੇ।

ਬਮੌਜ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਬਹਾਰਾ।੬੧॥
ਵਿਚ ਲੈਹਰਾਂ ਦੇ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਪਤੇ ਬਹਾਰ ਦੇ ਦੀ।

ਯਕੇ ਅਯਦਹਾ ਬੂਦ ਆਂਜਾ ਨਿਸਸਤਾ।
ਇਕ ਭਾਰੀ ਸਰਪ ਥਾ ਉਥੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ।

ਬਖੁਰਦਨ ਦਰਾਮਦ ਵਜਾਂ ਕਰਦ ਜੁਸਤਾ।੬੨॥
ਵਾਸਤੇ ਖਾਵਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਹੀ ਛਾਲ ਮਾਰੀ

ਦਿਗਰ ਪੇਸਤਰ ਬੂਦ ਕਹਿਰੇ ਬਲਾ।
ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਅਗੇ ਭਾਰੀ ਬੀ ਕਹਰ ਰੂਪ ਬਲਾ।

ਦੁ ਦਸਤਸ਼ ਸਤੌ ਕਰਦ ਪਾਏ ਸਰ ਹੁਮਾਹਾ।੬੩॥
ਦੋਨੋ ਹਥ ਉਸਨੇ ਬੀਆਂ ਵਾਗੂੰ ਖੜੇ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਉਸਦੇ।

ਮਿਯਾਂ ਰਫ਼ਤ ਸ਼ੁਦ ਕਿਸ਼ਤੀਏ ਹਰਦੋ ਦਸਤ।
ਵਿਚ ਦੇ ਲੰਘ ਗਈ ਬੇੜੀ ਦੋਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹਥਾਂ ਦੇ।

ਬਨੇਸ਼ੇ ਦਿਹਾਨਦ ਅਜ਼ੋ ਮਾਰ ਮਸਤ।੬੪॥
ਡੰਗ ਸਰਪ ਸੇ ਦੋਨੋ ਬਚ ਗਏ।

ਗਿਰਫ਼ਤੰਦ ਓਰਾ ਬਦਸਤ ਅੰਦਰੂੰ।
ਬਲਾ ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਉਸ ਸਰਪ ਕੇ ਤਾਈ।

ਬਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਓਰਾ ਬਖ਼ੁਰਦੰਦ ਖ਼ੂੰ।੬੫॥
ਬਖਸਿਆ ਉਨਾ ਕੇ ਤਾਈ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ਖੂੰਨਿ (ਅ:) ਸਾਹਜਾਦਾ ਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬਚ ਗਈ।

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਸ਼ੁਦ ਅਯਦਹਾ ਬਾ ਬਲਾ।
ਐਸਾ ਜੁਧ ਹੋਇਆ ਸਰਪ ਦਾ ਸਾਥ ਬਲਾ ਦੇ।

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਆਮਦ ਬਹੁਕਮੇ ਖ਼ੁਦਾ।੬੬॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਹੁਨ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਰਬ ਦੇ।

ਚੁਨਾਂ ਮੌਜ ਖ਼ੇਜ਼ਦ ਜ਼ਿਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮ।
ਐਸੀਆ ਲਹਿਰਾ ਉਠਦੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਰੀ ਦਰਿਯਾ ਸੇ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਨ ਦਾਨਸਤ ਜੁਜ਼ ਯਕ ਕਰੀਮ।੬੭॥
ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸਿਵਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸੇ।

ਰਵਾਂ ਗਸ਼ਤ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬ ਮੌਜੇ ਬਲਾ।
ਤੁਰ ਪਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲਹਿਰਾਂ ਬਲਾ ਜੈਸੀਆ ਦੇ।

ਬਰਾਹੇ ਖ਼ਲਾਸੀ ਜਿ ਰਹਮਤ ਖ਼ੁਦਾ।੬੮॥
ਵਿਚ ਰਸਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ।

ਬ ਆਖ਼ਰ ਹਮਾ ਅਜ਼ ਹੁਕਮ ਪਰਵਰਦਗਾਰ।
ਓੜਕ ਨੂੰ ਭੀ ਹੁਕਮ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਖਿਅੰਤ ਕੇ ਸੇ।

ਕਿ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਰਾਮਦ ਜਿ ਦਰਯਾ ਕਿਨਾਰ।੬੯॥
ਜੋ ਬੇੜੀ ਆਈ ਊਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ।

ਜਿ ਬੇਰੂੰ ਬਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ ਹਰਦੋ ਤਨ।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਆਏ ਬੇੜੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ।

ਨਿਸ਼ਸਤਹ ਲਬੇ ਆਬ ਦਰ ਚਸ਼ਮ ਜਮਨਾ।੭੦॥
ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਕੰਢੇ ਉਸੀ ਦਰਿਆ ਜਮਨ (ਆ:) ਉਸੀ ਥਾਂ।

ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਸ਼ੇਰ ਦੀਵਨ ਸ਼ਿਤਾਬਾ।
ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜੰਗਲ ਸੇ ਇਕ ਸ਼ੇਰ ਦੇਖਕੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ।

ਬਖ਼ੁਰਦਨ ਅਜ਼ਾਹਰ ਦੁਤਨ ਰਾ ਕਬਾਬਾ।੭੧॥
ਵਾਸਤੇ ਖਾਣੇ ਉਨਾ ਦੋਹਾਂ ਤਨਾਂ ਦੇ ਕਬਾਬ ਦੇ।

ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮਾਰੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਦਰਿਆ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਭਾਰੀ

ਖ਼ੁਰਮ ਅਹਰਦੋ ਤਨ ਰਾ ਬਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ।੭੨॥
ਖਾਵਾਂਗੇ ਹਰਦੋ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਸਖੀ ਦੇ।

ਬਜਾਇਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਤਾਬਾ।
ਵਿਚ ਉਸੀ ਥਾਂ ਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿਤਾਬੀ ਸੇ।

ਜ਼ਿ ਕੰਦਸ਼ ਹਮੀ ਜੁਸਤ ਬਰ ਰੋਦ ਆਬਾ।੭੩॥
ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਸ਼ੇਰਨੇ ਉਪਰ ਕੰਢੇ ਦਰਿਆ ਦੇ।

ਬਪੇਚੀਦ ਸ਼ਰ ਰਾ ਬਖ਼ਤਾ ਗ਼ਾਸ਼ਤ ਸ਼ੇਰਾ।
ਉਸ ਦੁਹਾਂਨੇ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਜੋਰਦੀ ਉਪਰ ਖ਼ਾਲੀ ਗਈ।

ਬਦਹਨੇ ਨਿਹੰਗ ਦੁਸ਼ਮਨ ਅਫ਼ਤਦ ਦਲੇਰਾ।੭੪
ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੂਸਰੇ ਸਤ੍ਰ ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਜਾ ਪਿਆ (ਅ:) ਜ਼ੋਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਾ ਪਿਆ।

ਬਗੀਰਦ ਨਿਹੰਗ ਦਾਮਨੋ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਿਤਾਬਾ।
ਪਕੜ ਲਿਆ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਪੱਲਾ ਅਤੇ ਸਿਰ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਛੇਤੀ ਨਾਲ।

ਬਸ਼ਬ ਰੋਜ਼ ਦਰ [illegible] ਆਬਾ।੭੫॥
ਲੈ ਗਿਆ ਉਸ ਦੇ [illegible] ਪਾਣੀ ਦੇ।

[illegible] ਜਹਾਂ।
[illegible]

[illegible] ਅਜ਼ਾਂ।੭੬॥
[illegible] ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਨੇ [illegible] ਮਾਰਿਆ।

ਬਿਰਫਤੰਦ ਹਰਦੋ ਬਹੁਕਮੇ ਅਮੀਤਾ।
ਗਏ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਅਮੀਰ ਦੇ। (ਅ:) ਰਬਦੇ।
ਯਕੇ ਸ਼ਾਹਜਾਦਹ ਦੁ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰਾ।੭੭॥
ਇਕ ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ।
ਬਿ ਅਫਤਾਦ ਹਰਦੋ ਬਦਸਤੇ ਅਜੀਮਾ।
ਪੈਗਏ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਵਿਚ ਰਸਤੇ ਜੰਗਲ ਭਾਰੀ ਦੇ।
ਨ ਜਾਯਦ ਦਿਗਰਦੀਦ ਜੁਜ਼ਯ ਕਰੀਮਾ।੭੮॥
ਨਹੀਂ ਥਾ ਸਯਦ ਦੂਸਰਾ ਦੇਖਣੇਵਾਲਾ ਸਿਵਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ।
ਬ ਮੁਲਕੇ ਹਬਸ਼ ਆਮਦ ਆਂ ਨੇਕਖ਼ੋਇ।
ਫਿਰ ਮੁਲਕ ਹਬਸ਼ੀ ਆਦੇ ਆਏ ਓਹ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉਵਾਲੇ।
ਯਕੇ ਸ਼ਾਹਜਾਦਹ ਦਿਗਰ ਖ਼ੂਬਰੋਇ।੭੯॥
ਇਕ ਸ਼ਾਹਜਾਦਾਹ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਖੂਬਰੂਇਵਾਲੀ
ਦਰਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਕਿ ਬਿਨਸ਼ਸਤਹ ਸ਼ਾਹ।
ਫਿਰ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਆਏ ਜੋ ਜਿਥੇ ਬਾਦਸਾਹ ਬੈਠਾ ਹੈ।
ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਮ ਸ਼ਰੰਗਾ ਜ਼ਰਰੀ ਕੁਲਾਹਾ।੮੦॥
ਬੈਠਾ ਹੈ ਸਿਆਮ ਸੂਰਤ ਸੁਨੈਰੀ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਪਰ ਤੇ।
ਬਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਬਖ਼ਾਂਦੰਦ ਪੇਸ਼ਾ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਉਨਕੇ ਤਾਈਂ ਦੇਖਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇਆ।
ਬਿਗੁਫਤੰਦ ਐ ਸ਼ੇਰ ਆਜ਼ਾਦ ਕੇਸ਼ਾ।੮੧॥
ਕਹਾ ਜੋ ਏ ਸੇਰ ਜੁਦੇ ਮਗਜ ਵਾਲੇ।
ਜਿ ਮੁਲਕੇ ਕੁਦਾਮੀ ਤੁਈ ਸ਼ਾਹ ਬਿਗੋ।
ਕਿਸ ਮੁਲਕ ਸੇ ਤੈਂਨੂੰ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਕਹੁ।
ਚਿ ਨਾਮੇ ਕਿ ਰਾ ਤੋ ਬਵੀ ਤਰਜ਼ ਜੋ।੮੨॥
ਕਿਆ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਕਿਸਦਾ ਤੂੰ ਬੇਟਾ ਹੈਂ ਏਧਰ ਕੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕੀ ਢੂੰਡਦਾ ਹੈਂ
ਅਗਰ ਨਹ ਮਰਾ ਤੋ ਨਗੋਈ ਦੁਰਾਸਤਾ।
ਅਗਰ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਕਹੇਂਗਾ ਐਸਾ ਸਚੁ।

ਕਿ ਮੂਰਦਨ ਸਤਾਂਸ਼ ਅਸਤ ਵੋ ਸਦ ਗਵਾਹ ਸਤਾ॥
ਜੋ ਸੋਂਤ ਤੇਰੀ ਛੇਤੀ ਤੀਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ੮੩॥

ਸੁਹਨ ਸ਼ਾਹ ਪਿਸਰੇ ਮਆਂਦੇਦਰ ਗਾ॥
(ਸਾਹਜਾਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹ ਮਹੀਂਦਰਾ ਦਾ ਮੈਂ ਬੇਟਾ ਹਾਂ॥

ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ ਅਸਤ ਵੋ ਨਉਜਵਾਂ॥ ੮੪॥
ਏਹੁ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਹੈ ਏ ਨਵੀਨ ਜੁਵਾਨੀ ਵਾਲੀ

ਹਕੀਕਤ ਬਗੁਫ਼ਤਸ਼ ਜ਼ਿ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਹਾਲਾ॥
(ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ) ਹਕੀਕਤ ਕਹੀ ਅਗਲੇ ਹਾਲ ਦੀ॥

ਕਿ ਬਰਵੈ ਚੁ ਬਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ਚੰਦੀਂ ਜ਼ਵਾਲਾ॥ ੮੫॥
ਜਿਸੜਾ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਗੁਜ਼ਰੀ ਇਤਨੀ ਕੌਮੀ

ਬਮਿਹਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਬਗੁਫ਼ਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਿਰਪਾਲਗੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਸੋਂ ਕਿਹਾ॥

ਸਰਾ ਜਾਇਗਾਹੇ ਜ਼ਿ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ਾਨਹ ਦਾਂ॥ ੮੬॥
ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੇ ਜਾਣ॥

ਵਜ਼ਾਰਤ ਖ਼ੁਦ ਸਰਾ ਤੁਰਾ ਮੇ ਦਿਹਮ॥
ਵਜ਼ੀਰੀ ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਾਈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ॥

ਕੁਲਾਹੇ ਮੁਮਾਲਿਕ ਤੁ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹਮ॥ ੮੭॥
ਛਤ੍ਰ ਮੁਲਕ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ॥

ਬਗੁਫ਼ਤੰਦ ਈਰਾਂ ਕਰਦੰਦ ਵਜ਼ੀਰ॥
ਕਿਹਾ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਵਜ਼ੀਰ॥

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵਜ਼ੀ ਬੂਦ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ॥ ੮੮॥
ਕਿ ਸਦਾਸਤ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ॥

ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ਨਾਸਦ ਅਜ਼ੀਮਾ॥
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਸ਼ਤ੍ਰ ਪਛਾਣਿਆ ਵਡਾ

ਦਵੀਦੰਦ ਬਰਵੈ ਬਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ॥ ੮੯॥
ਦੌੜਿਆ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ॥

ਕਿ ਖ਼ੂੰਨਸ਼ ਬਰੇਜ਼ੀਂਦ ਵ ਕਰਦੰਦ ਜ਼ੇਰ।
ਜੋ ਖ਼ੂੰਨ ਉਸਦਾ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮਾ ਵਿਚ।
ਦਿਗਰ ਜਾ ਸੁਨੀਦੇ ਦਵੀਦੇ ਦਲੇਰ।੯੦॥
ਦੂਸਰੀ ਜਾਗਾ ਸੁਣਿਦਾ ਦਉੜਿਆ ਦਲੇਰ ਹੋਕੇ।
ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਤਰਕਸ਼ ਬਰੇਜ਼ੰਦ ਤੀਰ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਤੀਰ ਤਰਕਸ ਸੇ ਮਾਰਿਆ।
ਬਕੁਸ਼ਤੇ ਅਦੂਰਾ ਬਕਰਦੇ ਅਸੀਰ।੯੧॥
ਮਾਰਤਾ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰਦਾ ਕੈਦੀ
ਬ ਮੁਦਤ ਯਕੇ ਸਾਲ ਤਾ ਚਾਰ ਮਾਹ।
ਵਿਚ ਅਰਸੇ ਇਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ।
ਦਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਆਮਦ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਮਾਹ।੯੨॥
ਚਮਕਣ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।
ਬਦੋਜ਼ੀਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਬਸੋਜ਼ੰਦ ਤਨ।
ਪਰੋਤਾ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਲਾਇਆ ਉਨਾਂਦਾ ਸਰੀਰ।
ਬਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਰੋਜ਼ ਗਾਰੇ ਕੁਹਨ।੯੩॥
ਵਿਚ ਯਾਦਗੀਰੀ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਪਿਛਲਾ
ਬਗੁਫ਼ਤਸ਼ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਦੁਖ਼ਤਰ ਵਜ਼ੀਰ।
ਕਿਹਾ ਇਕ ਦਿਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ।
ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।੯੪॥
ਜੋਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।
ਬਯਕ ਬਾਰ ਮੁਲਕਤ ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼ ਗਸ਼ਤ।
ਇਕ ਬਾਰਗੀ ਮੁਲਕ ਆਪਣਾ ਤੈ ਭੁਲਾ ਦਿਤਾ
ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਤ ਮਸਤੀ ਹਮਹ ਹੋਸ਼ ਗਸ਼ਤ।੯੫॥
ਜੋ ਰਾਜ ਦੀ ਮਸਤੀ ਸੇ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਸਭ ਅਕਲ ਭੁਲਾ ਦਿਤੀ ਤੈ।
ਬਆਂ ਮੁਲਕ ਪੇਸ਼ੀਨ ਹਰਾ ਯਾਦ ਕੁਨ।
ਤੂੰ ਉਸ ਮੁਲਕ ਅਗਲੇ ਆਪਣੇ ਕੰ ਤਾਈ ਯਾਦ ਕਰ।

ਕਿ ਸ਼ਹਰੇ ਪਦਰ ਰਾ ਤੂ ਆਬਾਦ ਕੁਨਾ।੯੬।।
ਜੋ ਸ਼ਹਰ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਦਾ ਤੂੰ ਆਬਾਦ ਕਰ
ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਅਜ਼ ਫੌਜੋ ਲਸ਼ਕਰ ਤਮਾਮਾ।
ਨਿਗਾਹ ਰਖਿਆ ਫੌਜ ਅਤੇ ਸੁਪਾਹ ਕੋ ਸਭ ਤ੍ਰਾਂ।
ਬਸੇ ਗੰਜ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਬਰਵੈ ਮੁਦਾਮਾ।੯੭।।
ਬਹੁਤ ਖਜ਼ਨੇ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕੀਤੇ ਉਸ ਉੱਪਰ ਸਦੀਵ ਕਾਲ
ਯਕੇ ਲਸ਼ਕਰ ਆਰਾਸਤ ਚੂੰਨੇ ਬਹਾਰ।
ਇਕ ਲਸਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਮਾਨਿੰਦ ਨਵੀਨ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਸੀ
ਜ਼ਿ ਖੰਜਰ ਵ ਗੁਰਜ਼ੋ ਵ ਬਖ਼ਤਰ ਹਜ਼ਾਰ।੯੮।।
ਤਲਵਾਰਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਗੁਰਜਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਸੰਜੋਆਂ ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਬਣਾਈ।
ਜ਼ਿਰਹ ਖੋਦ ਖ਼ਿਫ਼ਤਾਂ ਵ ਬਰ ਗਿਸਤਵਾਂ।
ਝਿਲੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਟੋਪ ਕੁੜਤੀਆਂ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਰਦਣੀ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦੀ ਹੈ
ਜ਼ਿ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਹਿੰਦੀ ਗਿਰਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਾਂ।੯੯।।
ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੀ ਦੀਆਂ ਭਾਰੀ ਭਾਰੀ ਮੁੱਲ ਦੀਆਂ।
ਜ਼ਿ ਬੰਦੂਕ ਮਸ਼ਹਦ ਵ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ।
ਬੰਦੂਕਾਂ ਸ਼ਹਰ ਮਸ਼ਹਦ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਾਣਾਂ ਚੀਨ ਦੀਆਂ
ਜ਼ਿਰਾਹਿ ਰੂਮ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ।੧੦੦।।
ਸੰਜੋਆਂ ਰੂਮ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਖਰੀਦੀਆਂ।
ਚਿ ਅਜ਼ ਤਾਜ਼ੀ ਅਸਪਾਨ ਫੌਲਾਦ ਨਾਲਾ।
ਕਿਆ ਘੋੜੇ ਤਾਜ਼ੀ ਫੁਲਾਦੀ ਨਾਲ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੈ।
ਹਮਹ ਖ਼ਿਦਾਹ ਫੀਲਾਂਨ ਅਜ਼ਿ ਸ਼ਬ ਮਿਸਾਲਾ।੧੦੧।।
ਸਭ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਮਾਨਿੰਦ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਦੇ।
ਹਮਹ ਸ਼ੇਰ ਮਰਦਾਂ ਵ ਜ਼ੋਰਾਂਵਰਾ।
ਸਭ ਸੂਰਮੇ ਮਰਦ ਅਤੇ ਅਤ ਸੇ ਜ਼ੋਰ ਵਾਲੇ।
ਕਿ ਸ਼ੇਰ ਅਫਕਨਾਂ ਰਾ ਬਸ਼ਫ ਅਫ਼ਕਨਾ।੧੦੨।।
ਜੋ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਪਰੇ ਕੋ ਤਾਈਂ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੇ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇ ਕਠੇ ਕੀਤੇ।

ਬਰੰਗਾਮ ਅੰਦਰੂੰ ਹਮਚੂੰ ਫੀਲ ਅਫਕਨ ਅਸਤ॥ ੧੧੩
ਵਿਚ ਜੁਧਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਹਾਥੀ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹੈ।
ਬ ਖਲਸ ਅੰਦਰੂੰ ਚਰਬ ਚਾਲਾਕ ਦਸਤ॥ ੧੦੩॥
ਵਿਚ ਸੁਭਾਵੇ ਹੋਸਿਆਰ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਹਥਾਂ ਦੇ ਹੈਨ
ਨਿਸਾਂਮੇ ਦਿਹਦ ਨੇਜ਼ਹ ਰਾ ਨੋਕ ਖੂੰ।
ਨਿਸਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹੈਨ ਨੇਜ਼ਾ ਕੇਤਾ ਹੀ ਨੋਕ ਖੂੰਨ ਦੇ
ਕਸੀਦੰਦ ਅਜ਼ ਤੇਗ ਜ਼ਹਰਾ ਬਖੂੰ॥ ੧੦੪॥
ਖਿਚੀਆਂ ਤਲਵਾਰ ਜ਼ਹਰ ਦੀ ਆਬ ਵਾਲੀ
ਯਕੇ ਫੌਜ ਆਰਾਸਤਹ ਹਮਚੂ ਕੋਹ।
ਇਕ ਫੌਜ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੀ।
ਜਵਾਨਾਂ ਨਮਾਇਸਤਹ ਏ ਯਕ ਗੋਰੋਹ॥ ੧੦੫॥
ਸੂਰਮੇ ਲਾਇਕ ਦੀ ਇਕ ਤੁਮਨ
ਬਪੋਸੀਦ ਦਸਤਾਰ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ।
ਪਹਰੀ ਪਗੜੀ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ ਅਰਥਾਤ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਸ ਕੀਤਾ।
ਬਬਸਤੰਦ ਸਮਸੇਰ ਜਸਤੰਦ ਤੀਰ॥ ੧੦੬॥
ਬੰਨੀ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਜੁਣ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤੀਰ
ਬ ਸਰਦਾਰੀਏ ਕਰਦ ਪੇਸੀਨਹ ਫੌਜਾ।
ਸਰਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਉਸਨੇ ਪਹਲੀ ਫੌਜ ਦੀ
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਲਸਕਰ ਚੂ ਦਰੀਆਇ ਮਉਜ॥ ੧੦੭॥
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੀ ਫੌਜ ਮਾਨਿੰਦ ਲਹਰ ਦਰੀਆਇ ਦੀ
ਯਕੇ ਗੋਲ ਬਸਤਹ ਚੁ ਅਬਰੇ ਸਿਆਹ।
ਇਕ ਤੁਮਣ ਬਣਾਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਘਟਾ ਦੀ ਵੀ
ਬਿਲਰਜ਼ੀਦ ਜ਼ੂਮੇ ਬਲਰਜ਼ੀਦ ਮਾਹ॥ ੧੦੮॥
ਪਿਰਥਵੀ ਕੰਬੀ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹਿਲਿਆ
ਬਿਆਵੁਰਦ ਲਸਕਰ ਚੁ ਬਰ ਫੌਹਦੂਦ।
ਲਿਆਈ ਫੌਜ ਕੇਤਾ ਹੀ ਜਰੇ ਉਪਰ ਦੇ

੧੧੪ ਸਲਾਹੇ ਦਿਗਰ ਤੀਰ ਤੋਰੋ ਨਮੂਦ ॥੧੦੯॥
ਸਲਾਹ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤੀਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਧੂਮ ਲੀਕੀਤੀ ਅਥਵਾ ਤੀਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਤੋਤੋ ਰਗ ਲੜਨੀ ਕਰਨੀ
ਬਿਆਰਾਸਤ ਲਸਕਰ ਬਸਾਜੇ ਤਮਾਮ ॥
ਬਣਾਇਆ ਫੌਜਨੂੰ ਸਾਥ ਸਬ ਅਸਬਾਬਦੇ ਪੂਰਣ
ਹਮਹ ਖੰਜਰੋ ਗੁਰਜ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮ ॥੧੧੦॥
ਤਮਾਮ ਤਲਵਾਰੀ ਅਤੇ ਗੁਰਜੀ ਅਤੇ ਗੋਪੀਆਂ ਕੇ ਨਾਲ
ਬਬੁਰਦੰਦ ਅਕਲੀਮ ਤਾਰਾਜ ਸਖਤ ॥
ਲੈਗਈ ਵਲਾਇਤ ਕੇ ਲੁਟ ਨਾਲ ਸਖਤ ਅਥਵਾ ਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲੁਟਿਆ
ਬਿਬੁਰਦੰਦ ਸ਼ਹੇ ਬਾਦ ਪਾਯਾਨ ਰਖਤ ॥੧੧੧
ਲੈਗਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਘੋੜੇ ਪਵਣਰੂਪਾਂਨੂੰ ਅਤੇ ਅਸਬਾਬ ਉਨਾਦਾ
ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਅਜ਼ਾਂ ਮੁਲਕ ਰਾ ॥
ਐਸਾ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਉਸ ਮੁਲਕ ਕੇ ਤਾਈ
ਚੁ ਬਰਗੇ ਦਰਖਤਾਂ ਜਿ ਬਾਦੇ ਸਬਾਂ ॥੧੧੨॥
ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਦਰਖਤਾਂਦੇ ਝੜ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ਸੁਬੇਰੇ ਪਵਣ ਨਾਲ
ਬਿਕੁਸਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕੁਸਾਇੰਦ ਬਪੇਸ ॥
ਸਾਥ ਮਾਰਣੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂਦੇ ਖੋਲਿਆਂ ਆਪਣੇ ਅਗੇ ਕੇ
ਬਬੇਰੂੰ ਜਿ ਮੁਲਕ ਸ਼ਹਿ ਮਾਹਿਰੁ ਰੇਸ ॥੧੧੩
ਬਾਹਰ ਗਲੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਕ ਜੋ ਤਮਾਮ ਕੇ ਤਾਈ ਪਾਇਲ ਅਥਵਾ ਸਭ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਪਾਇਲ ਕੀਤਾ
ਪਰੀ ਚਿਹਰਹ ਏ ਹਮਚੁ ਸੇਰੇ ਨਿਯਾਦ ॥
ਪਰੀ ਜੈਸਾ ਮੂੰਹ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਰੀ ਬੇਟੀ (ਫੜ ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਜੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ)
ਬਿਕੁਸਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕਿ ਖੰਜਰ ਕੁਸਾਦ ॥੧੧੪॥
ਵਾਸਤੇ ਮਾਰਨੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂਦੇ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਖੋਲੀ ਹੈ
ਬਹਰ ਜਾਂ ਦਵੀਦੇ ਬਿ ਕੁਸਤੇ ਅਜਾਂ ॥
ਬੀਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਦੌੜਕੇ ਜਾਂਦੀ ਉ ਥੇ ਹੀ ਮਾਰਦੀ
ਬਹਰ ਜਾਂ ਰਸੀਦੇ ਬਿ ਬਸਤੇ ਅਜਾਂ ॥੧੧੫॥
ਬੀਚ ਜਿਸ ਜਗਾਦੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਬੰਨ੍ਹਲਿਆ ਉਹਦੀ ਉ ਥੋਂ ਹੀ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ।

ਸੁਏ ਦਵੀਅਜਾਂ ਸ਼ਾਹ ਮਾਂਗਿਦਰਾਂ।
ਸੁਣੀਏਂ ਹਕੀਕਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਾਂਗੀ ਫ੍ਰਾਂਦੇ ਨੇ।
ਬਤੁੰਦੀ ਦਰਾਮਦ ਬਜਾਇਸ ਹੁਮਾਂ।੧੧੬।।
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਤੇ
ਬਰਾਰਾਸਤਹ ਫੌਜ ਚੂੰ ਨਉਬਹਾਰਾ।
ਬਨਾਈ ਫੌਜ ਮਾਨਿੰਦ ਨਵੀਨ ਰੁਤੀ
ਜਿ ਤੋਪੋ ਤੁਪਕ ਖੰਜਰੇ ਆਬਦਾਰਾ।੧੧੭।।
ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਆਬਦਾਰ ਲਈ ਆ ਸਾਥ
ਬਪੇਸੇ ਸਫ ਆਮਦ ਚੂ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕਾ।
ਅਗੇ ਜੁਧ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦਰੀਆ ਭਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਜਿ ਸਿਰ ਤਾ ਕਦਮ ਹਮ ਚੁ ਆਹਨ ਗਰੀਕਾ।੧੧੮
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ ਜੈਸੇ ਲੋਹੇ ਸੇ ਮਾਨ੍ਹਿਓਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਜ਼ਿ ਅਵਾਜ਼ ਤੋਪੋ ਤਮਾਂਚਹ ਤੁਫੰਗਾ।
ਸ਼ਬਦ ਆਵਾਜਾ ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਤਮਾਂਚੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।
ਜ਼ਿਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹਮ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗਾ।੧੧੯।।
ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੋ ਗਈ ਥੀ ਮਾਨਿੰਦ ਗੁਲ ਲਾਲੇ ਦੀ ਲਾਲ
ਬਮੈਦਾਂ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰਾ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਆਈ ਜੋ ਧੀ ਵਜੀਰ ਦੀ ਸੀ
ਬਯਕ ਦਸਤ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ ਦਸਤ ਤੀਰਾ।੧੨੦।।
ਵਿਚ ਇਕ ਹਥ ਦੇ ਕਮਾਣ ਚੀਨੀ ਦੂਸਰੇ ਹਥ ਵਿਚ ਤੀਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ
ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਪਰਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਤੀਰ ਦਸਤਾ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਉਡੇ ਤੀਰ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਸੇ
ਬਸਦ ਪਾਹਿਲਵੇ ਪੀਲ ਮਰਦਾਂ ਗੁਜ਼ਸਤਾ।੧੨੧
ਵਿਚ ਸੈਂਕੜੇ ਪਸਲੀਆਂ ਹਾਥੀ ਜੈਸਿਆਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਪਾਰ ਪਏ
ਚੁਨਾਂ ਮਉਜ ਖੇਜ਼ਦ ਜਿ ਦਰੀ ਆਬ ਸੰਗਾ।
ਜੈਸੇ ਲਹਿਰਾਂ ਉਠਦੀਆਂ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਪਥਰ ਸੇ ਖਾ ਕੇ ਤੂਰ ਦਾ ਹੈ।

ਬਰਖਸ ਅੰਦਰਾਮਦ ਚੁ ਤੇਗੇ ਨਿਹੰਗਾ॥੧੨੨॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਮਾਰਗ ਪਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ
ਆ ਤਲਵਾਰਾਂ ਕਮ ਕਰੀਆਂ

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਫਰਕੇ ਤਾਬਨਾਕਾ।
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨੀ ਸਾਰੇ

ਬਰਖਸ਼ੀ ਦਰਾਮਦ ਫਰਕੇ ਖੂੰਨ ਖਾਕਾ॥੧੨੩॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਮਿਟੀ ਲਹੂ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਮਿਟੀ ਖੂਨ ਦੇ ਰੰਗ ਹੋ ਗਈ

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਹਮਹ ਹਿੰਦ ਤੇਗਾ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਸਭ ਹਿੰਦੀ ਤਲਵਾਰਾਂ

ਬਗੁਰੀਦ ਲਸਕਰ ਚੁ ਦਰੀਆਇ ਮੇਗਾ॥੧੨੪॥
ਵਿਚ ਗਜਣ ਦੇ ਆਇਆ ਲਸਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਦਰੀਆ ਦੀ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੀ

ਬ ਰਖਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਬਚੀਨੀ ਕਮਾਂ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆ ਚੀਨ ਦੀਆ ਕਮਾਣਾ॥

ਬਤਾਬ ਆਮਦਸ ਤੇਗ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥੧੨੫॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ

ਜ ਰੋਫਾ ਬਰਾਵੁਰਦ ਰੰਦੀ ਕਰੋਹਾ।
ਸਬਦ ਕਮਾਨਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਕਈ ਕੋਸ ਤੀਕ

ਬਗੁਰੀਦ ਦਰੀਯਾ ਬਦੂਰੀਦ ਕੋਹਾ॥੧੨੬॥
ਵਿਚ ਕੰਬਣ ਦੇ ਆਇਆ ਦਰੀਆ ਅਤੇ ਪਾਟੇ ਪਹਾੜ

ਬਰਖਸ਼ੀਂ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ।
ਵਿਚ ਜੋਰ ਦੇ ਆਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮਾਨਾ।

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਤੇਗੇ ਯਮਾਂ॥੧੨੭॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤਲਵਾਰ ਯਮਨ ਦੇ ਵਲਾਇਤ ਦੀ

ਬਤੇਜ਼ ਆਮਦੋ ਨੇਜ਼ਹ ਏ ਬਾਸਤੀ।
ਵਿਚ ਤੇਜੀ ਦੇ ਆਇਆ ਨੇਜਾ ਖਾਸ ਦੇ ਛੋਹਣ ਵਾਲਾ

ਬਜੋਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਤੰਨੇ ਨਾਜਨੀ॥੧੨੮॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇਜ਼ਤੀ ਦਾ

ਬਸੋਰਸ ਦਰਾਮਦ ਨਫੀਰ ਤਾਇਕਹਾ।
ਵਿਚ ਹੋਸੇ ਕਰਨੇ ਆਏ ਨਗਾਰੇ ਕਹਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ

ਜਿ ਤੋਪੋ ਜਿ ਨੇਜਹ ਖਿਪੋਸੀਦ ਦਹਰਾ।੧੨੯।
ਤੋਪਾ ਅਤੇ ਨੇਜਿਆਂ ਸੇ ਮੈਦਾਨ ਭਰ ਗਈਆ

ਬਜੁੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਕਮਾਨੇ ਕਮੰਦਾ।
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਈਆ ਕਮਾਣਾ ਅਤੇ ਕਮੰਦਾ ਅਰਥਾਤ ਫਾਹੀਆ

ਦਰਖਸ਼ਾ ਸਦਾਹ ਤੇਗ ਸੀਮਾ ਬੁਰਿੰਦਾ।੧੩੦।
ਚਮਕਦੇ ਵਿਚ ਆਈਆ ਤਲਵਾਰਾ ਪਾਰੇ ਦੀਤਾਂ

ਬਜੋਸ਼ ਆਮਦਹ ਖੰਜਰੋ ਖਾਰ ਖ੍ਰੀ।
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ਲਹੂ ਖਾਣ ਵਾਲੀ

ਜੁਬਾਂ ਨੇਜਹ ਮਾਰਸ ਬਰਾਮਦ ਬਰੂੰ।੧੩੧।
ਜੁਬਾਨ ਨੇਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪ ਦੀ ਜੀਭ ਦੀ ਤਰਾ ਬਾਹਰ ਆਈ

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਤੁਫੰਗੋ ਤਬਨਕਾ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆ ਚਾ[illegible] ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਤੋਪਾ ਤੇ ਬੰਦੂਕਾ ਦੀਆਂ [illegible]
ਜੁਧ [illegible]

ਯਕੇ ਸੁਰਖ ਗੋਹਿ ਰਿਦ ਸੂਦ ਗਰਦ ਖਾਕਾ।੧੩੨।
ਇਕ ਗੀਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਤੇ ਗੀ ਧਕ ਲਾਲ ਦਾ ਹੋਇਆ ਅਰਥਾਤ [illegible]
[illegible]

ਦਹਾਦਿਹ ਦਰਾਮਦ ਜਿ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ।
ਸ਼ਬਦ ਕਰਨ ਵਿਚ ਆਏ ਤੀਰਾ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ

ਹਯਾਹਯ ਦਰਾਮਦ ਜਿ ਹਰਦੋ ਨਿਹੰਗਾ।੧੩੩।
ਬਰਖਾ ਬਰਸਾਉਣ ਲਗੇ ਸੂਰਮੇ ਉਪਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ।

ਚਕਾਚਕ ਬਰਖਾਸਤ ਤੀਰੋ ਕਮਾਂ।
ਸ਼ਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾ ਅਤੇ ਕਮਾਣਾ ਦੇ।

ਬਰਾਮਦ ਯਕੇ ਰੁਸਤਖੇਜ਼ ਅਜ ਜਹਾਂ।੧੩੪।
ਬਾਹਰ ਆਈ ਪਰਲੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਇਕੋ ਬਾਰ

ਤਹੋ ਇੰਦ੍ਰਾ ਬਰ ਜਿਮੀ ਬੂਦ ਜਾਂ।
ਨਾ ਤੁਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਪ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਜਾਗਾ

ਨਪਰਿੰਦਹ ਦਰ ਹਵਾ ਸ਼ੁਦ ਰਾਹਾ।੧੩੫॥
ਨਾ ਉਡਣੇ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਵਿਚ ਪਉਣ ਦੇ ਰਸਤਾ ਰਹਿਆ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ ਬਾਰਦ ਮੀਆਨੇ ਮਸਾਫ਼ਾ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਬਰਸੀ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਕੁਸਤਹਾਂ ਸੁਦ ਜ਼ਿਮੀ ਕੋਹਕਾਫ਼।੧੩੬॥
ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਹਾੜ ਕਾਫ ਜੈਸੀ ਕੋਹਕਾਫ ਪਹਾੜ ਤੇ ਰੂਸ ਵਿਚ

ਕਿ ਪਾਓ ਸਰੀ ਬੇਹਰੀਦਾਂ ਸੁਦਹਾ।
ਜੋ ਪੈਰ ਅਤੇ ਸਿਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਇਤਨਾ ਹੋਇਆ

ਕਿ ਮੈਦਾ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਗੋਇ ਚਉਗਾ ਸੁਦਹਾ।੧੩੭॥
ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਭਰ ਗਿਆ ਖੁਦੋ ਅਤੇ ਖੂੰਡੀਆਂ ਸੇ

ਰਟਾ ਰਟ ਦਰਾਮਦ ਬ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।
ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਨੇ ਵਿਚ ਆਏ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ

ਕਿ ਪਾਰਹ ਸੁਦਹ ਖੋਦ ਖਿਫਤਾਨ ਜੰਗ।੧੩੮॥
ਜੋ ਪਾਟ ਗਏ ਟੋਪ ਅਤੇ ਚਿਲਤੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ ਤਾਬਸ ਤਪੀਦ ਆਫਤਾਬ।
ਐਸੇ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਏ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਤਪ ਗਿਆ।

ਦਰਖਤਾਂ ਸੁਦਹ ਖੁਸਕ ਦਰਯਾਇ ਆਬ।੧੩੯॥
ਦਰਖਤ ਸੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸੁਕ ਗਿਆ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਸੁਦਹ ਹਮਚੁ ਬਰਕ।
ਐਸੀ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਦੀ ਹੈ

ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਸੁਦ ਫੀਲ ਚੂੰ ਫਰਕ ਫਰਕ।੧੪੦॥
ਡੁਬ ਗਏ ਹਾਥੀ ਵਿਚ ਲਹੂ ਦੇ ਚੋਟੀ ਚੋਟੀ ਤਕ

ਸੋਹਰ ਬਰਅਦ ਦਰਾਮਦ ਵਜੀਰੇ ਹੁਬਾਦਾ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਵਜੀਰ ਜੈਸੇ ਪਵਣ ਆਂਦਰੀ ਹੈ।

ਯਕੇ ਤੇਗ ਮਾਂਸੇ ਦਰ ਫਨੀ ਕੁਮਾਦਾ।੧੪੧॥
ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਖੇਡੀ ਹੋਈ ਗਬਾਦ ਵਿਚ

ਦਿਗਾਰ ਤਰਫ ਆਮਦ ਬਦਖਤਰ ਅਜਾਂ॥
ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇਤੇ ਆਈ ਵਜੀਰਦੀ ਲੌਕਲੌ

ਬਰਹਨਹ ਯਕੇ ਤੇਗ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥੧੪੨॥
ਨੰਗੀ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨੀ ਹਥਵਿਚ

ਦਰਖਸਾਂ ਬੂਦਹ ਹਮਚੂੰਨ ਤੇਗ ਤੇਜ਼॥
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਤਿਖੀ

ਅਦੂਰਾ ਅਜ਼ੋ ਦਿਲ ਸਵਦ ਰੇਜ਼ ਰੇਜ਼॥੧੪੩॥
ਸਤ੍ਰੂ ਦਾ ਉਸਸੇ ਦਿਲ ਹੋਵੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ

ਯਕੇ ਤੇਗ ਜ਼ਦ ਬਰ ਸਰੇ ਓਸਮੰਦ॥
ਇਕਤਲਵਾਰਮਾਰੀਉਪ੍ਰਸਿਰ ਹੋਸ਼ਮੰਦ ਵਜੀਰਦੇਉਸਦੀਬੇਟੀਨੇ

ਜ਼ਿਮੀਨਸ ਦਰਆਮਦ ਚੁਕੋਹੇ ਬੁਲੰਦ॥੧੪੪॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀਊਪ੍ਰਓਹਆਇਆ ਜੈਸੇ ਪਹਾੜ ਭਾਰੀ ਗਿਰਦਾਹੈ॥

ਦਿਗਾਰ ਤੇਗ ਓਰਾ ਬਿ ਜ਼ਦ ਕਰਦ ਨੀਮ॥
ਦੂਸਰੀਤਲਵਾਰਸੇਉਸਕੇਤਾਈ ਮਾਰਕੇਕੀਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਟੁਕੜੇ॥

ਬਿਉਫਤਾਦ ਬੂਮ ਸਚੁ ਕਫਸ਼ੇ ਅਜ਼ੀਮ॥੧੪੫॥
ਡਿਗਪਿਆਪ੍ਰਿਥਵੀ ਊਪ੍ਰ ਓਹ ਜੈਸੇ ਚੁਬਾਰਾ ਭਾਰੀ ਡਿਗਦਾਹੈ

ਦਿਗਰ ਮਰਦ ਆਮਦ ਚੁਪਰਰਾ ਉਕਾਬ॥
ਦੂਸਰਾਮਰਦਆਇਆ ਜੈਸੇ ਉੜਣੇ ਵਾਲਾ ਉਕਾਬ ਪੰਛੀ ਆਂਵਦਾਹੈ॥

ਬਿ ਜ਼ਦ ਤੇਗ ਓਰਾ ਬਕਰਦਸ ਖਰਾਬ॥੧੪੬॥
ਮਾਰੀਤਲਵਾਰਉਸਕੇਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰਾਬ

ਚੁਕਾਰੇ ਵਜ਼ੀਰਸ ਬਰਾਹਤ ਰਸੀਦ॥
ਜਦੋਂ ਕੰਮਵਜੀਰਦਾ ਸਾਥ ਅਰਾਮਦੇਪਹੁਚਿਆ ਅਰਥਾਤ ਵਜੀਰਜਦੋਂਮਾਰਿਆਗਿਆ

ਦਿਗਰ ਮਿਹਨਤੇ ਸਿਯਮ ਆਮਦ ਪਦੀਦ॥੧੪੭
ਦੂਸਰਾਮਾਰਿਆ ਤੀਸਰਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਪ੍ਰਗਟਹੋਇਕੇ

ਸਿਯਮ ਦੇਵ ਆਮਦ ਬਗਲਤੀਦ ਖ਼ੂੰ॥
ਤੀਸਰਾਦੇਵ ਆਯਾ ਫਿਰ ਲਹੂੰਦੇਵਿਚ ਘਣਾਗਿਆ ਓਹ ਭੀ॥

ਜਿ ਦਹਲੀਜ਼ੇ ਦੋਜ਼ਖ਼ ਬਰਾਮਦ ਬਰੰਗ ॥੧੪੮॥
ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਰਕ ਸੇ ਆਇਆ ਬਾਹਰ ਫੇਰ ਉਸੇ ਰੰਗ ਸੇ।

ਬਿਜ਼ੁਸਤੰਦ ਓਰਾ ਦੁ ਕਰਦੰਦ ਤਨ ॥
ਮਾਰਿਆ ਉਸਕੋ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ।

ਚੁ ਸੇਰੇ ਸਿਆਹਮ ਚੁ ਗੋਰੇ ਕੁਹਨ ॥੧੪੯॥
ਮਾਨਿੰਦ ਕਾਲੀ ਸਿਪਰ ਜੈਸੇ ਗੋਰ ਖਰ ਨੂੰ ਪਾੜ ਸੇਰ ਦਾ ਹੈ।

ਚਹਾਰਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸੇਰੇ ਬਜੰਗ ॥
ਚੌਥਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

ਚੁ ਸ਼ੇਰ ਬਰਾਹੇ ਗੋਰ ਗੁਰਰਾਂ ਪਲੰਗ ॥੧੫੦॥
ਜੈਸੇ ਉਪਰ ਰਾਹ ਗੋਰ ਖਰ ਦੇ ਗਜ ਕੇ ਚਿਤ੍ਰਾ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਬਰਫ਼ੇ ਬਿਜ਼ਦ ਨਾਜ਼ਨੀ ॥
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਮਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ

ਕਿ ਅਜ਼ ਪੁਸ਼ਤ ਅਜ਼ ਅਸਪ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮੀ ॥੧੫੧॥
ਜੋ ਪਿਠ ਘੋੜੇ ਸੇ ਆ ਪਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ

ਕਿ ਪੰਜਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਦੇਵੇ ਅਜ਼ੀਮ ॥
ਜੋ ਪੰਜਵਾਂ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦੈਤ ਭਾਰੀ ਹੋਵੇ

ਯਕੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜ਼ਦ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ ॥੧੫੨॥
ਇਕ ਦਾਉ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਬਰਫ਼ੇ ਜ਼ਦਹ ਖ਼ੁਬ ਰੰਗ ॥
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਭਲੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ

ਕਿ ਸਰਤਾ ਕਦਮ ਆਮਦਹ ਜ਼ੇਰ ਤੰਗ ॥੧੫੩॥
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇਈਂ ਕਟ ਕੇ ਆਈ ਹੇਠ ਤੰਗ ਘੋੜੇ ਦੇ ਤਲਵਾਰ।

ਸ਼ਸ਼ਮ ਦੇਵ ਆਮਦ ਚੁ ਅਫ਼ਰੀਤ ਮਸਤ ॥
ਛੇਵਾਂ ਦੇਵ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੈਂਤ ਮਸਤ ਦੀ

ਕਿ ਤੀਰੇ ਕਮਾਂ ਅਮਚੁ ਕਬਜ਼ਹ ਬਦਸਤ ॥੧੫੪॥
ਤੀਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕਮਾਨ ਸੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਕਬਜੇ ਸੇ ਤਲਵਾਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਬਿਜਦ ਤੇਗ ਰਾ ਹਰਕਿ ਨੀਮ ਸੁਦਾ।
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਬਲਾ ਰਾ ਅਜੋ ਬੀਮ ਸੁਦਾ।੫੫
ਜੋ ਦੂਸਰੀਆਂ ਬਲਾਵਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਉਸਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਡਰ ਹੋਇਆ।

ਚੁਨੀਂ ਤਾ ਬਮਿਕਦਾਰ ਹਫਤਾਦ ਮਰਦਾ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ।

ਬਤੇਗ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖਤ ਖਸ ਜਨ ਬਰਦਾ।੫੬
ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਲਟਕਾਏ ਜੁਧ ਵਿਚ (ਅ:) ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰੇ।

ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਤੁਮੰਨਾਇ ਜੰਗ।
ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨ ਆਈ ਇਛਾ ਜੁਧ ਦੀ।

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਆਮਦ ਦਿਲਾਵਰ ਨਿਹੰਗ।੫੭
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ ਜੁਧ ਨੂੰ।

ਬਹਰ ਬਾ[illegible]ਮਦਸ ਸਾਹ ਮਾਇੰਦਰਾ।
ਫਿਰ ਜੁਧ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਇੰਦ੍ਰਾ ਦਾ।

ਬਤਾਬਸ ਤਪੀਦਨ ਦਿਲੇ ਮਰਦਮਾਂ।੫੮
ਜੋਸ਼ ਫਿਰ ਆਇਆ ਦਿਲ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ।

ਹੁਮਾ ਬਰਸ ਤਗਾ ਅੰਦਾਖਤ ਦੋ ਪੇਸਲਾਂ।
ਮਾਨਿੰਦ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਪੈਰ ਜਿਹੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਝੂਮਦੇ ਸੋ।

ਬਰਖਸੀ ਦਰਾਮਦ ਜਹੇ ਆਸਮਾਂ।੫੯
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਆਇਆ ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਕਾਸ

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਜਿਮੀਨੋ ਜਮਾਨਾ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ।

ਦਰਖਸਾਂ ਸੁਦਾਹ ਤੇਗ ਹਿੰਦੀਯਮਾਨਾ।੬੦
ਚਾਕ ਕਟੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਵਿਚ

ਚੁ ਜ਼ਾਰਣ ਦਰਾਮਦ ਕਮਾਨੋ ਕਮੰਦਾ।
ਹੋਰ ਵੇਰ ਦੇ ਫਿਰ ਆਈਆਂ ਕਮਾਣ ਅਤੇ ਫਾਹੀਆਂ।

ਹਯਾਹਯ ਦਰਾਮਦ ਬਗੁਰਜ਼ੇ ਗਜ਼ੀਦਾ॥੧੬੧॥
ਬਾਰਸ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਸੂਰਮੇ ਸਾਥ ਭਾਰਜਾਂ ਪੀੜਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇ

ਚਕਾ ਚਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਸਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ॥

ਜ਼ਿਮੀ ਲਾਲ ਸ਼ੁਦ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗ॥੧੬੨॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਲਾਲ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਫੂਲ ਗੁਲ ਲਾਲੇ ਦਾ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਾਹੂ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਪੂਹਨ ਅੰਦਰੂੰ॥
ਹਾਇ ਹਾਇ ਦੇ ਵਿਚ ਆਏ ਜੋਦੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਜੁਧ ਦੇ ਵਿਚ

ਦਹਾਦਿਹ ਸ਼ੁਦਹ ਖੰਜਰੇ ਖ਼ਾਰਹ ਖ਼ੂੰ॥੧੬੩॥
ਦੇਹ ਦੇਹ ਹੋਈ ਤੁਲਵਾਰ ਲਹੂ ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਦੀ

ਬਰਖ਼ਸ਼ੇ ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਤਾਬ ਰੰਗ॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਏ ਇਕਰੰਗੀ ਰੰਗ ਦੇ ਸੂਰਮੇ॥ (ਅ:) ਵਜ਼ੀਰ ਅੜੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੰਦੋਂ

ਬਰਖ਼ਸ਼ੇ ਦਰਾਮਦ ਦੁ ਤਾਲਾਕ ਜੰਗ॥੧੬੪॥
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋਂ ਤਰਫਾਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਜੁਧ ਵਿਚ॥

ਬ ਸ਼ੋਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਸਰਾਫ਼ੀਲ ਸੂਰ॥
ਵਿਚ ਗਾਜਣੇ ਦੇ ਆਇਆਂ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦਾ ਸੰਖ

ਬਰਖ਼ਸ਼ੇ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਖ਼ਾਸ ਹੂਰ॥੧੬੫॥
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥

ਬ ਸ਼ੋਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਤਨ ਦਰ ਖ਼ਰੋਸ਼॥
ਵਿਚ ਸ਼ੋਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਸੇ ਸ਼ੋਰ (ਅ:) ਗੁੱਸਾ ਸਰੀਰ ਬਾਹਰਿ ਆ

ਬ ਬਾਜ਼ੂਇ ਮਰਦਾਂ ਬਰਾਵੁਰਦ ਜੋਸ਼॥੧੬੬॥
ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਉਬਾਲਾ

ਯਕੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਆਰਾਸਤਿ ਸੁਰਖ਼ ਅਤਲਸੇ॥
ਇਕ ਫਰਸ਼ ਸਵਾਰਿਆ ਲਾਲ ਅਤਲਸ ਦਾ॥ (ਅ) ਜੁਧ ਭੂਮੀ

ਬ ਖ਼ੁੰਬਦ ਚੁ ਮਕਤਬ ਜ਼ਬਾਂ ਪਹਲੂਏ॥੧੬੭
ਪੜ੍ਹਦੇ ਜੈਸੇ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਮੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪਾਹਿਲਵੀ॥

ਬਮਰਦਮ ਚੁਨਾ ਕੁਸਤਹ ਸੁਦ ਕਾਰਜਾਰ।
ਆਦਮੀ ਇਤਨੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਜੁਧ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ

ਜਬਾਂ ਦਰ ਸੁਮਾਰਮ ਨਿਯਾਯਦ ਸੁਮਾਰ।੧੬੮
ਰਸਨਾ ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਤਾਂ

ਸੁਰੇਜਾ ਸੁਦਹ ਸਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ।
ਭੁਜਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ ਦਾ

ਸੁਕਸਤੰਦ ਲਸਕਰ ਗਿਰਾਂਤਾ ਗਿਰਾਂ।੧੬੯।
ਟੁਟਿਆ ਲਸਕਰ ਭਾਰੀ ਸੇ ਭਾਰੀ (ਅ:) ਬਹੁਤ ਮੋਏ।

ਕਿ ਪੁਸਤ ਸਬ ਅਫਤਾਦ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰ।
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਪਈ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ।

ਬਿਬਸਤੰਦ ਓਰਾ ਵ ਕਰਦੰਦ ਅਸੀਰ।੧੭੦॥
ਬੰਨਿਆ ਉਸ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰ ਲਿਆ ਕੈਦ।

ਬਿ ਨਿਜਦੇ ਬਿਆਵੁਰਦ ਜੋ ਸਾਹ ਖੇਸ।
ਪਾਸ ਲਿਆਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ।

ਬਿ ਗੁਫਤਾ ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਸਾਹਾਨ ਵੇਸ।੧੭੧॥
ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਸਾਹਾਂ ਸਾਹ ਬਡੇ

ਬਿ ਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਮਾਜਿੰਦਰਾਂ।
ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਹੁ (ਕੈਦੀ) ਸਾਹਨਸਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ ਦਾ ਹੈ।

ਬਿ ਬਸਤਹ ਬਿਆਵੁਰਦ ਨਿਜਦੇ ਸੁਮਾਂ।੧੭੨॥
ਬੰਨਕੇ ਲਿਆਈ ਹਾਂ ਪਾਸ ਤੇਰੇ।

ਅਗਰ ਤੋ ਬਿਗੋਈ ਬਜਾਈ ਬਰਮ।
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰੂੰ

ਦਿਗਰ ਤੋ ਬਿਗੋਈ ਬਜਿੰਦਾਂ ਦਿਹਮ।੧੭੩॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਦੇਵਾਂ।

ਬਜਿੰਦਾਂ ਸਪੁਰਦੰਦ ਓਰਾ ਅਜੀਮ।
ਵਿਚ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਡੇ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈ।

ਸਿਤੂਨਦ ਅਜ਼ੋ ਤਾਜ ਸ਼ਾਹੀ ਕੁਲਹਿਆ॥੧੧੪॥
ਲੈਂਦੇ ਤੁਸਾਂ ਤੋਂ ਛਤ੍ਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਵਲਾਇਤ ਦਾ॥

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਯਾਫ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਰਜ਼ਾਕ॥
ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ

ਕਸੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਓ ਕੁਨਦ ਚਾਕ ਚਾਕ॥੧੧੫॥
ਜੇਕੋਈ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਆਕੇ ਤਾਈ ਕਰੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ

ਚੁਨਾਂ ਕਰਦ ਸਦ ਕਸਦ ਮਿਹਨਤ ਕਸ਼ੇ॥
ਐਸੀ ਕੀਤੀ ਤੇਰੇ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਿਸੀ ਨੇ॥

ਕਿ ਰਹਮਤ ਬਿਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਜ਼ੇ ਕੁਦਰਤੇ॥੧੧੬॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਪਾਸ

ਕਿ ਓ ਸ਼ਾਹ ਬਾਨੂੰ ਸ਼ੁਦੇ ਮੁਲਕ ਸ਼ਾਹ॥
ਜੋ ਹਫ਼ਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਰੀ ਰਾਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਲਕ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਇਆ

ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਹਮੀ ਯਾਫ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਇਲਾਹ॥੧੧੭॥
ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਐਸੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋ॥

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਆਬ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਸੁਆਦਿਸ਼ਟ ਦਾ

ਕਿ ਬਾ ਕਾਰ ਬਿਆਫ਼ਤਾਦ ਪਰਦਾ ਨਿਕਾਬ॥੧੧੮॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਬਾਹਰ ਪਿਆ ਹੈ ਪੜਦਾ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਤੋ॥

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਬਜ਼ ਰੰਗੇ ਫਿਰੰਗ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਫਿਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਫਰੰਗੀ ਸ਼ਰਾਬ [illegible]

ਕਿ ਵਕਤੇ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਅਜ਼ ਰੋਜ਼ ਜੰਗ॥੧੧੯॥
ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁੱਧ ਦੇ (ਅ:) ਜੁੱਧ ਦੇ ਵੇਲੇ [illegible]॥ ਆਵਦਾ ਹੈ

ਹੋਇਆ (ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਦੇਖ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਨਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ
ਕਰਦੇ ਹੈ [illegible] ਇਸ ਹਿਕਾਯਤ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਫਾਰਸੀ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਤੁਈ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਕਿ ਅਸਤ ਦਸਤਗੀਰਾਂ॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰਹੀ ਰਸਤੇ ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਮਦਦਗੀ ਕਰਨਿਆਂ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥

ਤੁਈ ਕਾਰ ਸਾਜ ਅਸਤ ਬੇਚਾਰਗਾਂ॥੧॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਬੇਚਾਰਿਆਂ ਦੇ॥

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਏ ਬੇਨਿਆਜ਼॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ

ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ਰਾ ਤੁਈ ਕਾਰ ਸਾਜ਼॥੨॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦਾ ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਕਾਲਿੰਜਰ॥
(ਹਿਕਾਇਤ ਹੈ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਸਾਂ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਾਲਿੰਜਰ ਦੀ॥

ਕਿ ਕਨੀਦ ਯਕ ਦਰ ਜੁ ਅਜ਼ ਕੋਹ ਮਜ਼ਿਰਾ॥੩॥
ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਘਰ ਦਾ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੀ ਖਿਚ ਕੇ॥

ਯਕੇ ਪਿਸਰ ਓ ਬੂਦ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ॥
ਇਕ ਬੇਟਾ ਉਸਦਾ ਥੀ ਰੂਪ ਦਾ ਸੁੰਦ੍ਰ

ਕਿ ਲਾਇਕ ਜਹਾਂ ਬੂਦ ਅਜ਼ ਮੁਲਕ ਮਾਲ॥੪॥
ਜੋ ਲਾਇਕ ਥਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੇ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਜੋਗ ਥਾ

ਯਕੇ ਸ਼ਾਹ ਓ ਜ਼ਾਂ ਓ ਦੁਖਤਰ ਅਜ਼ੋ॥
ਇਕ ਸਾਹੂਕਾਰ ਉਸੀ ਜਾਗਾਂ ਦਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਬੇਟੀ ਸੀ॥

ਕਿ ਦੀਗਰ ਨ ਜ਼ਨ ਬੂਦ ਸਾਨੀ ਬਰੋ॥੫॥
ਜੋ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਥੀ ਉਸ ਜੈਸੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਪਤੇ ਜੈਸੀ

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਸ਼ਾਹ ਪਿਸਰੇ ਸ਼ਿਤਾਹ॥
ਉਸ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੋ॥

ਸ਼ੁਦਹ ਆਸ਼ਕਸਤੋ ਬਦੀਦੇ ਚੁ ਮਾਹ॥੬॥
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਉਸ ਉਪਰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਉਪਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹ ਮਾਰਾ ਬਿਕੁਨ॥
ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਤਾਈਂ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਬਣਾ ਲੈ॥

ਓਕਿ ਦਰਹਸਤ ਕਸੇ ਮਰਦ ਦੀਗਰ ਮਕੁਨ॥੭॥
ਜੋ ਡਰ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾ ਕਰ

ਸੁਨੀਦਮ ਕਿ ਦਰ ਸਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥
(ਉਤ੍ਰ (ਸਾਹਜਾਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਮੈਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚ ਬਾਦਸਾਹੀ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ॥

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵਜ਼ਾ ਸੇਰ ਸਾਹੇ ਵਜ਼ਾਂ॥੮॥
ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸੇਰ ਸਾਹ ਹੈ ਉਸਦੇ

ਚੁਨਾਂ ਨਸਤ ਦਸਤੂਰ ਮੁਲਕੇ ਖੁਦਾ॥
ਐਸਾ ਹੈ ਕਾਨੂਨ ਮੁਲਕ ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ

ਬਯਕ ਦਾਨਾ ਬੇਗਾਨਾ ਰੇਜਦ ਜਦਾ॥੯॥
ਇਕ ਦਾਣਾ ਹੋਵੇ ਕਿਸੀ ਦਾ ਤਾਂ ਦੂਸਰਾ ਜੁਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਬਿਗੀਰੰਦ ਸਾਹੀ ਬਿਅਫਤਾਦ ਤੁਰਗ॥
ਪਕੜਦਾ ਹੈ ਸਾਹੀ ਕੀ ਤਾਂ ਤਾਰਿਆ ਘੋੜਾ ਜਿਸਦੇ ਉਪਰ

ਬਪੇਸੇ ਗਰੇਜਦ ਚੁ ਅਜ਼ ਬਾਜ਼ ਮੁਰਗ॥੧੦॥
(ਸਤ੍ਰੂ ਉਸਦੇ) ਅਗੋਂ ਤੇ ਭਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜ ਤੋਂ ਪੰਛੀ ਭਜਦਾ ਹੈ॥

ਬਿਗੀਰਦ ਅਜ਼ੋ ਹਰ ਦੁ ਅਸਪੇ ਕਲਾਂ॥
ਖਰੀਦੇ ਹੈ ਉਸਨੇ ਦੋ ਘੋੜੇ ਵਡੇ ਭਾਰੀ

ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਅਰਾਕਸ ਬਿਯਾਮਦ ਅਜ਼ਾ॥੧੧॥
ਜੋ ਮੁਲਕ ਅਰਾਕਸੇ ਆਏ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸ

ਬਿ ਬਖਸੀਦ ਓਰਾ ਬਜ਼ੇ ਜ਼ਰਦੁ ਫੀਲਾ॥
ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈ ਉਸ ਲਿਆਉਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਤਾਈ ਦੋ ਸਾਬੀ ਦੌਲਤ ਦੇ

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਿਯਾਵਰਦ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲਾ॥੧੨॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਓਹ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਦਰਯਾ ਨੀਲ ਤੋਂ॥

ਯੇਕੇ ਨਾਮ ਰਾਹੋ ਸੁਰਾਹੋ ਦਿਗਰ॥
ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਰਾਹ ਹੈ॥

ਚੁ ਆਹੂ ਕਲਾਂ ਪਾਇ ਅਜ਼ੀਮੇ ਦੂਨਰਗ॥੧੩॥
ਜੈਸੇ ਹੋਰੇ ਹਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੈਰ ਵਡੇ ਵਡੇ ਅਤੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਨਰ ਹੈ॥

ਅਗਰ ਅਸਪ ਹਰਫੇ ਅਜਾਮੇ ਦਿਹਦਾ॥
ਜੇਕਰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਨੌਜੀ ਉਸਦੇ ਨੂੰ ਸੋਲੇ ਆਦੇਵੇ

ਫਿਰਾਂ ਪਸਤ ਰਾ ਖ਼ੰਨਹ ਖਾਨੂ ਕੁਨਦਾ॥੧੪॥
ਫੇਰ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਮੈ ਘਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰਾਂਗਾ

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਹਮੀ ਜ਼ਦ ਰਫਾਂ॥
ਸੱਪੂ ਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ) ਸੁਣ ਕੇ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਤੁਰ ਪਈ ਉਥੇ

ਬਿਯਾਮਦ ਬ ਸ਼ਹਰ ਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥੧੫॥
ਆਈ ਵਿਚ ਸ਼ਹਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ

ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰੋ ਰੋਦ ਜਮਨਾ ਲਬਾ॥
ਬੈਠੀ ਉਹ ਦਰਿਆ ਜਮਨਾ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਦੇ

ਬਿਖ਼ੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹ ਵ ਖ਼ੁਰਦਨ ਕਬਾਬਾ॥੧੬॥
ਪੀਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਅਤੇ ਖਾਦੇ ਕਬਾਬ

ਪਸੇ ਦੋ ਬਰਾਮਦ ਸ਼ਬੇ ਚੂੰ ਸਿਆਹਾ॥
ਦੋ ਪਹਰ ਆਈ ਰਾਤ ਜੈਸੇ ਕਾਲੀ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਆਬਸ਼ ਜ਼ਿ ਸੇ ਪੁਸਤ ਕਾਹਾ॥੧੭॥
ਰਵਾਨਾ ਕੀਏ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੂਲੇ ਘਾਹ ਦੇ

ਬਿਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਕਸੇ ਪਾਸਬਾਂ॥
ਦੇਖਿਆ ਉਸਨਾ ਪ੍ਰਸਿਆ ਕੇ ਤਾਈ ਬਹੁਤ ਚੌਕੀ ਦਾਰਾਂ ਨੇ

ਬਤੁੰਦੀ ਦਰਾਮਦ ਬਤਾਬਸ਼ ਹੁਮਾਂ॥੧੮॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾ ਚਲਾਈਆਂ

ਬਸੇ ਬੁਰਦੇ ਬੰਦੂਕ ਬਾਰਾਂ ਕੁਨਦਾ॥
ਬਹੁਤ ਉਨਾ ਪੂਲਿਆਂ ਉਪਰ ਬੰਦੂਕਾ ਮਾਰੀਆਂ

ਚੁ ਬਰਕ ਅਜ਼ ਫ਼ਰਸ਼ ਬਹਾਰਾਂ ਕੁਨਦਾ॥੧੯॥
ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਬਦਲਾਂ ਮੇ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ਸਾਵਣ ਮੇ

ਹਮੀ ਫ਼ਜ਼ਾਹ ਕਰਦੰਦ ਦਸੇ ਹਾਰ ਬਾਰ॥
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਚਾਰ ਬਾਰੀ।

ਹਮੰ ਆਖਰ ਕੁਨੰਦ ਖ਼ਾਬ ਖ਼ੁਫਤ ਇਖਤਿਆਰ॥ ੨੦॥
ਅੰਤ੍ਰੀਂ ਸੌਣਾ ਇਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ

ਬਿਦਾਨਦ ਕਿ ਖੁਫਤਹ ਸ਼ੁਦਹ ਪਾਸਬਾਂ॥
ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਸੌ ਗਏ ਹੈਨ ਚੌਕੀਦਾਰ

ਬਪਸ਼ ਮੁਰਦ ਸ਼ੁਦ ਹਮਚੁ ਜ਼ਖਮੇ ਸ਼ਲਾਂ॥੨੧॥
ਥਕ ਗਏ ਹੈਨ ਜੈਸੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਜ਼ਖਮੋਂ ਪੈਲਵਾਨ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਓ ਜਾ ਬਿਸ਼ਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ॥
ਤੁਰੀ ਉਥ ਜਾਗਾਹੋਂ ਸੇ ਅਤੇ ਆਈ ਓਥੇ

ਕਿ ਬੂਦ ਬਾਰਗਾਹ ਅਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਕਰਖੇ ਗਿਰਾਂ॥੨੨॥
ਜਿਥੇ ਜਨਾਨੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਦੀ ਅਟਾਰੀ ਭਾਰੀ ਸਿਆ

ਘੜੀ ਰਾ ਬਿਕੋਬਦ ਘੜੀਆ ਘੜੀਆਲ॥
ਘੜਿਆਲ ਕੇ ਤਾਈ ਬਜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਘੜੀਵਾਲਾ ਘੜੀ ਘੜੀ

ਹਮਾਂ ਸ਼ੇਖ ਕੋ ਬੂਦ ਬਪਸਤੇ ਦਿਵਾਰ॥੨੩॥
ਉਸੀ ਤਾਂ ਸ਼ੇਖਾ ਠੇਕਰਦੀਆਂ ਵਿਚ ਪਿਠ ਕੰਧ ਦੇ ਸ਼ਾਹੂ ਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ

ਚੁ ਨਾਗਾਹ ਬਰਾਮਦ ਦਿਵਾਰੇ ਅਜ਼ੀਮ॥
ਜਦ ਸੀੜਾ ਬਾਹਰ ਆਈ ਕੰਧ ਤਾਰੀਜੇ

ਦੁ ਅਸਪੇ ਬਿਨਸ਼ਰ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ॥੨੪॥
ਦੋਨੋਂ ਘੋੜੇ ਦੇਖੇ ਹੁਕਮ ਦਾਤਾ ਸੂਝਾ

ਯਕੇ ਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਤੋ ਅਜ਼ ਨੇਜ਼ਹ ਕਰਦ॥
ਇਕ ਚੌਕੀਦਾਰ ਦੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਉਸਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕੀਤੇ

ਦੁਵੇ ਪਾਸਬਾਨੇ ਸ਼ਰਜ਼ ਨੀਮ ਕਰਦਾ॥੨੫॥
ਦੂਜਾ ਚੌਕੀਦਾਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ਕੀਤਿਆ

ਦਿਗਰ ਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਤੋ ਜੁਦਾ ਕਰਦ ਸਰਾ॥
ਦੂਸਰੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ

ਸਿਓਮ ਰਾ ਬਕਸ਼ਤਨ ਸ਼ੁਦਹ ਖੂੰਨ ਤਰਾ॥੨੬॥
ਤੀਸਰੇ ਦੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਿਆ ਕਰੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਤਰ ਕੀਤਾ॥

ਦੂਅਮ ਰਾ ਜੁਦਾ ਕਰਦ ਪੰਜਸ਼ ਬਕੁਸਤਾ।
ਦੂਜੇ ਦੇ ਤਾਈ ਜੋੜਕੇ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਮਾਰਿਆ

ਸਸਮ ਰਾ ਬਿਕੁਸਤੰਦ ਜਮਦਾਰ ਮੁਸਤਾ।੨੭
ਛੇਵੇਂ ਦੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਕਟਾਰੀ ਜਮਧਰੀ ਨਾਲ

ਸਤਮ ਚੌਕਿ ਅਸੁ ਕਸਤ ਆਮਦ ਅਜਾਂ।
ਸੱਤਵੀਂ ਚੌਕੀ ਦੇ ਮਾਰਕੇ ਆਈ ਉਸਦੇ ਅਗੋਂ

ਕਿ ਹਫਤਮ ਗਿਰਾਂ ਬੂਦ ਚੌਕੀ ਗਿਰਾਂ॥ ੨੮॥
ਜੋ ਸਤਵੀਂ ਤਾਰੀਫੀ ਚੌਕੀਆਂ ਭਾਰੀ ਸੇ

ਕਿ ਹਫਤਮ ਹਮੀ ਕੁਸਤ ਜਖਮੇ ਅਜੀਮਾ।
ਜੋ ਸਤਵੀਂ ਬੀ ਐਸੀ ਮਾਰੀ ਫਟ ਭਾਰੀ ਸੇ

ਕਿ ਦਸਤਸ ਕੁਨਦ ਰਖਸ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ।੨੯।
ਜੋ ਹਥ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਪ ਘੋੜੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਕਾਠੀ ਪਾਕੇ ਉਪ

ਚੁਨਾ ਤਾਜੀਯਾਨਾ ਬਿਜਦ ਤਾਜੀਆਨਾ। ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹੀ
ਐਸਾ ਕੋਰੜਾ ਮਾਰਿਆ ਘੋੜੇ ਦੇ ਤਾਈ ਚਾਬਕ ਕਰਕੇ॥

ਕਿ ਬਾਲਾ ਬਰਾਮਦ ਬਜਮਨ ਅੰਦਰਨਾ।੩੦॥
ਜੋ ਕਿਲੇ ਦੇ ਉਪਰੋਂ ਉਡਕੇ ਘੋੜਾ ਵਿਚ ਜਮੀਨ ਦੇ ਆਇਆ

ਦਰਗਸਤ ਨਦਰਾਬੋ ਬਬੇਰੂੰ ਅਜਾਂ।
ਗਿਆ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਤਰਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿ

ਕਿ ਹੈਰਤ ਬਿਮਾਂਦੰਦ ਸਾਹੇ ਜਹਾਂ। ੩੧॥ ਆ
(ਸੇਰਸਾਹ) ਅਸਚਰਜ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਉਸਜੋ ਘੋੜਾ ਕਿਥੇ ਗਿਆ

ਕਿ ਦੰਦਾਂ ਖੁਰਦ ਦਸਤ ਅਜ ਸੇਰ ਸਾਹਾ।
ਜੋ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਹਥ ਇਸਸੇ ਸੇਰਸਾਹ ਦੇਦਾ ਕੇ ਸਾਬਤ ਥਕੇ ਕਟ

ਬਹੈਰਤ ਦਰਾਮਦ ਸੁਦ ਆਲਮ ਪਨਾਹਾ।੩੨॥ ਹੈ
ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਗਿਆ ਜਹਾਨ ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਕੁਜਾ ਬੁਰਦ ਅਸਪੇ ਅਜੀਮਾ।
ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਿਥੇ ਲੈ ਗਿਆ ਘੋੜਾ ਭਾਰੀ ਵਡੀਆ)

ਬਬਖਸੀਦ ਓ ਹਮ ਅਰ ਕਸਮੇ ਕਰੀਮਾ ।੩੩॥
ਬਖਸੀਂ ਕੀਤੀ ਸੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਐਸੇਹੀ ਸਪਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਹੈ

ਦਰੇਗਾ ਅਗਰ ਰੂਇ ਓ ਦੀਦਮੇ ।
ਅਫਸੋਸ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਦਾ ਮੈਂ

ਬੂਮ ਦਰ ਗੰਜ ਸਰ ਬਸਤ ਬਖਸੀਦਮੇ ।੩੪॥
ਸੋ ਖਜਾਨਾ ਭਰਿਪੂਰ ਬਖਸੀਸ ਕਰਦਾ ਮੈਂ

ਕਿ ਹੈਫ ਅਸਤ ਗਰ ਦੀਦ ਏ ਯਾਫਤਮਾ ।
ਜੋ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੋ

ਬਜਾਇ ਦਿਗਰ ਦਿਲ ਨ ਜੋ ਤਫਤਮਾ ।੩੫॥
ਵਿਚ ਜਾਗਾ ਦੂਸਰੀ ਦੇ ਚਿਤ ਨਹੀ ਉਸ ਜੋ ਫੇਰਦਾ ਮੈਂ

ਕਿ ਦੀਦਾਰ ਬਖਸਦ ਅਗਰ ਓ ਮਰਾ ।
ਜੋ ਦੀਦਾਰ ਦੇਵੇ ਜੇਕਰ ਓਹ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ॥

ਕਿ ਸੂਦ ਗੰਜ ਸਰ ਬਸਤ ਬਖਸਮ ਵਰਾਂ ।੩੬॥
ਜੋ ਸਭ ਖਜਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਵਾ ਮੈਂ ਉਸਕੇ ਤਾਈ

ਚੁ ਸੂਰਤ ਕੁਨੀਦ ਸਹਰ ਅੰਦਰੂੰ ।
ਜਦੋਂ (ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ) ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਹਾਨ ਵਿਚ

ਕਿ ਬਖਸੀਦ ਮਨ ਖੂਨ ਅਜ ਖੁਆਰ ਖੂੰ ।੩੭॥
ਜੋ ਬਖਸਿਆ ਮੇਰੇ ਖੂੰਨ ਉਸ ਖੂੰਨੀ ਦਾ

ਕਿ ਬਸਤੰਦ ਦਸਤਾਰ ਅਸ ਜਾ ਅਜਰਾ ।
(ਸਤੂਰਾ ਦੀ ਫੇਟੀ ਨੇ) ਬੰਨੀ ਪਗੜੀ ਜਰੀਦੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਅਤੇ ਪੁਸਾਕ ਪਾਈ ਉਨੇ

ਬਪੇਸੇ ਸਹ ਆਮਦ ਚੁ ਜੰਗੀ ਸਿਪਰਾ ।੩੮॥
ਆਏ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਆਈ ਜੈਸੇ ਸੂਰੇ ਜਾਂਆਦਾ ਹੈ

ਸਿਤੋਹੰਦ ਕਿ ਜੋ ਮਰਦ ਫਕਨੇ ਸੇਰ ਸਾਹਾ ।
ਸੋਹਣਾ ਜੋ ਹੈ ਸੇਰ ਦੇ ਡਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਸੇਰ ਸਾਹ

ਕਿ ਅਜ ਰਾਹ ਹਾ ਮਨ ਕਿ ਬਰਦੀਦ ਰਾਹਾ ।੩੯॥
ਜੋ ਇਕ ਰਸਤੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਗਿਆਂ ਰਾਹ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਰਸਤੇ

ਅਜਬ ਮੰਦ ਸਾਹਿਬ ਖਿਰਦ ਈਂ ਜਵਾਬ।
ਅਸਚਰਜ ਰਿਹਾ ਬਾਦ ਸਾਹ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ਇਸ ਜੁਵਾਬ ਨੂੰ ਸੁਣਕਰ
ਦਿਗਰ ਬਾਰ ਗੋਯਦ ਕਿ ਬਰ ਵੈ ਸਵਾਬ। ੪੦॥ ਕੇ
ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਥ ਉਸਦੇ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ
ਕਿ ਨਕਲਸ ਨਮਾਈ ਮਰਾ ਸੇਰ ਤਨਾ।
ਜੋ ਨਕਲ ਉਸ ਦੀ ਕਰੋ ਹੇ ਦਿਆਲ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ
ਬਦਜਹੇ ਚਿਰਾ ਬੁਰਦ ਅਸਪ ਦੁਖਤਨਾ। ੪੧॥
ਕਿਸਤਰਾਂ ਲੈ ਗਿਆ ਤੂੰ ਘੋੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇ ਤਾਈਂ
ਨਸਸਤੰਦ ਅਜਾਂ ਦਰ ਜਹੇ ਬਰ ਰੋਦ ਆਬ।
ਬੈਠੇ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਨਾਰੇ
ਬਿਖੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹ ਬਿਖੁਰਦਨ ਕਬਾਬ। ੪੨॥
ਪੀਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਖਾਧੇ ਕਬਾਬ
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅੱਵਲ ਬਸੇ ਪੁਸਤ ਕਾਹ।
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਤਾਰੇ ਘਾਹ ਦੇ
ਦਗਾ ਮੇ ਦਿਹਦ ਪਾਸਬਾਨਾਨ ਸਾਹ। ੪੩॥
ਫਰੇਬ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਿਆਂ ਨੂੰ
ਵਜਾਂ ਪਸ ਬਕੋਸਸ ਕੁਨੀਦ ਈਂ ਲਖਤ।
ਉਸ ਸੇ ਪੀਛੇ ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਲਪਟ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ
ਬਰੋ ਰਫ ਦਰਾਮਦ ਜਿ ਦਰੀਆਇ ਸਖਤ। ੪੪॥
ਤਰ ਕੇ ਪਾਰ ਨਿਕਲੀ ਦਰਿਆ ਕਰੜੇ ਨੂੰ
ਵਲੇ ਪਸ ਪੁਸੇਮਾਨੀ ਦਰ ਕਰਦਾ ਸੁਦਾ।
ਪਸ਼ੇਮਾਨੇ ਪਿਛੇ ਕੀਤਾ ਵੀ ਕੰਮ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ
ਬਦੀਦਨ ਅਜੋ ਸਾਹ ਪਰ ਖੁਦ ਸਦਾ। ੪੫॥
ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਹੋਇਆ
ਯਕੇ ਜਕ ਬਿਮਾਂਦੰਦ ਗੁਰੂਬ ਆਫਤਾਬ।
ਇਕ ਘੜੀ ਰਹੀ ਸੀ ਸੂਰਜ ਦੇ ਛਿਪਣੇ ਵਿਚ

ਫਿਜਾ ਜਾਇ ਆਮਦ ਖੁਸ ਯਕ ਤੁਰੰਗਾ।੪੬।।
ਉਸ ਜਗਾ ਆਈ ਅਤੇ ਖੋਲੀ ਅਰਾੜੀ ਪਿਛਾੜੀ ਘੋੜੇ ਦੀ

ਲਗਾਮਸ਼ ਬਿਦਾਦੰਦ ਸੁਆਰੇ ਸੁਦਸਤ।।
ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰੋਂ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈ

ਬਿਜਦ ਤਾਜ਼ੀਆ ਨਾਹ ਬੂ ਅਫਰੀਤ ਮਸਤਾ।੪੭।।
ਮਾਰਿਆ ਕੋਰੜਾ ਜਦੋਂ ਦੇਵ ਮਸਤ ਨੂੰ (ਅਰਬਾਤ) ਘੋੜੇ ਨੂੰ

ਚੁਨਾ ਅਸਪ ਖੇਜੀਦ ਬਰਤਰ ਜਿ ਸ਼ਾਹ।
ਐਸਾ ਘੋੜਾ ਉਡਿਆ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਉਪਰ ਦੋ

ਜਿ ਬਾਲਾ ਬਆਮਦ ਬਦਰੀਯਾਇ ਗਾਹ।੪੮।।
ਉਚਾ ਹੋਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚੋਂ ਦਰਿਆ ਦੇ

ਕਿ ਪਾਰਸ ਹਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ।
ਜੋ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਬ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ

ਬਪੇਰਸ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦਰੀਯਾ ਅਜੀਮ।੪੯।।
ਤਰਕੇ ਭਾਰੀ ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ।

ਫਰੋਦ ਆਮਦ ਅਜ ਅਸਪ ਕਰਦਸ ਸਲਾਮ।।
ਉਤਰ ਕੇ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ

ਬਿਗੋਯਦ ਸੁਖਨ ਸ਼ਹ ਅਰਬੀ ਕਲਾਮ।੫੦।।
ਕੈਂਦੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਅਰਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ

ਤੁ ਅਕਲਸ ਚਿ ਰਾ ਗਸ਼ਤ ਏ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾ।
ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਕਿਥੇ ਗਈ ਹੇ ਜਹਾਨ ਸ਼ਾਹ

ਕਿ ਮਾਰਾਹ ਬਰਦੀ ਤੁ ਦਾਦਨ ਸੁਰਾਹਾ।੫੧।।
ਜੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਾਹ ਕੇ ਤਾਈਂ ਲੈ ਗਈਂ ਸੀ ਤੂੰ ਸੁਰਾਹ ਛੀਦੇ ਦਿਤਾ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਸੇ

ਕਿ ਗਫਤਸ ਚੁਨੀ ਤੌਰ ਰਵਾਂ ਕਰ ਦਰਖਸ਼ਾ।
ਏਹ ਕਿਹਕੇ ਐਸਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿਤਾ ਘੋੜਾ

ਬਜਾਦ ਆਮਦੇ ਏ ਜਦੇ ਦਾਦ ਬਖਸ਼ਾ।੫੨।।
ਜਾਦ ਆਇਆ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਦਰ ਪੁਸਤ ਅਸਪਹਾ ਬੇਸੁਮਾਰ॥
ਦੁੜਾਏ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਬੇਅੰਤ ਹੀ

ਕਿ ਓਰਾ ਨਹਮ ਬਰ ਕੁਨੰਦ ਕਸ ਸਵਾਰ॥੫੩॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਹੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਰ

ਜਿ ਜ਼ਦ ਮਰਦ ਦਸਤਾਰਹਾ ਪੇਸ ਸ਼ਾਹ॥
ਜਿਤੀਆ ਸੂਰਮਿਆ ਨੇ ਦਸਤਾਰਾ ਅਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ

ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਆਲਮ ਪਨਾਹ॥੫੪॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ

ਬਗੀਰਦ ਕੁਜੇ ਹਰਦੁ ਆਹੂ ਬੁਰਾਕ॥
ਪਕੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਦੋਨੋ ਹਰਨ ਜੈਸੇ ਘੋੜਿਆ ਨੂੰ

ਤੁ ਓਰਾ ਬਿਬਖਸੀਦ ਖੁਦ ਦਸਤ ਤਾਕ॥੫੫॥
ਤੂੰ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਸੇ ਭੁਲੀਤਰਾਂ

ਚਿਰਾ ਮੇ ਕੁਨਦ ਕਾਰਹਾ ਬੇਖੁਦੀ॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕੰਮ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਦਾ

ਕਿ ਰਾਹਾ ਅਜ਼ੋ ਮਨ ਬਰਾਹਾ ਤਈ॥੫੬॥
ਜੋ ਰਾਹ ਘੋੜਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆਂ ਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆ

ਬਿ ਬੁਰਦਸ਼ ਅਜ਼ੋ ਅਸਪ ਹਰ ਦੋ ਅਜੀਆ॥
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ) ਲੈ ਗਈ ਉਸ ਸੇ ਘੋੜੇ ਦੋਨੇ ਹੀ ਵਡੇ

ਦਿਗਾਂ ਰਾ ਬਿਬਖਸੀਦ ਹੁਕਮੇ ਰਹੀਆ॥੫੭॥
ਓਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ

ਕਿ ਓਰਾ ਦਰਾਵਰਦ ਦੁਖਤਰ ਨਿਕਾਹ॥
(ਤਿਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨੇ) ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਵਿਚੋਂ ਸਾਦੀ ਦੇ ਆਂਦਾ

ਕਿ ਕੌਲੇ ਕੁਨਦ ਮੁਸਤਕੀਮ ਹੁਕਮ ਸ਼ਾਹ॥੫੮॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਸੁਗੰਦ ਪਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ

ਕਿ ਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਕੋਕਨਾਰ॥
ਦੇਹ ਸੁਖ ਈਆ ਪਿਆਲਾ ਪੋਸਤ ਦਾ ਭੁਰਕੇ

ਦਰੋ ਵਕਤ ਜੰਗਸ ਬਿਆਮਦ ਬਕਾਰ। ਪਦੰ।।
ਵਿਚੋਂ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਆਵੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਦੇ
ਕਿ ਖ਼ੁਸ਼ਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਖ਼ਸਮ ਅਫ਼ਗਨੀ।।
ਜੋ ਭੁਲਾ ਹੈ ਵਿਚੋਂ ਵੇਲੇ ਸਤ੍ਰੂ ਮਾਰਨੇ ਦੇ
ਕਿ ਯਕ ਕਤੰਰਹਸ ਫ਼ੀਲ ਰਾ ਪੇਕਨੀ।।੬੦।।
ਜੋ ਇਕ ਬੂੰਦ ਉਸ ਕੀ ਪੀ ਕੇ ਹਾਥੀ ਸੇ ਭੀ ਜੁਧ ਕਰੀਏ

ਹੇ ਔਰੰਗੇ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਔਰਤਾਂ ਹੀ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੌਲ ਕਰਕੇ ਪਾਲ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੈਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਕੇ ਭੀ ਆਪਣਾ ਕੌਲ ਨਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ (ਅ) ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸੌਗੰਦ ਖਾਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦਗਾ ਕੀਤਾ

ਹਿਕਾਯਤ ਬਾਰਵੀਂ ਚਲੀ
ਕਥਾ

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹ।।

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਏ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤਮੇ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ
ਰਿਹਾਈ ਦਿਹੋ ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ।।੧।।
ਖਲਾਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਰਹੀਮੋ ਕਰੀਮੋ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਂ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਹਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਬਸਣੇ ਵਾਲੇ ਉਪਰ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਉਪਰ
ਅਜ਼ੀਮੋ ਫ਼ਹੀਮੋ ਹਸੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ।।੨।।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਹੈ ਦਿਲ ਦੀ ਸਮਝਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੀ
ਸੁਨੀਦਮ ਸਖੁਨੇ ਕੋ ਕੈਬਰਾ ਸ਼ੀਆ।
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ) ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਰਤਾ ਪਹਾੜ ਕੈਬਰ ਤੇ ਦੀ
ਕਿ ਅਫ਼ਗਾਨ ਕੇ ਬੂਦ ਓਜਾ ਰਹੀਮਾ।।੩।।
ਜੋ ਅਫ਼ਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖ਼ਾਂ ਤਿਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ
ਯਕੇ ਬਨੇ ਬੂਦ ਓ ਹਮਚੂ ਮਾਹ।
ਇਕ ਧੀ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਸਰੀਖੀ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ

ਖ਼ਲਨਦ ਦੀਦਨਸ ਰਿਸਤ ਗੋਲਦਨ ਜਿਸਾਹਾ॥੪॥
ਕਮਦਾ ਹੈ ਉਜਾੜ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਗਰਦਨ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ

ਬਅਬਰੂ ਰੁਅਸ਼ਰੇ ਸ਼ਹਾਰ ਕੁਨਦ।
ਸਾਥ ਭੌਹਾਂ ਦੇ ਅਸੀਰ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਬਹਸ਼ਤੀ ਹੈ।

ਬਮਿਯਗਾਂ ਰਅਜ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਕੁਨਦ॥੫॥
ਸਾਥ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅੰਦਰ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ

ਰੁਖੇ ਰੌ ਖਲਾਸੀ ਦਿਹਦ ਮਾਹਰਾ।
ਮੁਖ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਕਰਣੇਵਾਲਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਤਾਈਂ।

ਬਹਾਰੇ ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਦਿਹਦ ਸ਼ਾਹਰਾ॥੬॥
ਪਰਫੁਲਤ ਬਾਗ ਦੇਵਣੇ ਨੂੰ ਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋ ਦੇ

ਬਅਬਰੂ ਕਮਾਨੇ ਸਦਾਹਨ ਜ਼ਨੀ।
ਭੌਹਾਂ ਕਮਾਨਾਂ ਹੋਈਆਂ ਉਸ ਵਿਸਰੀ ਸੁੰਦ੍ਰੀਆਂ

ਬਚਸ਼ਮੇਸ਼ ਜਨਦ ਕੋਬਰੇ ਕਾਰਗੀ॥੭॥
ਸਾਥ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਮਾਰਦੀ ਤੀਰ ਬਲ ਵਾਲੇ

ਬਮਸਤੀ ਦਿਹਦ ਹਮ ਚੁਨੀ ਰੁਖਮਸਤਾ।
ਮਸਤੀ ਕੋ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਐਸੀ ਮਸਤ ਚੇਹਰੇ ਵਾਲੀ

ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਕੁਨਦ ਬੂਮ ਸ਼ੋਰੀਦਾ ਦਸਤਾ॥੮॥
ਫੁਲਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਧਰਤੀ ਕਲਰ ਵਾਲੀ ਉਜਾੜ ਦਾ

ਖੁਸ਼ੇ ਖੁਸ਼ ਜਮਾਲੋ ਕਮਾਲੋ ਹੁਸਨ।
ਭਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਰੂਪ ਜਿਸਦਾ

ਬਸੂਰਤ ਜਵਾਨਸਤ ਫ਼ਿਕਰੋ ਕੁਹਨ॥੯॥
ਸਾਥ ਸੂਰਤ ਦੇ ਜੁਆਨ ਹੈ ਅਤੇ ਫ਼ਿਕਰ ਦੇ ਵਿਚ ਬੁਢੀ ਹੈ

ਯਕੇ ਹੁਸਨ ਖਾਂ ਬੂਦ ਓ ਅਫ਼ਗਾਂ।
ਇਕ ਹਸਨ ਖਾਨ ਥਾ ਪਿਤਾ ਅਫ਼ਗਾਨ

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਜਾਹੀ ਖ਼ੁਦਾ ਅਕਲਸ ਜਵਾਂ॥੧੦॥
ਸਾਹਿਬ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਐਸਾ ਹੈ [illegible] ਅਕਲ ਭੀ ਉਸਦੀ ਜੁਆਨ

ਫ਼ਨ ਦੋ ਦੋਸਤੀ ਬਾਹਮੇ ਯਕ ਦਿਗਰਾ॥
ਕਰੀ ਹੈ ਦੋਸਤੀ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ
ਕਿ ਲੈਲੀ ਓ ਮਜਨੂੰ ਖ਼ਿਜਲ ਗਸਤ ਸਰਾ॥੧੧॥
ਜੋ ਲੈਲੀ ਅਤੇ ਮਜਨੂੰ — ਭੀ ਸ਼ਰਮਾਏ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ
ਚੁ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਹਮ ਚੁਨੀ ਗਸਤ ਮਸਤ॥
ਜਦੋਂ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਐਸੇ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ।
ਚੁ ਪਾ ਅਜ਼ ਰਕਾਬੋ ਇਨਾਂ ਰਫ਼ਤ ਦਸਤ॥੧੨॥
ਜੈਸੇ ਪੈਰਾਂ ਰਕਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਹਥ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅ) ਬਹੁਤ ਬੇਸੁਧ ਹੋ ਗਏ ਮਸਤੀ ਸੇ
ਤਲਬ ਕਰਦ ਓ ਖ਼ਾਂ ਨਏ ਖ਼ਿਲਵਤੇ॥
ਸਦਿਆ ਹਸਨ ਖਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਚੋਰੀ ਦੇ ਭੋਗਿਆ
ਮਿਸਾ ਆਮਦਸ਼ ਜ਼ੋ ਬਦਨ ਸੁਹਬਤੇ॥੧੩॥
ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਉਸ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕਾਮਣੀ ਨੇ ਕੀਤਾ
ਹਮੀ ਤੁਰਫ਼ਾ ਖ਼ੁਰਦੰਦ ਦੋ ਸੇ ਚਹਾਰ ਮਾਹ॥
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਕੀਤਾ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ
ਖ਼ਬਰ ਕਰਦ ਓ ਜ਼ੇ ਦੁਸਮਨੇ ਨਿਜ਼ਦ ਸ਼ਾਹ॥੧੪॥
ਖ਼ਬਰ ਕੀਤੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਨੇ ਪਾਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ
ਬ ਹੈਰਤ ਅੰਦਰਾਮਦ ਫ਼ਗਾਨੇ ਰਹੀਮ॥
ਅਸਚਰਜ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਫ਼ਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖਾਂ
ਕਸੀਦਨ ਯਕੇ ਤੇਗ਼ ਗਰਾਂ ਅਜ਼ੀਮ॥੧੫॥
ਖਿਚ ਕੇ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਗਾਜ਼ੀਆ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ
ਚੁ ਖ਼ਬਰਸ ਰਸੀਦੋ ਕਿ ਆਮਦ ਸੋਹਰ॥
(ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ) ਜਦੋਂ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖਸਮ ਆਇਆ
ਹਮਾਂ ਯਾਰ ਖ਼ੁਦਰਾ ਬਜ਼ਦ ਤੇਗ਼ ਸਰ॥੧੬॥
ਉਸੀ ਯਾਰ ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਿਰ ਵਿਚ
ਹਮਾ ਗੋਸਤ ਓ ਦੇਗ਼ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦ॥
ਸਭ ਮਾਸ ਉਸ ਯਾਰ ਦਾ ਦੇਗ ਦੇ ਵਿਚ ਰਖਿਆ

ਨਾਲਹ ਬਿਆਂਦਾਖ਼ਤ ਆਤਸ਼ ਬਦਾਂਦਾ ॥੧੭॥
[illegible] ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ।

ਹਿ ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਾਕੀ ਬਮਾਂਦਾ।
[illegible] ਖਸਮ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ ਜੇਹੜਾ ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ।

ਮਾਹਿ ਨੌਕਰਾਂ ਰਾ ਕਿਆਮਤ ਕੁਨੰਦਾ ॥੧੮॥
ਜਿਸ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਤਾਈਂ ਕਿਆਮਤੀ ਕੀਤੀ

ਹਿ ਹਸਰਤ ਸਿਹਰ ਨਵੀਦਸ ਰੁਨਦਾ।
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਖਸਮ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕੋਈ ਆਦਮੀ

ਬਿਸਤ ਕਸੇ ਰਾ ਕਿ ਦਾਦਸ ਖ਼ਬਰ ॥੧੯॥
ਹੋਇਆ ਭੁੱਲਿਆ ਆਦਮੀ ਦੇ ਤਾਂਈਂ ਜਿਸਨੇ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀਸੀ

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗ਼ਰੇ ਸਬਜ਼ ਰੰਗ।
ਹੇ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰਾ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਸੁਖਮਈ ਪਿਆਲ)

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਵਕਤਿ ਦਿਰੰਗ ॥੨੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾਤੇ ਅੰਦਰ ਸੁਧਾਂਦੇ।

ਬਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਰਾ ਦਮੇ ਬਦਮੇ ਨੋਸ਼ ਕੁਨਾ।
ਭਰਪੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਕਰ ਮਸਤੀ ਕਾਲ ਪੀਵਾਂ

ਗਮੇ ਹਰ ਦੋ ਆਲਮ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਕੁਨਾ ॥੨੧॥
ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਲੋਕ ਦਾ ਭੁਲਾਵਾਂ ਦੇਵਾਂ (ਸੰਸਾਰ) ਦਾ ॥੨੧॥੧੨॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਾਪਤ ਸੁਭ ਸਮਾਪਤ ਸੰਮਤ ੧੯੫੫

[illegible] ਇਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੋ ਪੁਤਰ ਕੀਤੇ [illegible]
[illegible] ਤੂੰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਵਿਚ [illegible] ਤੇਰਾ
ਵੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ॥

੧੨੮

ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਜ਼ਫ਼ਰ ਨਾਮਾ ਸਟੀਕ ਦਸਮੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾ
ਜ਼ਫ਼ਰ ਨਾਮਾ ਜੋ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ
ਜੈ ਜੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਫਾਰਸੀ ਬੋਲੀ ਮੈਂ ਉਚਰਾ ਹੂਆ ਹੈ, ਅਤੇ
ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਪਰ ਦੂਰ ਕਰਣ ਬੋਲੀ ਕੇ
ਹੋਣੇ ਸੇ ਛੋਟੀ ਸਮਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਜਾਤਾ ਥਾ ਅਰਥ ਕਾ
ਕਰਨਾ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧਰ
ਨਾਮ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਸਭ ਖਾਲ
ਸੇ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਭਾਈ
[illegible] ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ ਫਲੌਰ ਦੇ ਨੇ
ਜੋ ਅਜਕਲ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਜੀ ਕੇ ਮਦਰਸੇ ਗਵਰਨਮੈਂਟ
ਸਕੂਲ ਵਿਚੋਂ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ ਟੀਕਾ ਕੀਤਾ ਮੋਲ ੩)

ਹੇਠਾ ਲਿਖੇ ਪੁਸਤਕ ਟੀਕਕਰਤਾ ਦੇ ਛਾਪੇ ਹੋਏ ਹਨ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਮਾ ਸਟੀਕ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਕਾ ੫)
ਫਾਰਸੀ " " " " ੨॥

اشتہار

ظفرنامہ سری گورو گوبند سنگھ صاحب جیو دسم پات شاہی کا اصل مع ترجمہ بحروف
بہی نہایت کوشش سے صحیح کرکے بہائی نراین سنگھ صاحب مدرس فارسی گورنمنٹ
سکول امرتسر نے عام لوگوں کے فایدہ کے واسطے چھپوایا ہے جس صاحب کو درکار ہو اس پتے سے
قیمت بھیجکر طلب فرمادیں - گورمکہی ظفرنامہ اصل مع ترجمہ فی جلد ۳/ محصول ڈاک ۱/
گورمکہی زندگی نامہ بہائی نندلعل جیو کا اصل مع ترجمہ ۵/ محصول ڈاک ۱/
زندگی نامہ بحروف فارسی بہائی نندلعل جیو کا ۲/

المشتہر - نراین سنگھ مدرس فارسی گورنمنٹ سکول امرتسر

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ ਹਾਜ਼ਰੀ

	੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	੦	ਗੈ	ਹਾ	੦	ਗੈ		ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	੦
	•	ਗੈ	[illegible]	[illegible]	੦	ਹਾ	ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	•
	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	•	ਹਾ	ਹਾ	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	•
	•	ਹਾ	ਗੈ	ਗੈ		ਗੈ	ਹਾ		ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	੦
ਗੈ	•	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	[illegible]	ਹਾ	ਗੈ		ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	੦
	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	[illegible]	ਹਾ	ਹਾ		ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	੦
	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	[illegible]	ਗੈ	ਹਾ		ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	੦
	•	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	[illegible]	ਹਾ	ਹਾ		ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	੦
ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	[illegible]	ਹਾ	ਗੈ		ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	੦
	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	•	ਹਾ	ਗੈ		ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	•
	•••	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	•	ਗੈ	ਹਾ		ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	•
	•	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	੦	ਹਾ	ਹਾ		ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	•
	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	•	ਹਾ	ਹਾ		ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	•
ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	•	ਹਾ	ਗੈ		ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	•
ਹਾ	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ		ਗੈ	ਹਾ		ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	•
	•	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ		ਹਾ	ਹਾ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	•
	•	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ		ਹਾ	ਹਾ	੦	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	•
	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ		ਹਾ	ਹਾ	•	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	•

੨	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	੧੮
	੦	੦	੦	੦	੦	੦	੦	੦	੦	੦	੧੯
੨	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗੋ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	੨੦
੨੧੨	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	੨੧
੨•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	੨੨
੨੧੨	ਗੋ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	੨੩
੨੧੨	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	੨੪
੨੧੨	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	੨੫
	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	੨੬
	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	੨੭
੨੧੨	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੋ	੨੮
੨੧੨	ਗੋ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	੨੯
੨੧੨	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	੩੦
੨•	ਗੋ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗ	੩੧

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ [illegible] ਮਤੀਆਂ ਦਾ

੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
ਗ	ਗ	ਗੋ	•	ਗ	ਗੋ		ਗੋ	ਗ		•	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗੋ	ਗ	•	ਗੋ	ਗ	ਗੋ					ਗ	ਗ		ਗ
ਗ	ਗ	ਗੋ	•	ਗ	ਗੋ	ਗ		ਗ			ਗ	ਗੋ		
ਗੋ	ਗ	ਗ	•	ਗੋ	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ			ਗੋ	ਗ		ਗੋ
ਗ	ਗੋ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗੋ		•		ਗੋ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗ	ਗੋ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	•	•	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ
		ਗ	•		ਗ	ਗ	ਗੋ			•	ਗੋ	ਗ	ਗ	
ਗੋ	ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗੋ		•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
	ਗ	ਗੋ	•	ਗ		ਗ	ਗੋ	ਗ		•	ਗ	ਗੋ	ਗ	ਗੋ
ਗ	ਗੋ	ਗ	•	ਗ		ਗੋ					ਗੋ	ਗ	ਗੋ	ਗ
	੨੧	[illegible]		੨੨	[illegible]		੨੦	[illegible]			[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]